

*Láska
na útěku*

Barbara Cartland

Přeložila:
VĚNCESLAVA LEXOVÁ

Barbara Cartland: Láska na útěku
Vydání první
Copyright © 1969 by Barbara Cartland
Published by arrangement with Rupert Crew Ltd., London
All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Izraelská 6, Praha 10, www.baronet.cz
v roce 2009 jako svou 1474. publikaci
Přeloženo z anglického originálu Love on the Run
vydaného nakladatelstvím Arow Books Ltd., London v roce 1969
Český překlad © 2009 Věnceslava Lexová
Odpovědná redaktorka Miluše Krejčová
Přebal a vazba © 2009 Ricardo a Baronet
Ilustrace na přebalu © 2009 Oldřich Liška
Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3
Tisk a vazba: **FINIDR**, s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-250-5

BARONET
Praha 2009

Barbara Cartland

Láska na útěku

1

To nemůže být pravda!" zvolal nevěřičně Victor. Marina se otočila od okna. „Je mi to líto, Victore," špitla, „nesmírně líto." „Co ksakru znamená ta tvoje lítost?" vybuchl. Rozhodila ruce v bezmocném gestu. „Jen část toho problému," odpověděla. „Jsem unavená, Victore, opravdu mě unavuje domnívat se, že se všechno nějak upraví. Nemá to smysl. Prostě si už nedokážu něco nalhávat. Nemiluji tě, a nechci předstírat, že ano."

„Je příliš brzy, než aby sis mohla být jistá," namítl. „Snaž se o tom víc přemýšlet. Odjed' se mnou na dovolenou, dopřejeme si plavbu na jachtě s několika blízkými přáteli - a budeme spolu. Když na to přijde, obědeme se i bez přátel."

Marina se obrátila zpátky k oknu.

„Bylo by to k ničemu," ozvala se stísněně. „Moc jsem přemýšlela. V noci ležím beze spánku a pořád a pořád všechno v duchu probírám. My dva se k sobě nehodíme."

Victor Harrison přešel pokoj a zapálil si cigaretu. Zlostně sklapl zapalovač a s řinknutím ho odložil na leštěnou desku stolu.

Marina se teď otočila k němu. Zadívala se na něj

laskavým pohledem. Uvědomovala si, že to byla od ní rána pod pás. Vždyť to, co udělala, neznamenalo pro něj jen ztrátu ženy, jednalo se o mnohem víc.

Žádná žena Victora Harrisona nikdy neodmítla. Byl natolik bohatý a mocný, že dostal všechno, co chtěl - nebo téměř všechno. Tohle „odkopnutí“ nezmírní ani fakt, že život se k němu dosud zachoval neobyčejně velkoryse. Teď pozorovala jeho pevně sevřené čelisti a úzkou tvrdou čáru rtů — a nečekaně ji bodlo u srdce při pomýšlení, že vlastně neměla daleko k lásce k němu.

Milovat Victora by mělo být snadné. Victor byl opravdu osobnost. Muž, jehož ani příliš nerozmazlily obrovské úspěchy ve společnosti či fakt, že byl přítelem mladších členů královské rodiny, že se mohl pyšnit důvěrným přátelstvím s prezidentem Spojených států a že se při návštěvách Paříže, New Yorku, Hongkongu či Buenos Aires stal lvem salonů.

Patřil k lidem, kteří si všude nacházeli přátele, protože sám měl očividně přátelskou povahu. Lidi k němu nepřitahovalo jen jeho ohromné bohatství. Upoutával je on sám. A Marina si musela přiznat, že ji samotnou zaujal hned při prvním setkání.

„Existuje někdo jiný?“ zaslechla jeho hlas s chraptivým podtónem bolesti, kladoucí konvenční otázku.

„Ne, jistěže ne,“ ujistila ho. „Kdyby ano, řekla bych ti to.“

„Kde jsme tedy udělali chybu?“

Vycítila, že před vyslovením toho množného čísla nepatrně zaváhal. Bylo jí jasné, že Victor nepřipisuje všechnu vinu za rozpad vztahu jen sobě.

„My jsme ji neudělali,“ opravila ho, když přistoupila blíž ke krásnému mramorovému klasicistnímu krbu, u něhož teď stál. Podívala se mu do očí. „Je to jen a jen

moje vina. Nikdy jsem neměla souhlasit se zasnoubením, protože jsem od samého začátku věděla, že tě doopravdy nemiluju."

Vztekle odhodil nedokouřenou cigaretu do krbu.

„Láska! Láska!" vykřikl. „Očekáváš příliš mnoho, Marino. Já tě miluji, zbožňuji tě! Po svatbě poznáš, co je skutečná láska, naučím tě to. Nemůžeš očekávat, že láska je jen extáze a vytržení, o jakém se píše v románech."

„Asi právě tohle očekávám," zamumlala spíš pro sebe.

„Ale jak víš, že právě tohle bys nemohla cítit?" naléhal. „U některých dívek se city rodí později než u jiných. To jistě chápeš. Jakou šanci teď vlastně máme, ty a já? Nikdy nejsme spolu sami, neustále někam chodíme, máme kolem sebe spoustu lidí, samý večírek, davu známých - prostě jsme neustále někde uprostřed stáda!"

Přistoupil k ní blíž a vzal ji za ruku.

„Odjed' se mnou, Marino. Odjed'me někam, kde můžeme být skutečně sami - třeba na Tahiti - do Západní Indie — všude tam se můžeme koupat, hovořit spolu a společně si všechno vyjasnit," žadonil. Přistihla se, že zaváhala, ale vzápětí zavrtěla hlavou.

„Zatraceně, nebud' tak tvrdohlavá!" Objal ji kolem ramen a přivinul k sobě.

„Marino, vyslechni mě. Vždyť ses nad naším vztahem dosud pořádně nezamyslela. Jsem přesvědčen, že se k sobě hodíme. Vlastně už vím, že jsi pro mě jediná žena na světě. Miluji tě, jak jsem předtím žádnou nemiloval. Dovol mi, abych tě naučil milovat mě stejně hlubokou láskou, jakou já cítím k tobě."

Teď už téměř šeptal. Jeho rty hledaly její, hladově, majetnický.

Nijak mu v tom nebránila. Jen trpně, bez hnutí stála v sevření jeho paží. Políbil ji, divoce, vášnivě, s naléhavostí vyvolanou strachem, že by ji mohl ztratit.

„Miluji tě, miluji tě," nepřestával mumlavě opakovat, když jeho rty drtily její a paže svíraly její křehké tělo jako v kleštích.

Byla tak drobná a štíhlá, dosahovala mu pouze k rameni, mohutně se nad ní tyčil - a ona se vůbec nepokusila vymanit z jeho paží. Pod svými rty měl její měkká ústa, která však nijak nereagovala, necítil v nich ani jiskřičku života, žádný oheň rovnající se jeho zápalu - pouze a pouze tu hebkost, která ani v nejmenším nenažnačovala odpověď na jeho požadavky.

Vycítila, jak v něm bouří vášeň — a pak náhle, jako by mu konečně došlo, s jakou lhostejností přijímá jeho polibky, ji uvolnil z objetí. Se zrychleným dechem a očima ztmavlýma vášní na ni shlížel ze své výše. Ruce, které ji před okamžikem tak těsně svíraly, mu teď visely podél těla.

„K čertu s tebou!" vybuchl. „Tohle pro tebe nic neznamená, co?"

Drsný tón jeho slov jí prozradil, jak moc trpí.

„Ach, drahý Victore, odpusť mi!" vztáhla k němu paže.

Odstoupil od ní.

„Nech mě o samotě," zavrčel.

Přešel pokoj a zastavil se u stolku, kde si nalil velkou whisky se sodou. Poznala, že se snaží ovládnout, a sledovala ho soucitným pohledem.

Hodil do sebe whisky, postavil prázdnou sklenku na stolek a otočil se ke dveřím.

„Kam jdeš, Victore?" vyletělo jí z úst. Po jeho ztrhaném obličejí se teď mihl náznak úsměvu.

„Asi bych měl konvenčně odpovědět ‚k čertu‘, co?"

„Ale, Victore...,“ začala; okamžitě ji skočil do řeči.

„V pořádku, zlatíčko. Neboj se, nemám v úmyslu prohnat si kulku hlavou nebo něco podobného. Odchá-zím si jen lízat rány a pak znovu zaútočím. Znáš mě, já se tak lehce nevzdávám.“

Marina se chystala odpovědět, ale bylo příliš pozdě, protože prudce otevřel dveře, vyběhl ven a zabouchl jí je před nosem, než stačila otevřít pusu.

Chvilí stála a konsternovaně zírala na zavřené dve-ře. Pak klesla na pohovku a zabořila hlavu do dlaní. Bylo to horší, mnohem horší než očekávala.

Předešlou noc nezamhouřila oka, jen přemítala, jak by mu to měla oznámit, jak přiznat svou chybu, přede-vším tu, že vůbec svolila k zasnubám. Ještě že to ne-ohlásili oficiálně — hned si v duchu představila ty ob-rovské titulky na první straně - zasnoubení zrušeno! Ovšem všichni nejbližší přátelé to věděli.

Byla si moc dobře vědoma, jaké projevy účasti se sesypou na Victora od těch, kdo ji vždycky považovali za rozmazlenou holku nebo jí záviděli peníze či žárlili na její úspěchy u mužů.

„Aspoň nikdo nemůže tvrdit, že se s tebou žením pro peníze,“ prohlásil jednou Victor. Tehdy se tomu zasmála a souhlasila s názorem, že nic nemůže být vhodnější, než když se vezmou dva stejně bohatí partneři. Občas ale zauvažovala, jestli právě tohle nebylo na škodu. Oni si vlastně neměli vzájemně co dát — manžetové knoflíčky od Cartiera se svou krásou a hodnotou rovnaly náramkům od Boucheronu. Kam se podělo opravdové vzrušení, když každý z nich vě- děl, že si tu věc může koupit sám bez ohledu na výši ceny?

„Bože, co je to se mnou? Co chci?“ položila si otáz-ku v temnotě noci. A teď si ji opakovala.

Rozhlédla se po obrovském, komfortně zařízeném bytě na Mayfair, jenž byl už tři měsíce jejím domovem od okamžiku, kdy se zasnoubila s Victorem. Byl to skvostný byt, jehož nájem představoval celé jmění. Nepatřil jí, byl pouze něčím, co si dočasně dopřála, protože si to mohla dovolit.

Vlastně to byl jeden z důvodů, proč se chtěla vdát - aby měla domov, místo, které by jí opravdu patřilo.

Správci jejího majetku soustavně odmítali její přání koupit si dům v Londýně či New Yorku, nebo dokonce to, po čem kdysi moc toužila, nějaký zámeček nedaleko Paříže. Odůvodnili to tím, že by jí taková koupě přinesla další závazky a povinnosti. Ale ona si to vysvětlila po svém, prostě očekávali, že se provdá, a třeba její manžel bude mít svůj dům - nebo domy - a pak by ten její byl nadbytečný.

Musela uznat, že je v tom jistá logika, a ti, kdo spravovali její obrovský majetek i její osobní záležitosti, byli moudří a uvážliví lidé a měli ve všem pravdu, povzdechla si.

Vstala z pohovky a bezděčně zalétla pohledem k dlouhému zrcadlu v pozlaceném rámu, visícímu na stěně; zadívala se na sebe. Známí docela přirozeně očekávali, že se vdá. Kdo jiný na světě vládl tak obrovským bohatstvím, navíc spojeným s takovou krásou?

Měla půvabnou štíhlou postavu a za zlaté vlasy se slabým nádechem do zrzava nevděčila umění žádného módního kadeřníka. Oči překvapivě přecházející až do tmavě fialové lemovaly od přírody tmavé řasy a srdčité obličej uváděl portrétisty v úžas a nadšení.

Marina se s povzdechem zadívala na svůj odraz.

„Zřejmě mám všechno kromě srdce," pronesla nahlas, ale uvědomovala si, že to není pravda.

Před mnoha lety, krátce před ukončením školy, pocítila první lehoučký záchvňv lásky. Byla to jen absurdní vášeň školačky k mnohem staršímu muži, který se k ní choval jako k dítěti a oženil se s někým jiným.

Když pak odezněla první bolest, ohlédla se zpátky a uvědomila si, že na tomhle vztahu nikdo nenese vinu, zvlášt' ne on, protože mu ani nedošlo, že Marina už dospívá. Ale něco se stejně změnilo - uchovala si to zvláštní vytržení, které v ní vzbudil, ten náhle vyšlehlý slabý plamínek, který v ní přetrval jako vzdálená vzpomínka. Přesto v porovnání se všemi emocemi, které pocítila vůči jiným mužům, ten první byl jedinečný. Věděla, co hledá.

Toužila po té lásce, kterou kdysi poznala, byť jen na kratičký okamžik - po lásce tak krásné, tak nádherné, tak úplně a naprosto božské, že byla rozhodnutá strávit celý život jejím hledáním a najít ji.

Podlehla Victorovu naléhání, protože byla osamělá. Kdyby někomu řekla, že se cítí sama, lidé by se jí vysmáli. Ta úžasná Marina Martynová přiznala svou osamělost uprostřed společenského víru nejen v jedné zemi, nýbrž i v púltuctu dalších, kde s ní jednali a zacházeli jako s váženým a privilegovaným hostem.

Její otec byl Angličan a matka pocházela z jedné z nejstarších a nejvýznamnějších virginských rodin. Babička byla Francouzka, a ještě další babička z dlouhé řady otcových dávných předků se narodila jako Italka. Marina měla příbuzné po celém světě; všichni ji milovali a radostně vítali, kdykoli se u nich objevila. A přesto se cítila osamělá.

„Nikdy jsem nepoznala skutečný vlastní domov," svěřila se Victorovi, když ji požádal o ruku.

„Dám ti jich tucet," ujistil ji. Ale to nebyla odpověď, jakou si přála slyšet.

V pěti letech ztratila otce. Po jeho smrti se matka znovu provdala za muže, jímž Marina pohrdala. A po třech letech manželství si matka zlomila vaz při honu. Objevil se zástup tet, strýců, sestřenic a starých přátel, z nichž všichni toužili po výsadě postarat se o sirotka. A když dospěla, nastoupili správci majetku, sekretářky, komorné a šoféři - celá suita lidí snažících se uspokojovat každý její rozmar.

Přesto nikdo z nich nikdy nevyplnil prázdnotu v jejím srdci ani nezmírnil tu bolestnou potřebu, již si byla tak často vědoma a kterou si někdy vykládala jako psychologickou reakci na svůj úděl sirotka.

Jak byla pošetilá, když se domnívala, že jí Victor dokáže poskytnout to, co nikdy neměla, to, co se nedá koupit za žádné peníze, ani za její vlastní miliony! Chudák Victor! Už jen tahle slova ho zařadila do jiné kategorie, odlišné od té, v níž byl předtím. Pak si vybavila jeho ztrhaný obličej a v duchu znovu slyšela jeho pevný a rozhodný hlas: „Vrátím se a znovu zaútočím, jen tak se nevzdám.“

Se slabým výkřikem se otočila a vyběhla z pokoje. Přešla halu a otevřela dveře do další místnosti, kde tři sekretářky pracovaly u stolů, na nichž se kupila korespondence a stálo několik telefonních aparátů.

„Sybil," oslovila asi pětadvacetiletou dívku, která při jejím vstupu do kanceláře právě položila sluchátko jednoho z telefonů.

„Ano, slečno Martynová?"

„Potřebuji vás na chvíli.“

Marina se vrátila zpátky do haly a dlouhou chodbou zamířila ke své ložnici. Vešla do rozlehlého pokoje s výhledem na Grosvenor Square. Stromy na náměstí se pyšnily křehkým bledězeleným jarním listím a sochu prezidenta Roosevelta lemovaly záhony krokusů.

Marina přešla po měkkém modrém koberci ladícím barvou s oblohou za oknem a posadila se k toaletce s třídlíným zrcadlem. Pohybovala se téměř automaticky, jako by myslela na něco jiného, a teprve když zaslechla, jak Sybil O'Connellová za sebou zavírá dveře, otočila se na stoličce k vedoucí sekretářek.

„Co potřebujete, slečno Martynová?“ zeptala se dívka. Zarazil ji zvláště zbledlý obličej její zaměstnavatelky.

„Sybil, musím odjet,“ odpověděla Marina. „Odjet?“ protáhla Sybil svým hlasem měkkým irským přízvukem.

Marina přikývla.

„Ale každý očekává, že na tuhle sezonu tady zůstanete,“ upozornila ji sekretářka, „jak bylo v plánu.“

„Nerozumíte mi, Sybil. Zrušila jsem své zasnoubení,“ sdělila jí zaměstnavatelka.

„Ne! To ne!“ Sybil se upřímně zděsila. „Pan Harrison je tak báječný. Myslela jsem, že jste moc šťastná. Všichni jsme z toho měli velkou radost.“

„Nemiluji ho,“ přiznala Marina. „Jiný důvod neexistuje, Sybil. Je skvělý. Má všechno, co na něm tak obdivujete. Ale já k němu necítím lásku.“

Sybil O'Connellová zaváhala.

„Nemyslíte...?“

Marina k ní zvedla oči.

„Podívejte se na mě, Sybil. Známe se už dlouho. Pracujete pro mě už pět let, je to tak?“ Sybil přitakala.

„Pak mi tedy upřímně povězte,“ pokračovala Marina, „řekněte mi na svou čest, opravdu si myslíte, že se lidé zamilují jen proto, že je miluje někdo jiný? Vážně se domníváte, že se Victora naučím milovat, když teď ho nemiluji?“

Sybil hned neodpověděla. Po chvíli zamrkala a odvrátila oči od zvědavého pohledu své zaměstnavatelky.

„Na tuhle otázku bych nerada odpovídala, slečno Martynová," špitla.

„Jen mi odpovězte, musíte mi dát odpověď," naléhala Marina. „Nikdo mě nezná lépe než vy. A znáte i Victora. Chci pravdu, Sybil. Jelikož znám vaše náboženské založení, vím, že mi povíte pravdu. Budu ho někdy milovat?"

„Existuje samozřejmě šance.

Marina si slabě povzdechla.

„Už jste mi odpověděla, Sybil. Odpověď zní ‚ne‘. Ve všem je nějaká hodně vzdálená šance — možná podle vás zázrak, ale já nevěřím v zázrak tam, kde se jedná o mě a o Victora."

„Škoda," pokývala hlavou Sybil.

„Proč?" vyhrkla Marina. „Protože oba jsme tak bohatí, protože lidé říkají: ‚Aspoň se neberou kvůli tomu, co tím sňatkem získají?‘ Tohle nedělá manželství manželstvím. Není to ten pravý základ, na němž lze vybudovat domov a rodinu. Musí existovat jiné věci... určitě musí."

Tón jejího hlasu rozezněl struny v Sybilině srdci.

„Ubohé dítě," řekla s povzdechem. Na okamžik zapomněla, že před svou zaměstnavatelkou vždycky pociťovala trochu strach. „Muselo být hodně těžké mu to oznámit."

„Bylo," přisvědčila Marina. „A proto musím odtud pryč. Sama to vidíte, Sybil. Je třeba, aby se Victor ze všeho vzpamatoval, aby to překonal. Totéž čeká i mě. Nemůžu ho den co den vidět, slyšet jeho ustavičné žadonění. Nemůžu mu pořád říkat ‚ne‘. Nesnesla bych to."

„Kam tedy pojedeme?" zajímalo vždy praktickou sekretářku.

„Žádné množné číslo," usmála se Marina. „Odjíždím sama." Překvapil ji výraz protestu na Sybilině obličejí.

„Nebud'te hloupá!" pokračovala. „Pronásledoval by nás, na to vezte jed. A jak by se Marina Martynová se svou obvyklou královskou suitou dokázala skrýt? Jakmile bych vystoupila z letadla, na letišti už by na mě někdo čekal. A sotva bych překročila práh hotelu, vrhli by se na mě novináři. Ne, Sybil, vymyslete něco lepšího. Chci jet sama."

„Tohle ale nemůžete udělat," namítla Sybil.

„Proč ne?" vzplála Marina. „Je mi jednadvacet. Jsem snad nejscestovalejší dívka na celém světě, ale nikdy jsem nikde nebyla bez doprovodu, sama za sebe. Pokaždé jsem měla kolem sebe ‚dvořany‘, co mě chránili a věznili."

„Tohle jsme se nikdy nesnažili dělat," bránila se Sybil.

„Sybil, vy jste vždycky byla anděl," zvolala Marina. „Ale máte vlastní volno, čas, kdy můžete odjet, kam se vám zlíbí, kdy můžete být jen sama sebou, bez lidí, co vás okukují, vyptávají se, jestli vám není zima či vás netrápí vedro, a kteří se snaží — až moc snaží — učinit vás šťastnou! Já chci konečně poznat, co jsem vlastně zač."

„Nikdy by mě ani ve snu nenapadlo, že můžete mít takovéhle pocity," žasla Sybil, „ale chápu vás."

„Věděla jsem, že mě pochopíte. Tak co, pomůžete mi? Kam mám jet?"

„Ať pojedete kamkoli, lidi vás poznají," dostala odpověď.

„Vážně?" usmála se Marina. „Samozřejmě poznají Marinu Martynovou, jestliže do hotelu, kde už bude mít zamluvené apartmá, dorazí z nádraží, před nímž

na ni bude čekat kolona aut, a u vchodu natáhnou červený koberec a nejlepší hotelové apartmá naplní květinami. Co vám budu povídat, tuhle rutinu dobře znáte! Ale když docela obyčejná holka přijede sama, nikoho z těch lidí ani na okamžik nenapadne, že jde o Marinu Martynovou."

„Asi záleží na tom, kam se vypravíte," upozornila ji Sybil. „Například v Paříži zřejmě znáte každého druhého člověka. Totéž by se dalo říct i o Římu či Benátkách nebo o New Yorku, a také o Cannes."

„Já vím! Já vím!" přerušila ji Marina. „Proto se vás ptám — kam mám jet?"

Sybil přitiskla prsty ke spánkům.

„Opravdu naslouchám tomuhle rozhovoru? Nezdá se mi to? Je skutečný?"

„Je, tomu věřte," ujistila ji Marina. „Chci odtud. Musím se dostat pryč, a proto odjedu. A nikdo mě nezastaví, to vám povídám."

„Neměli bychom to oznámit správcům vašeho majetku, nebo někomu jinému?"

„Komu?" Marina pokrčila rameny. „Když na to přijde, Sybil, komu na mně opravdu záleží? Mým správcům určitě ne. Po smrti strýce George je většina z nich už příliš stará, aby se o mě zajímala, kromě bratrance Richarda, a o tom, jestli se dobře pamatuju, jsme naposled slyšeli, když jel do Afriky střílet divokou zvěř. Takže by trvalo pěkně dlouho, než by se vám podařilo se s ním spojit."

„Děsí mě, nač myslíte," otrásla se Sybil.

„Jistě, je to jako vytáhnout špunt ze dna člunu," připustila Marina. „Nic se nezdá jisté, nic nevypadá tak pevně jako před sotva pár minutami, jen proto, že žádám to, co si většina rozumných lidí občas přeje - chvíli samoty."

„Mluvíte jako Greta Garbo," prohlásila obviňujícím tónem Sybil.

„Vím, jak se musela cítit," řekla Marina. „Chci odjet, chci přemýšlet, ale nejvíc ze všeho se chci vyhnout Victorovi. Teď se vraťme k původní otázce: Kam mohu odjet?"

„Musí to být někde v Evropě," poradila jí sekretářka. „Nedovedu si představit, že byste se pustila dál. Moc bych se o vás bála, neunesla bych tak velkou odpovědnost."

Marina pokrčila rameny.

„Dobrá, tedy Evropa," souhlasila. „Vlastně na tom nezáleží. Jak vidíte, nejsem vybíravá."

„Do Španělska nejezděte, tam jste byla loni," varovala ji Sybil. „V jejich novinách mají na každé stránce vaši fotku. Ani Francie nepadá v úvahu, a totéž samozřejmě platí i o Itálii. Německo nemáte ráda a Kodaň jste navštívila o loňských Velikonocích. Nebesa! Vy vlastně nemáte kam jet!"

„Co takhle Portugalsko?" navrhla Marina. „Tam jsem ještě nikdy nebyla."

„Báječný nápad!" nadchla se Sybil. „Mám se pokusit zajistit vám..."

„Dost!" skočila jí Marina do řeči. „Tohle je jedna z věcí, kterou nesmíte udělat, copak to nechápete? Já se prostě musím vydat do neznáma, a vy jste jediná, kdo bude vědět, kam jsem se poděla. Musíte mi odpřisáhnout na bibli, že to nikomu neřeknete — vůbec nikomu."

„Předpokládám, že se vypravíte do Lisabonu," poznamenala Sybil tónem někoho, kdo přijímá nevyhnutelné s jistým druhem filozofického klidu.

„Ne, do Lisabonu nepojedu, Lisabon je město, a já města nenávidím. Užila jsem jich až nad hlavu. Jak se jmenuje to místo nedaleko Lisabonu, kam jezdí na od-

počinek všichni bývalí králové a královny? Hodně jsem o něm četla."

„Estoril," napověděla jí Sybil.

„Ano, to je ono. Tam se vydám. Určitě najdu nějaký slušný hotel. A jistě jich tam bude několik."

„Jak dlouho asi budete pryč?"

„Nevím." Marina pokrčila rameny. „V tom vlastně spočívá to dobrodružství. Nemám představu, na jak dlouho se vzdálím, ani co budu dělat, až někam dorazím. V životě jsem nebyla nikde sama. Už to samo o sobě slibuje vzrušení."

„Ale mohlo by to být i děsně nudné," upozornila ji Sybil.

„V tom případě se vrátím domů. Nikdy jsem nepatřila k lidem, co rádi trpí pro utrpení samo."

„Dovolte mi aspoň, abych vám zajistila nějaké slušné ubytování."

„Nic takového," Marina rázně odmítla její nabídku. „Hned po příjezdu na místo si tohle všechno obstarám sama. A mimochodem, budu potřebovat nové jméno a nový cestovní pas."

Sybil na ni vytřeštila oči.

„Ale to je nemožné!"

„Jistěže není. Hrdinové románů pokaždé mívají falešné pasy. Určitě se dá jeden takový sehnat."

„Jsem si jistá, že ne - alespoň my nemáme ponětí, jak tohle zařídit."

„Ale pak nemá smysl, abych odjížděla!" vybuchla zlostně Marina. „I v Portugalsku lidé nepochybně slyšeli o Marině Martynové — a jakmile se tam objevím, začne celý ten kolotoč kolem mě. A to nebudu mít s sebou ani vás, abyste mě ochránila."

„Pak tedy nikam nejezděte," přemlouvala ji sekretářka.

„Jestli odsud nevypadnu, asi se zblázním," prohlásila Marina lítostivě. „Ano, vím, že přeháním, ale co pak to nechápete? Nemůžu přijít na oči Victorovi. Mám ho příliš ráda, aby mi ho nebylo líto a abych se nezastyděla. Prostě už bych nevydržela ty ustavičné scény, vysvětlování a argumenty. Victor je člověk, který se tak snadno nevzdává, víte to stejně dobře jako já."

„Vypadl z bytu," ozvala se váhavě Sybil. „Kam myslíte, že šel?"

„Řekla bych, že běžel ke Cartierovi koupit mi ten nejdražší náramek, jaký mají na skladě, nepochybně by se vrátil k večeři s obrovskou kyticí orchidejí a s přesvědčením, že podstatou celé té záležitosti je normální hádka mezi milenci, kterou ‚vyžehlí‘ pár polibků a velká bonboniéra."

„Tohle zní dost cynicky," pokárala ji Sybil.

„Nejsem cynická, mluvím ze mě zoufalství," přiznala Marina.

Sybil se na okamžik zamyslela, než nečekaně vyhrkla: „Mám nápad! Pamatujete se na Mary Marshallovou?"

„Mary Marshallová? Mary Marshallová?" opakovala Marina. „To jméno mi něco říká. Kdo je to?"

„Dívka, kterou jsme před čtrnácti dny přijali do účtárny."

Marina přikývla. V hlavním městě byla velká kancelář, kde se o její záležitosti starala řada mimořádně schopných účetních, kteří dohlíželi na její investice, vypočítávali daně z příjmů a jejichž hlavním úkolem bylo uhlazovat tu zlatou cestičku, po níž kráčela od smrti svého otce. Když se občas objevila v Londýně, zašla do té kanceláře, neboť považovala za svou povinnost poděkovat svým zaměstnancům za jejich služby.

Ted' si vzpomněla, že jeden z jejích přátel ji požádal o zaměstnání pro svou příbuznou.

Mary Marshallová předtím žila v Austrálii, ale zoufale toužila přijet do Anglie. Byl to její životní sen, a Marině nedělalo sebemenší potíže požádat Sybil, aby to zařídila.

Dívka zašla do bytu své dobroditelky, aby jí poděkovala. Marina, která právě v té době pořádala koktejl, ji pozvala dál, představila ji svým přátelům a nabídla sklenku sherry. O nic nešlo, a tak na ni zapomněla — až do této chvíle, kdy znovu uslyšela její jméno.

„Ano, na Mary Marshallovou si vzpomínám. Co ta s tím má společného?“ podivila se.

„Musela si nechat obnovit pas,“ vysvětlila jí Sybil, „a ten teď poslali sem s formulářem, který jako její zaměstnavatelka musíte podepsat. Podepsala jsem ho za vás, jak to dělám vždycky. Pas je teď v mé kanceláři. Najednou mi došlo, že jste si hodně podobné.“

Marina vykulila oči.

„Přineste ho, Sybil, rychle ho přineste,“ zvolala.

Jakmile Sybil O'Connellová vyšla z místnosti, Marina zvedla domácí telefon stojící na malém, zlatem vykládaném stolku. Stiskla knoflík spojující její ložnici s ložnicí komorné.

„Annie,“ oznámila jí, „na pár dní odjíždím. Sbalte mi prosím několikery obyčejné lehké šaty. Ano... žerzejové kostýmky a dvoje nebo troje velmi jednoduché koktejlky. Nic nápadného... sandály na nízkém podpatku. Asi se rozježu k moři. Ne, ne, šperky žádné. Jak nejrychleji to stačíte, prosím.“

Sotva položila sluchátko, do pokoje vešla Sybil s cestovním pasem v ruce. Špatná pasová fotografie byla určitě dílem nějakého laciného fotografa. Hodila

se na kteroukoli dívku s drobným srdčitým obličejem a velkýma tmavýma očima.

„Dobře že není barevná," usoudila Sybil. „Mary Marshallová má téměř popelavé vlasy."

„Docela klidně by mohla být moje," žasla Marina nad tou podobou.

„Co mě ale nejvíc zaujalo, byly ty stejné iniciály," poznamenala sekretářka. „Skoro na všech vašich věcech jsou iniciály M. M."

„Od hodiny byste mohla dělat detektiva," pochválila ji Marina. „Požádala jsem Annie, aby mi sbalila věci. Něco byste pro mě mohla udělat — telefonicky zjistit, jestli se mi podaří stihnout odpolední letadlo do Lisabonu. Ale neudávejte moje jméno."

Vtom se rozesmála.

„Zapomněla jsem. Chci přece letenku pro slečnu Marshallovou!"

„Asi bychom tohle neměly dělat," zapochybovala Sybil. „Určitě existuje hodně přísný trest pro toho, kdo použije cizí pas."

„Nenechám vás vsadit do vězení," ujistila ji Marina. „Řeknu, že jsem vás donutila udělat pro mě, co jsem od vás požadovala. A Mary Marshallová nebude jistě ten pas zatím potřebovat."

„Kdyby si o něj řekla, oznámím jí, že ho z pasového úřadu ještě neposlali," řekla Sybil.

„Jak vidím, už se do toho dobrodružství docela vžíváte," usmála se Marina.

„Musíte si s sebou vzít i svůj pas," upozornila ji Sybil. „Můžete se dostat do nějaké nepříjemné situace, a s vlastním cestovním dokladem byste aspoň mohla prokázat svou identitu."

„Vy opravdu myslíte na všechno," žasla Marina.

„Slíbíte mi jedno?" pokračovala Sybil. „Hned po

příjezdu mi zatelefonujete a oznámíte mi svou adresu? Co kdyby se něco stalo?"

„Jako co?“ zajímalo Marinu.

„Oheň... vloupání... něčí úmrtí.“

Marina se na ni podívala.

„Kdybych byla někdo jiný, řekla byste: ‚Onemocněla vaše matka‘ nebo ‚Vaší sestře se narodilo dítě‘ či ‚Váš bratr změnil zaměstnání‘ nebo ‚Váš otec měl nehodu‘. Ale nic z toho se mě netýká, pro nikoho nejsem důležitá. Kdyby shořel byt, není můj. Jediné, co může shořet, jsou všechny ty peníze, které věčně stály jako skleněná stěna mezi mnou a světem.“

„Slečno Martynová, tohle jsou nevděčná slova,“ napomenula ji Sybil. „Většina lidí by obětovala svou pravou ruku, aby mohla být na vašem místě.“

„Většina lidí jsou hlupáci,“ odsekla Marina, „a vy to dobře víte!“

Krátce se zasmála.

„Ach, Sybil, najednou je mi docela veselo. Nepokoušejte se zkazit mi radost z toho, že poprvé v životě mám odvahu utéct svým chůvám!“

„Domnívala jsem se, že jsme se všichni snažili učinit vás šťastnou,“ poznamenala Sybil lítostivě.

Marina se předklonila a políbila ji na tvář.

„Jste drahoušek a mám vás moc a moc ráda, ale pro jednu chci být sama sebou. Jestli se dostanu do jakékoli nepříjemné situace, pošlu pro vás, abyste mě z ní dostala.“

„Slibujete?“ Sybil náhle zvažněla.

„Co by se mi mohlo stát kromě toho, že jsem se vydala ze všech peněz?“

„Nebesa! Skoro jsem zapomněla!“ vykřikla Sybil.

Vyběhla z pokoje a Marina provázela její vzdalující se záda s lehkým úsměvem na rtech. Potrpěla si

na Sybil, ale ta jí hodně připomínala nervózní chůvu, neustále si dělající starosti, že by se něco ze všech těch důmyslně naplánovaných činností mohlo zhatit - objednaný vůz by se nemusel objevit nebo letadlo včas vzlétnout. Victor ano či ne - už se nemohla dočkat, až nechá všechno běžet svou cestou a nebude hysterčit, když něco nevyjde tak hladce, jak se čekalo.

Hodinu nato seběhla po zadních schodech svého apartmá a vyšla na ulici. Radši nepoužila ani výtah, ani přední vchod.

„Vrátí by si všimli, že odcházím, a zdálo by se jim to divné," vysvětlila Sybil, která z tajných uskoků své zaměstnavatelky málem dostala šok.

„Moc dobře víte," poznamenala Marina, „že kdyby se Victor dozvěděl o mém odjezdu ze země, podplatil by vrátného, a ten by mu řekl, že jsem odjela na londýnské letiště; tam by pak z letištních zaměstnanců vypáčil, kam jsem odletěla. Bude se pořádně vztekat, až zjistí, že ptáček z té pozlacené klece frknul neznámo kam."

„Dozví se, kdy se vrátíte?" zajímalo Sybil.

„Ano, samozřejmě," přitakala Marina. „Ale můj odjezd mu aspoň poskytne čas přenést se přes ten počáteční šok."

Obě dívky si přivolaly taxi a Sybil, nesoucí Marinin kufřík, se nahnula do vozu a položila ho na sedadlo.

„Jste si opravdu jistá, že máte s sebou dost peněz?" zašeptala Sybil znepokojeně.

„Jestli mi nevystačí, pošlu vám telegram s žádostí o další," slíbila Marina.

„Dáte mi vědět, kde jste se ubytovala?"

„Budou o tom přemýšlet. Sbohem, Sybil, jste opravdu poklad."

Zabouchla dveře vozu a dala taxikáři pokyn, aby ji odvezl na londýnské letiště.

„Je to dlouhá cesta," zabručel. „Nevím, jestli mám dost benzínu."

„Dám vám libru navíc," slíbila mu Marina a ihned si uvědomila, že tenhle počín vybočuje z její nové identity.

Mary Marshallová by byla nepochybně velice opatrná na hospodaření s penězi. Vlastně by ani nejela taxíkem, ale zvolila by letištní autobus.

„Asi Mary Marshallové povolím trochu bohatší život, než jaký vede běžná písárka na dovolené," usoudila s mírným pokrčením ramen a pohodlně se opřela o polstrované sedadlo taxíku.

Zaplavil ji nečekaný pocit svobody a volnosti. Jako by všechny starosti a smutek nechala za sebou a zbavila se obrovského břímě. Uvědomila si, že teď poprvé v životě jede na londýnské letiště taxíkem. Dosud ji tam pokaždé vozily obrovské, tiše se pohybující limuzíny. Poprvé ji nikdo nedoprovázel, aby se postaral o letenku a dohlédl na to, aby ji pracovník letiště bezpečně doprovodil ke správnému letadlu.

„Jsem sama," řekla si a vzápětí zjistila, že to vyslovila nahlas; očividně ji překvapila vlastní slova. „Jsem sama," opakovala do rámusu rušné dopravy. Myslela na Victora, jak se vrací k večeri, a jak předpokládala, přináší orchideje a dárek od Cartiera. Tušila, že přinese diamantový náramek. Victor si vždycky myslel, že ženy mají rády diamantové náramky, protože nikdy nenašel ženu, jíž by se nelíbily. Co mu Sybil asi řekne? Chudák Sybil! Bude mu stát tvář v tvář a snášet jeho vztek. Určitě jí neuvěří.

S Victorem nebylo snadné pořízení, ale Sybil, i když vůči ní použije jakoukoli formu nátlaku, zůstane lo-

jální. Marina o tom byla naprosto přesvědčená. Říkala si, jak je šťastná, že Sybil není pouze její zaměstnankyně, ale i přítelkyně. Teprve teď si uvědomila, jak je jí za všechno vděčná. Byl to pro ni nový zážitek, a zahanbeně si přiznala, že jí až dosud nedošlo, jak moc pro ni ta starší dívka znamená.

„Jsem asi rozmazlená," přiznala si. „Třeba jako Mary Marshallová najdu svoje nové já - někoho mnohem lepšího, mnohem laskavějšího a třeba i zajímavějšího."

Pak si uvědomila, že nehledá své nové já; ve skutečnosti neprchala před Victorem, ale proto, že si potřebovala všechno v mysli utřídit.

Chtěla si být naprosto jistá tím, co hledala celý život — láskou, tou silnou, naléhavou, nezapomenutelnou láskou, která ji - ač si to sotva odvážila přiznat - pronásledovala v každém snu.

2

Marina se probudila a v první chvíli se nedokázala orientovat. Teprve když sluneční paprsky deroucí se do místnosti škvírami záclon odhalily obrysy hotelového pokoje, vzpomněla si, že se nachází sama v cizí zemi.

Projel jí slabý záchvěv úzkosti. Zřejmě nostalgie — chyběly jí důvěrně známé věci - například komorná vcházející tichounce do pokoje, aby rozhrnula záclony a přinesla snídani, Sybil a ostatní sekretářky čekající dole, bzúčení domácího telefonu, šofér s jejím vozem, kdykoli připravený ji odvézt, kam si zamane.

A nad tím vším Victor se svými každodenními ranými telefonáty, v nichž ji ujišťoval, jak moc ji miluje, aby začala den v teplé záři obklopující půvabnou a tolik žádoucí ženu! Co víc by si žena mohla přát?

Včera ji ve tmě noci přepadla deprese. První nadšení nad únikem ze všeho, co dosud znala, a hlavně nad útekem před Victorem, rychle přešlo. Ve chvíli, kdy letadlo přeletělo nad Kanálem, už začínala litovat svého neuváženého činu, a když nakonec dosedlo na lisabonské letiště, musela vší silou přemáhat téměř nepřekonatelnou touhu vrátit se prvním letadlem domů.

Všechno bylo tak cizí a neznámé. Už jen to, že se sama musela probojovat k pásu se zavazadly, pronést

je celní kontrolou a pak si shánět taxi, bylo něco, co předtím nikdy nemusela dělat.

Příjezd do hotelu a zdvořile lhostejné přijetí v recepci v totožnosti Mary Marshallové se diametrálně lišilo od přehnané servilnosti, již by se nepochybně dostalo Marině Martynové.

Hotel si namátkou zvolila z *Průvodce Portugalskem*, který našla na palubě letadla. Byl očividně nejlepší. Potěšil ji pohled na přepychovou a pohodlnou halu a typ chodeb, na jaké byla zvyklá.

Ložnice rozhodně nepřipomínala královské apartmá, ale přijala ji bez poznámky, protože si nepřála jakkoli na sebe upoutat pozornost. Zdála se jí dost pohodlná. Měla jedno okno s výhledem na moře a z druhého se dívala na shluk stromů chránících přední dveře hotelu; mezi větvemi stromů prosvítaly moderní vily s rovnými střechami a okenicemi zářícími veselými barvami.

Tohle všechno bylo v noci jasně rozeznatelné díky bohatému osvětlení hotelu, a přesto ani toto hezké prostředí nedokázalo rozehnat mrak deprese, která přiměla Marinu zalézt do postele a ve tmě uronit do polštáře pár slz.

Už léta neplakala. Vlastně ani teď nevěděla, proč brečí - možná pro své ztracené sny o štěstí s Victorem. Proč ho nedokázala milovat? V noci se probudila a bez ustání si kladla jednu a tutéž otázku - proč ho nedokázala milovat? Odpověď nenašla. Victor byl přece láskyhodný člověk a rozhodně o nic horší a rozmazlenější než kterýkoli z ostatních mladých mužů, které znala.

„Chtěla jsem ho milovat," vzlykala bezútěšně. „Přála jsem si, abychom byli spolu šťastní."

Ted' se ocitla v dost absurdní situaci: utekla od veškerého pohodlí a od přátel jen proto, že nedokázala čelit Victorovu naléhání.

S vynaložením značného úsilí odhodila přikrývku a vyskočila z postele. Nemělo smysl se tady nečinně povalovat a myslet na to. Určitě polovinu noci probděla. Pamatovala si, že už se do pokoje prodíraly první slabé paprsky světla, když ji konečně přemohl spánek.

Ztěžkla jí víčka a říkala si, že až se na sebe podívá do zrcadla, určitě spatří stopy po slzách. Přistoupila k oknu, rozhrnula záclonu a místnost rázem zaplavilo jasné a oslňující sluneční světlo. Naskytl se jí nádherný pohled na zářivě modré moře s bílými vlnami, které se při mohutných nárazech na břeh okamžitě lámaly.

Rázem se jí zlepšila nálada. Scenerie, jaká se teď před ní prostírala, byla úplně jiná než bleďá, deštěm omytá jasná obloha v Anglii.

Obdivovala buganvillii plazící se po zdech, podivuhodně nachovou v porovnání s rudými pelargoniemi, a nadšeně pozorovala domy s jejich pomalovanými okenicemi, jichž si už všimla předchozí večer, s tím kaleidoskopem veselých barev, jako by na nich nějaký malíř vyzkoušel všechny odstíny své palety.

Marina stála s lokty opřenými o parapet a nemohla odtrhnout oči od obrázku před sebou.

Dole uviděla osla s kloboukem na hlavě; jeho dlouhé uši legračně vyčuhovaly ze slaměné pokrývky hlavy. Nohy mu trčely v krátkých bílých pantalonech majících je chránit před dotěrnými mouchami. Kára, kterou táhl, byla plně naložená květinami — liliemi, kosatci a karafiáty — a černovlasá žena v těžkých černých šatech, která je prodávala, vypadala jako někdo z hodně staré fotografie.

„Je jaro, jsem mladá a tohle je dobrodružství!“ vykřikla Marina nahlas, a když se otočila od okna, už se usmívala a oči jí vesele jiskřily.

Zazvonila na pokojovou službu a objednala si snída-

ni u zasmušile se tváříciho mladého Němce, který zřejmě přijel do téhle země naučit se jazyk. Pak vešla do koupelny, aby si dopřála důkladnou koupel.

Hodinu nato vyšla z hotelu oblečená do jasně růžového žerzejového kostýmku, který, jak usoudila, vhodně zapadl do pestré palety barev všude kolem ní. Kráčela po úzké promenádě podél zlatavé pláže. Potkala pár lidí užívajících si dovolené, ale pravá sezona dosud nezačala, bylo teprve časně jaro. Měla pocit, že má svět jen pro sebe.

Po krátké procházce se posadila, aby se trochu porozhlédla kolem sebe. Co se sebou provede?

Bylo zvláštní uvědomit si, že nemá žádný plán, že si pro příští hodiny a dny nic nezorganizovala. Nebyla tady žádná Sybil čekající s dlouhým seznamem věcí, které musí vyřídit nebo které by ji mohly pobavit, aby si mohla sama vybrat.

Při myšlence na Sybil si vzpomněla, že těsně předtím, než vyšla z bytu s připraveným sbaleným kufrem, jí Sybil vrazila do rukou nějakou knihu, do níž byl vsunutý kus papíru.

„Neměla jsem moc času získat nějaké informace," prohlásila. „Ale v téhle knize se dočtete něco o historii Portugalska a sepsala jsem vám pár restaurací, o nichž se Jean vyjádřila, že je v nich docela zábava. Zřejmě loni strávila v Portugalsku část dovolené."

Jean byla starší sekretářka s mimořádně seriózním vztahem k životu, takže si Marina nedělala iluze, že by jí Jeaniny zážitky nějak výrazně pomohly. Když si teď vybavila Sybilina slova, otevřela kabelku a chvíli se probírala jejím obsahem, než našla ten kus papíru od Sybil.

Opatrně ho rozložila proti větru vanoucímu od moře a hrozícímu odfouknout jí ho z ruky. Měla na něm

soupis historických památek - například Madre de Dios, kostel Matky boží, o němž Jean prohlásila, že krásnější chrám Páně v životě neviděla, a nechybělo ani pár restaurací. Jako první byla Jeaninou pečlivou rukou uvedena *Solmar*, kde si zákazník mohl zřejmě vybrat chutné ryby přímo z restauračního akvária, po ní následovala *Furnas Langosteiras*, k níž Jean připsala poznámku: restaurace na pobřeží, kde si můžete vybrat humry a raky z jeskyní, do nichž je spláchlo moře. Zajímavá a neobvyklá.

Marina protáhla obličej. Tahle představa jí nepřípadala nijak zvlášť zábavná. Přesto poslušně, jelikož neměla nic jiného na práci, vložila papír zpátky do kabelky a rozhlédla se, jestli někde uvidí taxi.

Našla jedno tak maličké, že se musela téměř zlomit v pase, aby se jí podařilo do něj nastoupit. Ospalý taxikář středního věku jí řekl, že ví, kde to je, a hned vystřelil nebezpečnou rychlostí.

Vůz sice vydával dost nepříjemné zvuky, ale nakonec ji dopravil k *Furnas Langosteiras*, vzdálené asi tři míle od Estorilu.

Už na první pohled si Marina ověřila, že její pochybnosti o Jeanině názoru na „zajímavou“ restauraci jsou oprávněné. Byl to malý, špinavý podnik ve tvaru čtverce, stojící dál od silnice a velice blízko jakýchsi hodně vysokých kamenů či skal, přes jejichž vrcholy se divoce lámaly velké vlny.

Taxikář otevřel dveře a řekl, že počká. Jelikož se Marina rozhodla prohlédnout si všechno, co se tu dá vidět, vystoupila z vozu. Před restaurací stálo několik židlí a stolů, u nichž sedělo asi šest lidí popíjejících kokakolu nebo kávu, a z vnitřní místnosti vanul obvyklý pach připravovaných jídel.

Marinu zajímaly jeskyně. Zeptala se, zda je může

vidět. V duchu si říkala, jestli se Sybil nemýlila, když tvrdila, že opravdu existují. Mladý číšník jí rozuměl a pokynem ruky naznačil, aby ho následovala k polo-rozpadlé dřevěné brance proti skále po jedné straně restaurace.

Marina šla za ním a docela ji překvapil pohled na řadu velice příkrých, rozviklaných dřevěných schodů, vedoucích přímo do útrob země. Číšník ji upozornil, aby byla opatrná. Vděčně se chytila ne právě pevného zábradlí a začala pomalu a opatrně sestupovat.

S každým krokem ubývalo světla, a náhle ji obklopila taková tma, že tázavě otočila hlavu, aby se zeptala, kam až ty schody vedou - ale pak si uvědomila, že na takovou otázku její chabá znalost portugalštiny nestačí.

Otočila se zase a pokračovala v nebezpečném sestupu. Pak jí pata zůstala vězet v nějaké špatně otesané části schodu - a klopýtla. Vykřikla a snažila se udržet rovnováhu, ale zapotácela se a přes těch několik zbývajících schodů div nepřepadla.

Upadla by, kdyby ji někdo nezachytil. Ucítila, jak se kolem ní ovinuly mužské paže. Uvědomila si těžký dopad na něčí tělo, a zvuk, který se jí vydral ze rtů, byl napůl výkřik, napůl úlevný povzdech.

Zaslechla nerudný hlas vyslovující otázku v angličtině: „Jste v pořádku?“

„Zakopla jsem. Děkuji za záchranu!“

Lapala po dechu, snažila se nabýt rovnováhu a současně se vymanit ze zajetí cizích paží.

Ted' viděla mnohem jasněji. Dostala se na dno jeskyně a asi pětadvacet yardů od ní byl otvor ústící do moře; narážely do něj vlny, a jak se lámaly, vydávaly monotónní hukot. Zlomily se, vrátily se do moře, znovu se přihnaly - a ten koloběh se neustále opakoval.

Všimla si, že její zachránce je vysoký, snědý mladý muž se širokými rameny. Přátelsky se na ni usmíval a ona mu ten úsměv téměř instinktivně vracela.

„Omlouvám se," řekla. „Bylo to ode mě hloupé, měla jsem být opatrnější. Ty schody jsou hodně nebezpečné."

„Naštěstí jsem vás zachytil. O ten kámen jste si mohla nepříjemně poranit koleno."

Při řeči ukázal prstem dolů. Teprve teď si uvědomila, že dno tvoří jen hrubě opracované kameny, a kdyby ji nezachytil, určitě by si bolestivě poranila kolena.

„Schody by měli dát opravit, nemyslíte?"

„A proč? To místo se jim i tak pořádně rentuje," ušklíbl se.

„Dost nebezpečná filozofie, nezdá se vám? Mohla jsem je žalovat za zranění."

„Musím vás upozornit, že soudní spory se v téhle zemi táhnou dlouhé roky," poučil ji.

Z jeho řeči poznala, že určitě není Angličan. Jazyk sice ovládal dokonale, přesto ho prozradil přízvuk, kterého se žádný cizinec úplně nezbaví.

Byl opravdu hezký, měl úzký obličej, výrazné rysy a tmavé oči — ale nedokázala ho nikam zařadit. Že není Portugalec, to poznala okamžitě, a nebyl ani Francouz.

„V každém případě vám moc děkuju," usmála se na něj.

Vtom číšník, který lelkoval u ústí jeskyně, rychle chňapl po čemsi, co vytáhl zpod uvolněných prken, přes něž se lámaly vlny, a nesl jim to.

„Ne langusty," začal lámanou angličtinou, „ale hodně dobrý krab."

Byl opravdu obrovský. Divoce mával klepety ve vzduchu v touze se osvobodit.

„Je příliš velký," poznamenala.
„Co kdybychom se o něj podělili?" zaslechla za sebou.

Otočila se k němu.

„Vlastně ani nemám hlad," pokrčila rameny. „Přišla jsem sem jen proto, že jsem byla zvědavá na ty jeskyně."

„Já měl přesně stejný důvod. Ale myslím, že by bylo dost málo jen je vidět a hned odejít, nemyslíte?"

„Jestliže to berete takhle," řekla Marina s úsměvem, „tak bych navrhovala sníst toho kraba společně."

Její nový přítel se otočil k číšníkovi a spustil na něj vodopád portugalských slov. Chlapce to zřejmě potěšilo a hned svižně vyběhl do schodů s úlovkem v ruce.

„Není žádný spěch. Řekl jsem mu, že máme hlad, ale jestli je vám známo, jak to v podobných místech vypadá, než se ta pochoutka objeví před námi na stole, budeme už hladoví jako vlci."

Marina nemohla odtrhnout zrak od tříšících se vln. „Tohle místo mi připadá dost děsivé," přiznala. „Je tak temné, a člověk aby se bál, že do něj každým okamžikem vtrhne moře, pak už by se odtud nedostal."

„I na mě to tak působí," připustil. „Pojďme nahoru na slunce."

„Ano, pojďme," souhlasila s přehnaným pocitem úlevy.

Tma a vlhkost jeskyně v ní vyvolaly pocit klaustrofobie a cítila se jako v pasti. Jakmile se vyškrábali po rozviklaných schodech nahoru, potěšil ji pohled na zlatavé sluneční světlo a rozstříkující se spršky z měňavých vln narážejících do vysokých skal.

Vybrali si stůl co nejdál od vchodu do restaurace. Chvilí seděli mlčky a pozorovali hru vln. Pak Marina vycítila, že oči mladého muže ulpívají na jejím obličejě.

ji, a téměř jako v obraně ostře vyhrkla: „Neměli bychom se vzájemně představit?“

„Právě jsem to chtěl navrhnout," odpověděl. „Jmenuji se Carlos Ayelo."

„Těší mě. Já jsem Marina Marshallová."

„Jste Angličanka." Nebyla to otázka, ale konstatování. Přikývla.

„A vy?"

Chvíli trvalo, než odpověděl.

„Jsem Jihoameričan."

„Ach!" Vyklouzlo jí, než tomu stačila zabránit. „Říkala jsem si, že mluvíte velmi dobře anglicky, ale...," zaváhala, hledajíc správný výraz.

„Přesto ne dost dobře," doplnil. „Neuhádla jste to?"

„Bohužel ne. Ale měla jsem, jelikož znám docela dost Jihoameričanů. Pocházíte z Brazílie?"

„Mluvme o vás."

Uvědomila si, že úmyslně zavádí řeč na jinou kolej. „Nemám moc co říct," odpověděla vyhybavě. „Tady jsem na dovolené a pracuji v Londýně."

„A jaké je vaše zaměstnání?"

„Jsem sekretářka," řekla až příliš rychle. „Vlastně osobní sekretářka jednoho významného magnáta, proto si můžu dovolit nákladnější dovolenou."

Proč mu to vlastně tak mnohmluvně vysvětluje? říkala si, ale zároveň chtěla zakrýt stopy. Neměla v podstatě připravené žádné vysvětlení pro pobyt právě v Portugalsku, protože neočekávala, že by jí někdo položil tak osobní otázku. Když už vyblebtl, že je sekretářka, musela si uvědomit, že běžné sekretářky by si nemohly dovolit pobyt v nejlepším hotelu, proto tahle informace vyžadovala bližší vysvětlení.

„Máte zajímavou práci?" vyzvídal Carlos Ayelo.

„Myslím, že ano." Cítala, že se ocitá na nebezpečné půdě a že by bylo nejmoudřejší odvést hovor jiným směrem. „Jste tady na dovolené?"

„Dalo by se to tak říct," odpověděl. „V Portugalsku jsem ještě nikdy nebyl, ale slyšel jsem o Estorilu."

„I já jsem o něm slyšela, proto jsem včera večer přijela právě sem."

„Co kdybychom poznávali Portugalsko spolu, nebylo by to lepší?" navrhl.

Marina neodpověděla, ale otevřela kabelku a vyňala z ní kapesník. Byl to zbytečný úkon, který mladý muž přijal s lehkým pousmáním.

„Teď jsem vás zřejmě šokoval - nebo bych měl říct přímo vyděsil? Jednám příliš zbrkle! V mé zemi děláme všechno rychle. Připadáte mi milá a velice hezká, proto jsem navrhl, že vám tady posloužím jako průvodce, pokud ovšem nemáte někoho vhodnějšího, kdo vám bude dělat společníka."

Uměl tak pěkně a přesvědčivě mluvit, a Marina, přes své rozhodnutí chovat se rezervovaně, se neubráníla úsměvu.

„Zní to velice prostě a logicky," připustila, „přesto mi připadá, že nějak porušujeme konvence."

„Jaké konvence?" překvapeně pokrčil rameny. „A když ano, kdo se to dozví? Já nemám v Portugalsku žádné přátele ani příbuzné. A jak je to s vámi?"

„Stejně."

„Takže je to jasné," zasmál se. „Musíte uznat, že tohle je unikátní situace. Myslím, že jen málo lidí mělo to štěstí seznámit se prostřednictvím kraba!"

„Doufejme, že to bude štěstí," zažertovala. „Jak můžu vědět, že nejste velmi nebezpečný člověk?"

„Například lupič, snažící se ukrást vám šperky?" zasmál se.

„Možná. Nebo co třeba špion snažící se Portugalskou republiku vyhodit do povětří?" dobírala si ho.

„Skvělý nápad!" nadchl se. „Co takhle něco jako James Bond - není to váš národní hrdina? - pokoušející se vytáhnout tajemství ze zlořečených Rusů?"

„Fascinuje mě ta spousta možností, kým vším můžete být," prohlásila, „ale já jsem ve skutečnosti pouhá sekretářka, a co vy?"

Položila mu tu otázku s pohledem upřeným do jeho obličeje, ale její zvědavost bohužel neukojil.

„Momentálně jsem nezaměstnaný."

„A jaký druh zaměstnání byste chtěl vykonávat?"

Zvedl ruce v odmítavém gestu.

„Musíme se bavit o práci, když jsme na dovolené? Sama nechcete mluvit o svém šéfovi, o psaní na stroji či těsnopisu, nebo čemkoli, co je náplní vaší práce. A já zase nemám chuť probírat své zaměstnání. Povědíme si radši o sobě — o našem skutečném já. Chci vědět, nač myslíte, co se honí za vaším pěkným čelem a krásnýma očima."

„Zklamalo by vás, kdybych řekla ‚nic'?" vyzvíдалa.

„Nebyl bych zklamaný, jen bych vám nevěřil. Rád bych řekl, že vypadáte velice romanticky — ale něco takového se děje jen v románech, co? Dívka se setká s hochem za neobyčejných okolností. Ve skutečném životě je všechno mnohem prostší."

„Měla bych být vděčná, že nejste místní rybář páchnoucí rybami a česnekem, nebo třeba sanitární inspektor zpracovávajícím každoroční zprávu o stavu jeskyň."

Oba se té fantazii srdečně zasmáli, a pak - až překvapivě rychle - se objevil číšník s rozpůleným a na grilu upečeným krabem. Měl báječné křehké maso a byl tak čerstvý, že v něm ucítili chuť moře.

Oba se hladově pustili do jídla a na chvíli zmlkli. Když dojedli, Carlos si otřel ústa papírovým ubrouskem a se spokojeným povzdechem konstatoval: „Mám pocit, že jsem před dneškem ještě nikdy neokusil kraba.“

„Mluvíte mi z duše, u mě je to stejné,“ souhlasila. „Tohle se nedá porovnat s tím, co ve zmrazeném stavu cestuje ke spotřebiteli celé míle!“

„Sem musíme znovu zajít,“ prohlásil. „Teď se vás zeptám - kde se naobědváme?“

„V tuhle chvíli nechci slyšet o dalším jídle,“ zhrozila se.

„Dobrá, tak něco na vytrávení. Co byste řekla procházce? Těsně předtím, než jsem vás potkal, jsem měl chuť jít se projít podél útesů.“

„Právě jsem si vzpomněla, že na mě čeká taxík.“

„Tak mu řekněte, aby počkal, než se vrátíme,“ navrhl. „Procházka je dobrý nápad, stačí jít kousek po pobřeží a najdete tam přehršel květů. Myslím, že by se vám to líbilo.“

„Jak jste to poznal?“ divila se.

„Připomínáte mi květinu,“ dostala prostou odpověď, a ta slova nezněla z jeho úst nijak afektovaně.

„Jaký druh květiny?“ Probudil v ní zvědavost.

„Tuhle otázku jsem si položil i já,“ přiznal. „Většina lidí by řekla orchideji, jelikož jste tak neobyčejná, mimořádná, trochu exotická. Ale orchidej není pro vás dost dobrá. Nevoní. Je příliš umělá. Ne, vidím ve vás kamélii, dokonalou, neposkvrněnou kamélii rozevírající své hebké okvětní plátky ke slunci a v ničem se nepodobající všem těm obyčejným květinám kolem.“

„Lichotíte mi,“ usmála se.

„Vůbec ne. Obvykle se nedokážu tak nadchnout, ale vy jste neobyčejný člověk, Marino.“

Trochu se zarazila, protože ji oslovil jejím křestním jménem, ale hned se v duchu pokárala za své absurdní znepokojení. Poté co se nechala zachránit neznámým mladíkem, s nímž si pak - aniž mu byla představena - klidně sedla ke stolu a podělila se o jídlo, mohla přece očekávat trochu familiárnosti. A záleželo na tom? Zít-
ra se s největší pravděpodobností vrátí do Anglie a je-
ho už nikdy neuvidí. Musí mu být vděčná aspoň za to,
že rozptýlil ten pocit osamění, který v ní přetrvával
i při příjemné procházce po pláži zahříváné jarním
sluncem.

„Nuže?“ zeptal se.

„Nuže co?“

„Povězte to. Čekám, až mi řeknete, že nesouhlasíte,
abych vás oslovoval křestním jménem, a možná si dě-
láte výčitky, že jste si příliš ukvapeně po tak krátké
známosti sedla se mnou k jednomu stolu, a navíc se se
mnou podělila o tu dobrotu.“

Překvapeně se na něj zadívala. „Jste jasnovidec?
Umíte číst myšlenky?“ zasmála se.

„Někdy,“ odpověděl nevyzpytatelně.

„Ale moje nečtíte, nemám to ráda.“

„Nebud'te úzkoprsá!“ vybuchl. „Zapomeňte, že jste
Angličanka.“

„Ne tak docela,“ vyvedla ho z omylu. Jeho hodno-
cení se jí dotklo. „Jsem napůl Američanka.“

„Samozřejmě ze severu,“ pousmál se.

„Samozřejmě! Nebo spíš z jižní části severu.“

„To by všechno vysvětlovalo,“ poznamenal, spíš ja-
ko by přemýšlel nahlas. „Cítil jsem, že nemůžete být
typická Angličanka, a přesto, kde jinde by se dala najít
žena s takovou pletí a takovými vlasy?“

„Jsem natolik Angličanka, aby mi vaše komplimen-
ty nebyly příjemné.“

„Proč Angličané vychovávají dívky tak puritánsky? Měly byste se naučit přijímat lichotky s grácií, jako to dělají Francouzky.“

„Rozhodně po nich tak nelačníme jako Francouzky,“ odsekla.

Zvrátil hlavu a upřímně se rozesmál.

„Jak se zdá, máte mě plné zuby. Možná se vám jen konečně dostávám pod kůži. Jste velice sebejistá, slečno Marshallová. Kolika zaměstnáními jste prošla, že kráčíte tak, jako by svět byl pouhé bahno pod vašima nohama?“

„Zřejmě čtete časopisy pro ženy, tam se vyžívají v podobných klišé,“ usadila ho.

„A proč ne? Prožíváme dokonalý časopisecký příběh, který by každá žena ráda prožila,“ nedal se. „Už vidíte ten titul? ‚Jeskyně osamění‘ nebo ‚Neznali se, a On ji tiskl ve své náruči‘?“

„Jste směšný!“ vybuchla. „Co bude s tou procházkou?“

„Zaplatím,“ řekl.

S pocitem viny si uvědomila, že on jako nezaměstnaný nemusí mít prostředky na tak mimořádný výdaj.

„Ne, prosím, tohle nechte na mně,“ vyhrkla a chystala se otevřít kabelku.

Aniž vzhlédla, poznala, že se zamračil. „Chcete mě urazit?“ sykl.

„Neblázněte,“ snažila se to napravit. „Jsem pro vás cizí člověk, a i když je docela fajn prožívat něco spolu, trvám na tom, že si svou útratu zaplatím. Opravdu si to můžu dovolit.“

„Stejně jako já. A k čertu s vaší nezávislostí,“ vypěnil. „Jestli si myslíte, že si nemůžu dovolit nikoho pohostit, pak jste na velkém omylu.“

„Ale já na tom trvám!“

Byla si naprosto jistá, že je určitě chudý, jinak by tolik nenaléhal, že zaplatí i za ni.

Carlos se mlčky zvedl od stolu a zamířil do restaurace. Viděla, jak platí účet a nechává číšníkovi spropitné. Pak se k ní vrátil.

„Všechno mi ztěžujete," poznamenala, když zvolna vložila předtím vyndané bankovky zpátky do peněženky.

„Proč? Protože se mi na ženách líbí jejich ženskost a závislost, a ne příliš agresivní inteligence?"

„Jste staromódní. Takovým lidem se říká ‚šosáci‘," prohlásila.

„A zůstanu, jaký jsem," ušklíbl se. „V životě jsem nedovolil žádné ženě, aby za mě platila, a nemíním s tím začít ani teď."

„Tak dobrá," ustoupila, „ale jestli si kvůli zbytečným extravagancím budete muset zkrátit dovolenou, pak nedávejte vinu mně."

„Nebojte se, z ničeho vás neobviním. A teď pojďme. Řekneme taxikáři, aby počkal. Vrátime se k němu tak za hodinu."

„I tohle považuju za zbytečný výstřelek," poučila ho Marina. „Kdybychom ho nechali odjet, mohli bychom si později telefonicky objednat jiné taxi."

„Ach, vy Angličané s vaší logickou praktičností," zaúpěl. „Pokaždé to nevyhnutelné ‚Chytněte si autobus na rohu, je to o penci levnější‘."

„Co že toho o Angličanech tolik víte?" divila se.

„Chodil jsem jeden čas v Anglii do školy," dostala překvapivou odpověď.

„Vážně?"

V první chvíli jí to vzalo dech. Carlos byl v Anglii! Nejenže o ní mohl slyšet, ale třeba ji i poznal.

„Později jsem se tam už nikdy nevrátil. Ovšem vždycky jsem si to přál."

Pocítila úlevu. Jen na okamžik ji zachvátilo strašlivé podezření, že ji poznal a pokusil se s ní navázat známost jen proto, že věděl, kdo ve skutečnosti je. Něco takového už se jí předtím stalo. Jeden mladík na karnevalu ji poznal pod maskou a pak ji neúnavně sledoval a lepil se na ni. Nebo jiný mladý muž ji v bridžovém klubu pozval jako čtvrtou ke hře. A existovali další a další muži, kteří se s ní chtěli seznámit na lodích či v letadlech, v kasinech, na soukromých večírcích — a ona záhy zjistila, že jsou to lovci věna, gigolové nebo mezinárodní plejbojové, které nepřitahovala Marina Martynová, ale pouze jediné - její peníze.

„Vyprávějte mi o Anglii," zaslechla Carlosovu prosbu. „Potřebuji budovy parlamentu ještě pořád důkladně vyčistit? A co Buckinghamský palác? Vypadá tak úctyhodně jako vždycky? A obchody na Bond Street stále praskají pod novým a novými drahými věcmi, které si nikdo nemůže dovolit koupit?"

Marina mu odpovídala ve stejném duchu, a jak kráčeli po nábřeží, opravdu o kus dál spatřila prosté kvítí rostoucí pod zvláštními zakrslými stromy. Najednou ji opustil smutek a přistihla se, jak se směje téměř všemu, o čem si povídali.

Carlos měl zvláštní dar klást otázky. Byl velmi zábavný, dokázal nejběžnější věc okořenit něčím rozpustilým a s humorem jí líčil své zážitky z Anglie. Popsal jí, jak se sám naučil perfektně anglicky tím, že si natáčel svůj hlas na magnetofon a pak si poznamenával chyby, které udělal.

„Ale proč jste to dělal tak složitě?" divila se.

„Nemám rád cizince," přiznal.

Oba se bláznivě rozesmáli, když si uvědomili absurditu těch slov. Smáli se ještě cestou zpátky k taxíku. „Tak co, teď už máte hlad?" zeptal se.

„Jako vlk," přiznala.

„Dobrá. Pak si tedy zajedeme na jedno pěkné malé místočko, které znám a kde se dá pojíst na sluncem zalitým balkonu, po němž se pne nádherná vistárie."

„To zní romanticky, ale co jídlo? Vaří tam dobře?"

„Jestli ne, půjdeme jinam," uklidnil ji.

Znovu si v duchu položila otázku, kdo je ten člověk a co vlastně dělá. Měl v sobě cosi panovačného, velitelského, přestože navenek neustále šaškoval.

Vsadila by se, že vykonává nějakou vedoucí funkci. Ale jestli třeba řídil firmu, proč by tvrdil, že je nezaměstnaný, a sám se toulal po Portugalsku? Třeba měl pod palcem nějaký tajný velký obchod. Nepřipadal jí jako plejboj. Zdál se jí cílevědomý, a navíc, kdyby byl opravdu plejboj, určitě by nejel na dovolenou sám. Plejbojové tohoto světa by se cítili ztraceni bez svých kasin, jachet, rychlých motorových člunů a luxusních drahých aut. Je opravdu záhadný, usoudila.

Když si na toaletě restaurace umyla ruce, vyšla po schodech nahoru na balkon, kde už seděl Carlos a s bradou opřenou o ruce a s nepřítomným výrazem v očích pozoroval moře.

Jen na okamžik ho mohla pozorovat, sama neviděna. Jakmile ji spatřil, zvedl se s úsměvem na rtech. Věděla, že ho zastihla v nestřeženém okamžiku, přesto ji to nedovedlo nijak blíž k němu, nepomohlo jí to poznat, kdo je a odkud přišel.

Oběd byl chutný. Oba měli hlad, a tak každé sousto labužnický vychutnávali. Popíjeli jiskřivé červené víno Mateus, které Carlos ohodnotil jako nejlepší portugalský mok, a Marina ho pila poprvé.

Když ostatní hosté restaurace zaplatili účty a vzdálili se, oni dva zůstali sedět, vdechovali vůni vistárie, po-

zorovali moře — a hovořili. Ne konkrétně o sobě, ale o svých názorech na život, lásku, lidi a Boha, i o spoustě dalších věcí, o nichž hovoří dva mladí lidé, když se poznávají a zjišťují, že život je jako vzrušující cesta vinoucí se údolími a horami, lesy a městy.

„Když jsem vás poprvé uviděl, myslel jsem si, že jste moc krásná; teď jsem uchvácený vaší inteligencí," přiznal.

„Něco takového mi nikdy nikdo neřekl."

„Proč by měl?" odpověděl. „Každého zřejmě jen zajímalo, jestli umíte sečíst dvě a dvě, aby vám vyšlo čtyři - nebo jestli znáte nejrychlejší a nejlepší cestu do Timbaktu — či jak zvládáte práci na počítači. O tuhle část vašeho mozku se nezajímám, zajímá mě ta část, která se dneska zabývá tím, čím se stanete zítra."

„Dnes odpoledne jsme spolu probrali tolik věcí, že bych uvítala, kdybyste si o mně nedělal závěr," ozvala se jako v obraně.

„Chcete říct, že jsem vás nějak postrašil? Proč se snažíte být tak nepřístupná? Proč se chcete obklopit ochrannou zdí?"

„Asi abych se chránila před utrpením."

„Takže vám někdo ublížil," řekl tiše, „myslel jsem si to."

„Už dávno. Ani nestojí za to na tu bolest ještě myslet, ale jistým způsobem zanechala svou stopu. Nebo spíš mě přiměla chtít něco, co možná nikdy nenajdu."

„Lásku?" pochopil.

Zvedla kabelku.

„Na tuhle otázku nechci odpovídat."

„Ani nemusíte. Mám znovu zapojit svou jasnozřivost a říct vám, na co právě myslíte?"

„Ne," vyhrkla.

Její zákaz nevzal v úvahu.

„Myslíte si, že jsem až příliš vnímavý, že toho hodně vidím, proto se mě bojíte," usmál se. „Máte pravdu, vidím..." Na okamžik se odmlčel, než hlubším tónem pokračoval. „Vidím dívku, která se snaží skrýt za sofistikovanou vnější uhlazenost. Ale srdcem je pouhé dítě, dítě věřící ve všechno krásné v životě, ve všechny věci, po nichž touží každý člověk, ale které je příliš hrdé a tvrdohlavé, než aby to přiznalo. Touží po lásce - která žena po ní netouží — po lásce, která je krásná proto, že je nesobecká, po extázi, protože je božská. Po lásce, která je tak nádherná, protože je lidská."

Zmlkl. Po chvíli s úsměvem v očích pokračoval.

„Je samozřejmé, že chcete lásku. Ta rozbuší vaše srdce a zrychlí dech. Toužíte po lásce, která ve vás zažehne slabý plamínek, aby dříve nebo později vzplála mohutným plamenem."

Jeho hlas působil téměř hypnoticky. Marina prudce trhla židlí, takže její nohy zadrhly o kamennou podlahu.

„Přestaňte!" vykřikla. „Máte příliš bujnou představivost!" Ted' stála naproti němu a se zbledlým a napjatým obličejem se mu zadívala do očí.

„Ach bože, nechtěl jsem se vás nijak dotknout," kál se.

„Myslím, že už jsme toho napovídali až dost," prohlásila. „Je načase odejít. Všichni už jsou pryč."

„Útěkem nic nezískáte," poznamenal.

„Je čas k odchodu," opakovala.

Aniž čekala na odpověď, vešla z balkonu do restaurace, odkud po schodech sestoupila dolů a vyběhla na ulici.

Cítila, jak jí ve spáncích buší krev, a najednou ji po padl zvláštní vztek.

„Jak se opovažuje?" zuřila v duchu.

Carlos se totiž neomylně dotkl nervu, který prudce pulzoval a bolel, protože nemohla popřít pravdivost jeho slov.

„Musím se vrátit do hotelu, nemá smysl, abych se s ním ještě viděla," přikázala si, i když věděla, že své rozhodnutí nemůže dodržet. Znamenalo by to utéct - a ona si v nejzazší hloubi svého srdce uvědomovala, že před Carlosem prchnout nemůže — zatím ne.

3

Šťastná?" zeptal se tiše Carlos, a Marina mu odpověděla úsměvem.

Jeho otázka ji nepřekvapila, protože právě v tom okamžiku myslela na to, jak je šťastná. Zvykla si na Carlosovu schopnost číst její myšlenky a věděla i to, jakou odpověď od ní očekával.

Za celý svůj život nepotkala muže, který by tak vnímavě a citlivě vytyčil každé hnutí její mysli a její náladu. Ty dva dny pro ni znamenaly téměř dokonalé štěstí.

Carlos jí dělal skvělého průvodce Lisabonem. Ukázal jí kostel Madre de Dios, známou katedrálu v Bělému a pak si najal auto a vyjel s ní na venkov podívat se na kdysi pompézní sídla portugalských panovníků, nyní prázdná.

Ačkoli Marinu zpočátku překvapilo, do jaké hloubky sahají Carlosovy znalosti dějin země, jejímž občanem nebyl, záhy se přesvědčila, že se nejedná jen o vědomosti z historie, ale že se vyzná i v architektuře, malířství, ba i v geologii — a jelikož ráda naslouchala jeho příjemnému hlasu, hodiny v jeho přítomnosti ubíhaly tak rychle, až se jí zdálo, že sotva se ráno rozbřesklo, už se blížil večer.

Končil jejich druhý společný den; seděli v malém nočním klubu nedaleko Alta Vera a naslouchali zvlášť-

ním melancholickým zvukům hudby vyluzované nástrojem zvaným fado.

„Ne že by mě ty zvuky nadchly, ale mají v sobě cosi fascinujícího," přiznala. „Vzbuzují v člověku touhu víc se zaposlouchat."

„Vyjadřují lásku, jak ji chápou Portugalci," vysvětlil jí.

„Musí milovat, aby byli nešťastní," poznamenala.

„Ne přímo nešťastní," namítl, „ale láska by se vždycky měla brát vážně."

Tohle nebyla odpověď, jakou očekávala. Ne taková, jakou by od kohokoli ze svého středu dostala v Londýně, protože muži jako Victor pokaždé hledali pobavení, vždycky chtěli být obveselováni, a vážnou lásku by tudíž považovali za nudu.

„Co přesně máte na mysli pod pojmem ‚vážná‘?" zajímalo ji.

„Myslím tím, že pravá láska mezi mužem a ženou nikdy nemůže být klidnou, nevzrušující záležitostí, pastelovým portrétem těžko definovatelných emocí. Musí být silná, divoká, ohnivá, taková, co člověku bere dech, jíž prostě nemůže odolat."

„Skutečně něco takového existuje?" vydechla. „Takový cit neznám."

„Ne, to vidím," přisvědčil.

„Vidíte?"

„Ale jistě, vidím to ve vašem obličeji, ve vašich očích, v pohybu vašich rtů. Jste spící krasavice — Sněhurka - neprobuzená, květ, který se dosud nerozvil."

„To zní velkolepě!" zasmála se.

Okamžitě si uvědomila, že tady smích není na místě, jelikož Carlos se tvářil smrtelně vážně.

„Jednou vás někdo probudí. Kéž bych to tak mohl být já."

V první chvíli Marinu napadlo, že se přeslechla. Na její tázavý pohled zareagoval: „Ale jsem jen loď proplovající nocí. Přítel z prázdnin, na kterého si vzpomene jen pohledníci. Uvědomujete si to?“

„Nepřemýšlela jsem o tom,“ odpověděla ne zcela po pravdě.

„Třeba přijde den, kdy se vám tahle doba znovu vybaví,“ pokračoval s odvráceným pohledem, „a řeknete si: ‚Kde je asi Carlosovi konec? Tenkrát s ním byla docela zábava.‘“

„Mluvíte, jako byste se chystal umřít,“ ozvala se, spíš aby něco řekla než z jakéhokoli jiného důvodu. Přivedl ji do rozpaků. Takový obrat v konverzaci rozhodně neočekávala. Vůbec si nedovedla představit, že by jí nějaký muž řekl, že je v jeho životě jen pomíjivou, nedůležitou epizodou. Tohle bylo vždycky její výsadou. To ona měla pokaždé hlavní slovo, ona trvala na tom, že flirt nebo milostný vztah byl jen příjemný, radostný zážitek, a žádný muž nemohl ani pomyslet na jeho stálost.

„Ne, nehodlám umřít,“ řekl zvolna. „Aspoň ne dobrovolně, ale mám strach.“

„Strach? Z čeho?“ nechápala.

„Že si na vás příliš zvykám,“ zněla prostá odpověď. „Ach, Marino, i já jsem dneska tak šťastný. Nikdy jsem si neuvědomil, jak zábavné může být putování po památkách. To toulání po zámcích a palácích spolu s davy okouzlených turistů mi připadalo tak fantastické, něco takového jsem dosud nezažil - a to jen proto, že jste tam byla vy.“

„I já jsem si to dokonale užívala,“ řekla tiše.

„To jsem poznal. Kdybyste se jen na okamžik nudila, vycítil bych to. Byli jsme si tak blízko, pamatujete?“

Radši odvrátila hlavu, protože když teď na ni upřel oči, obávala se jejich výrazu.

Jistěže si pamatovala tu chvíli v růžovém paláci v Quelez, kde zůstali stát těsně vedle sebe v nádherné hudební síni, zatímco turisté z jejich skupiny následovali průvodkyni. Na všech stěnách byla zrcadla, jako by se tu snažili kopírovat Versailles, a v nich Marina pozorovala odraz svůj a Carlosův; nemohla se toho obrazu nabažít, její plavovlasá hlava mu sahala přesně k ramenům a jeho tmavá se k ní nakláněla.

„Myslím, že poslední král a královna, kteří tu žili, byli určitě šťastní," vyklouzlo jí téměř mimovolně ze rtů. Cítila se tak šťastná, že jí celý palác připadal okouzlující.

„Třeba jsme tady žili v jiné inkarnaci," poznamenal. „Měl jsem téměř pocit, jako bych se vracel domů."

Aniž se domluvili - protože oba věděli, co chce ten druhý - nepokračovali se skupinou turistů v další prohlídce paláce, ale seběhli do zahrady k zurčícím ozdobným kašnám, aby se pokochali pohledem na jarní květiny, vystrkující žluté hlavičky ze zelených trávníků.

„Je to tak krásné!" vydechla.

„Jako vy," zašeptal.

Ani nebylo třeba slov, stačil výraz jeho očí.

V hrudi ucítila podivné chvění, a pak znovu, když vzal její ruce do svých.

Dotyk jeho prstů na ni zvláště zapůsobil, zejména v okamžiku, kdy jí otočil dlaně vzhůru a zahleděl se na ně.

„Mám vám číst osud?"

Chtěla říct „ne", protože se bála, aby ji ve své vnímavosti příliš neprohlédl. Ale uvědomila si, že by to znělo pošetile, proto ponechala svou ruku v jeho s tro-

chou obav, aby mu čáry jejího života neprozradily víc, než si přála.

„Co vám mám říct?“ shlédl na rýhy v její měkké růžové dlaní.

„Vážně umíte vykládat osud?“ zajímalo ji.

„Váš ano,“ horlivě přitakal. „Provdáte se za šarmantního, bohatého a významného muže a stanete se ozdobou jeho pěkného domu. Budete ho reprezentovat v jeho vysokém státním postavení. Stanete se předmětem obdivu lidí kolem vás a všichni k vám budou vzhlížet. Zaujmete úctyhodné místo ‚paní domu‘. Spokojená?“

Připadalo jí, že to poslední slovo téměř vyplivl. Vytrhla svou ruku z jeho.

„Proč se snažíte jednat se mnou tak nelaskavě? Myslíte si, že toužím po tomhle způsobu života, který jste mi tady právě vyčetl z dlaně,“ vybafla vztekle.

„Je to životní styl, jaký si přeje každá žena,“ prohlásil. „Jistota, uspokojivý manžel, žádné starosti.“

„Nesnesla bych ho,“ odsekla, a samotnou ji překvapil tón vlastního hlasu. „Chci od života víc než peníze a postavení, ale to vy zřejmě nechápete.“

„Ted' jste nelaskavá vy ke mně,“ vytkl jí. „Ach má drahá, copak nechápete, že žárlím na toho dosud neznámého muže, toho manžela, který vám poskytne všechno, co si zasluhujete?“ zachvěl se mu hlas.

Zrozpačitěla. „Proč o něm mluvit? Zatím neexistuje,“ špitla.

„Zatraceně! Tím je to horší - že bude existovat,“ vykřikl. „Nedovedu si představit, proč jste se už nevдалa.“

„Dosud jsem nepotkala takového, o němž by moje chůva prohlásila, že je to ‚Pan Pravý‘,“ zasmála se. „Vždycky se objevil jeho přesný opak.“

„Dovedu si to představit, aniž mi o nich něco povíte," zamumlal otráveně. „Muži si budou samozřejmě přát, abyste se za ně provdala — díkybohu! A já tam nebudu, abych to viděl."

Než mu Marina mohla odpovědět - vlastně se jí nedostávalo odpovědi na tak zvláštní konstatování — kývl na číšníka a požádal o účet.

Po zaplacení vyšli z klubu do tiché noční tmy. Bylo docela teplo, a Marina ani moc nepotřebovala ten šál, který jí přehodil přes ramena.

Šli kousek pěšky po dlážděné ulici. Na každém kroku míjeli restaurace, bary a noční kluby. Cestou mlčeli. Na jedné křižovatce se k nim přiblížil taxík, Carlos ho přivolal a pomohl Marině nastoupit.

„Jedeme do hotelu?" zeptala se.

„Ještě ne."

Předklonil se na sedadle, aby dal taxikáři potřebné pokyny, načež se pohodlně opřel, vzal Maríninu ruku do své a provlékl ji svou paží. Bylo to spíš přátelské gesto, přesto Marina pocítovala téměř neovladatelnou touhu přisednout k němu blíž, aby ji mohl obejmout.

Jeho poslední slova u stolu ji zmátla a zneklidnila. Mluvil, jako by měl každou chvíli odejít. Kdyby odešel, kam by to bylo? Co kdyby ho už nikdy neviděla?

Měla tisíc chutí se ho na to zeptat, ale za ty dva dny už zjistila, že se mimořádně šikovně dovede vyhnout přímým otázkám týkajícím se jeho osobního života.

Neustále se snažila ho přimět, aby jí vyprávěl o své rodině, o své práci, o svých zážitcích, prostě o všem, co by jí posloužilo jako vodítko, co by jí pomohlo dozvědět se o něm něco víc. Ale pokaždé narazila na neprostupnou zeď.

Po chvíli jízdy přerušila ticho: „S tím čtením mé budoucnosti jste mě podvedl. Čar na mé dlani jste si

ani nevšiml. Jen jste si vymyslel, co jste čekal, že uvidíte."

„Nechtěl jsem z nich číst," prohlásil. „Mohl bych vidět něco, z čeho bych byl nešťastný."

„Proč musíte být tak záhadný? Proč mluvíte o tom, že odejdete? A proč z vaší řeči cítím, jako byste chtěl už zítra odjet?"

„Asi budu muset, nevím. Tady máte mou odpověď, Marino. Prostě nevím."

„Ale to je absurdní," namítla. „Všichni víme o sobě věci, které nechceme, aby věděli ostatní, to je něco úplně jiného. Tohle ovšem musíte vědět."

„Nevím," opakoval. „Nemám žádné plány a žádnou představu, co může zítřek přinést."

„A zase jste samá záhada," povzdechla si.

„Řekl jsem vám," vybafl, „že tohle je prázdninová epizoda. Nestačí to?"

Marinou oťráslo, že jí nechce důvěřovat.

„Jistěže je." Tón jejího hlasu studil. „Musíte mi prominout mou zvědavost. Opravdu nechci být impertinentní."

Vytáhla svou paži z jeho a odsedla si do kouta vozu.

„Chováte se směšně jako dítě!" zvolal. „Jste opravdu zvědavá, div nepuknete zvědavostí."

Viděla jeho smějící se obličej. Ted' natáhl paže a přisunul si ji zase blíž. „Máte v sobě spoustu ženskosti, a to se mi líbí. A obdivuji na vás i to, že jste lidská a nic nepředstíráte, jste svá, nicméně já vám zatím o sobě nemůžu nic říct."

„Ale proč ne?" vyhrkla mimovolně přes opravdovou snahu dál nevyzvídat.

„Mám se přiznat, že jsem dobrodruh? Muž hledaný Interpolem? Špion s plány na nový typ bomby v kapsě? Pak byste respektovala, že zachovávám mlčení."

„Tomu prostě nevěřím. Špioni, co vlastní plány bomb na zničení světa, se nespustí do jeskyně, aby se podívali na kraby," ušklíbla se.

Rozesmálo ho to. Taxikář, který měl možnost celou jejich konverzaci vyslechnout, se teď ozval z předního sedadla: „Tady je to místo, kde si přejete vystoupit, seňore?"

Marina vyhlédla z okna. Tak intenzivně se soustředila na jejich rozhovor, že si nevšimla, kam jedou. Teď viděla, že jsou vysoko nad městem a přijeli po klikatící se silnici, která je dovedla ke žlutému cimbuří Castello de S. Jorge; ten se tyčil na samém vrcholu kopce a tvořil dominantu centra Lisabonu.

Viděla tu stavbu v denním světle. Dočetla se, že vznikla na místě staré maurské pevnosti a že to byl právě tenhle opěrný bod střežící Tagus, který angličtí křižáci pomohli dobýt na Maurech.

„Proč jsme sem přijeli?" zeptala se Carlose, ale ten nápad ji potěšil, protože i z taxíku viděla světla Lisabonu třpytícího se pod nimi jako pohádková země.

„Pojďte se podívat," navrhl a pomohl jí vystoupit.

Kráčeli tmou podél cimbuří, upírali pohled dolů na řeku vinoucí se k zátoce, kde kotvily lodě se zelenými a rudými světlými.

Bylo bezvětrí. Marině připadalo, jako by se pach moře smísl ve vzduchu s vůní polních květů rostoucích podél hradních zdí.

Byli tu nahoře úplně sami, vzdáleni hluku a ruchu velkoměsta. Jejich jediným společníkem byly nehybné, starým mechem obrostlé kameny, které měly za sebou předlouhou historii a staly se svědky mnoha krveprolití.

Došli k sedátku, kde se posadili tak, aby měli pěkný výhled na město. Po chvíli ji Carlos pomalu, beze spěchu vzal do náručí.

Tohle byl okamžik, na který čekala, a tak se nesnažila dělat drahoty, když ji chtěl políbit.

Ucítila první dotek jeho úst, něžný, a přesto naléhavý. UVědomila si, že takhle ji v životě dosud nikdo nepolíbil, a pak ten zpočátku něžný, plachý polibek nabyl na intenzitě, každý další byl tvrdší, hladovější a majetnější. Cítila, jak v něm narůstá vášeň - a její tělo zareagovalo téměř simultánně.

Jejich ústa se spojila a ona měla pocit, jako by jim nad hlavami vybuchl ohňostroj a kolem nich se zvedla a explodovala všechna světla dole z města.

Takové vzrušení, takovou extázi a jásavou radost zažila poprvé v životě. Náhle jako by nemohla dýchat, ale dech vlastně nepotřebovala, protože odploovala kamsi do říše slávy, do míst, o nichž dosud nevěděla, že existují. Teprve když Carlos odtrhl své rty od jejích, uvědomila si, že se třese, a extáze, kterou v ní vyvolal, ji přiměla otočit hlavu a skrýt tvář na jeho rameni.

Nemluvil, jen se velmi lehce dotkl jejích vlasů; celá se rozechvěla. Snažila se nepodlehnout náhlé záplavě emocí.

Nečekaně vstal. Chtěla k němu vztáhnout ruce, aby ho zadržela, ale nedbal. Zůstal stát zády k ní s pohledem upřeným na řeku.

Marině se zadrhl hlas v hrdle; ta nádhera, zázrak toho polibku jako by ji dosud držel v zajetí - až za dlouho se jí konečně podařilo vyslovit jeho jméno: „Carlosi!“

Byl to výkřik, prosba v hlase dítěte vzbuzeného uprostřed noci.

„Odpusťte mi.“

Tohle nebylo to, co očekávala, že jí řekne. „Co mám odpustit?“ zeptala se. Stále mluvila k jeho zádům, k jeho tmavé siluetě rýsující se proti obloze.

„Neměl jsem to udělat," odpověděl dutým, unaveným hlasem.

„Proč ne?"

Teprve teď se otočil a podíval se na ni. Na obloze svítil bledý měsíc, takže jasně viděl její obličej zvednutý k němu.

V jejích tmavých očích spatřil otázku. Měla měkká, plná a uvolněná ústa, rty ženy, kterou líbal a která jeho polibky vracela. Na krku jí slabě tepal pulz. Toužil vztáhnout ruce a dotknout se jí, ale pak je spustil podél těla. „Zítra odjízďím," oznámil jí.

„Ale proč — proč musíte odjet?" naléhala.

„Musím. Nechápete to? Snad jste natolik ženou, abyste poznala, co se děje!"

„Záleží na tom?" zeptala se téměř lítostivě. „Jste ženatý?"

Tahle možnost ji vlastně napadla až teď. Byla si tak jistá, že je volný jako ona - nespoutaný, bez manželských okovů.

„Ne, nejsem ženatý. A jak už jsem vám řekl, tohle je pro nás oba dovolená, jakási mezihra, náhodné setkání."

„A teď je po všem," povzdechla si. „Proč?"

„Nechápete to? Protože teď to přestala být hra. Řekl jsem vám, že láska musí být vážná, opravdová. A tahle je vážná, příliš vážná. Musím odjet."

„Kvůli sobě, nebo kvůli mně?" zajímalo ji.

„Kdybych neměl čest v těle, řekl bych, že kvůli vám. Ale řeknu pravdu, myslím na vás. Nemohu se odvážit vás milovat. Nechápete to, a já vám to nemůžu vysvětlit. Je to prostě něco, co se nesmí stát."

Znovu se od ní odvrátil. Zvedla ruce k očím.

Kam se poděla její hrdost? žasla sama nad sebou. Tenhle muž jí jasně řekl, že ji nechce. Proč se nese-

brala a neodešla? Proč mu neoznámila, že zítra taky odjíždí, že se vrací do Anglie? Doufala, že oběma zůstanou pěkné vzpomínky na zábavné chvíle, které spolu prožili. A pak ji napadla zoufalá myšlenka, že ho nemůže nechat takhle odejít. Bylo to absurdní, směšné.

Vstala a přistoupila k němu.

„Nezdá se vám, že všechno až příliš dramatizujeme?“ Slova, která měla znít ostře, byla naopak vyřčena téměř bez dechu a trochu vyděšeně.

„Myslíte? Možná máte pravdu. Dovolte mi, abych vás ještě jednou políbil, a pak mi můžete říct, že to bylo hezké, milé a aspoň trochu důležité.“

Nepohnul se, ale Marina instinktivně o krok couvla.

„Vidíte,“ pokračoval, „neodvažujete se mi věřit. Nebo snad máte strach sama ze sebe?“

„Nerozumím,“ pokrčila rameny. „Ach, Carlosi, proč mi to nemůžete usnadnit?“

„Protože dotýkat se vás není vůbec snadné,“ přiznal. „Uvědomoval jsem si, že dělám hloupost, když jdu teď večer s vámi sem nahoru, přesto jsem nedokázal odolat představě, že tu budu s vámi.“

Odmlčel se, a když nijak nezareagovala, pokračoval: „Den předtím, než jsme se poznali, jsem zašel sem nahoru sám. Seděl jsem na stejném sedátku a pozoroval loď plující po moři na západ k mé zemi, a najednou jsem cítil, že někdo je vedle mě, někdo, kdo v mém životě něco znamenal, někdo, kdo ve svých drobných rukou držel struny mého srdce. Tehdy jsem to samozřejmě považoval za fantazii. Ale dnes večer, hned jak jsme vyšli z toho nočního klubu, jsem věděl, že vás sem musím zavést.“

„Já držím struny vašeho srdce?“ zeptala se sotva slyšitelně.

„Ano!" vyhrkl téměř hrubě. „Donutila jste mě to říct, co? Tak dobrá, miluji vás. Nebo spíš vás začínám milovat láskou až příliš hlubokou, která mi bere klid duše. Nemůžu dál riskovat. Ani teď si nejsem jistý, jestli ten rozchod zvládnu. Říkám si, že je to kvůli vám, nemusíte být do ničeho zatažena. Nikdo vám nesmí ublížit."

„Kdo by mi měl ublížit?" zajímalo ji.

„Možná já," odpověděl. „Třeba pro vás nic neznamenám." Gestem ruky ukázal dolů pod kopec. „Vidíte ty lodě tam dole? Jak teď právě jedna vyplouvá ze zátoky? To jsem já. Vypluju z vašeho života tiše a doufám, že důstojně. Musím odejít."

Mlčela. Vzal ji za paži.

„Vrátíme se," vybídl ji. „Nedělejte to ještě horší, Marino. Ani jeden z nás už nemáme co říct."

Neušel jí rozkazovací tón jeho hlasu, a tak potlačila otázky deroucí se jí na rty i slzy hrozící vyřinout se zpod víček.

Vracela se zpátky k taxíku a cestou si v duchu říkala, že tohle se přece nemůže dít jí, Marině Martynové. Žádný muž se nikdy neopovážil slečnu Martynovou odmítnout. A teď tenhle člověk, jehož sotva znala, ji hodlá opustit - odejít od ní se svými polibky na jejích rtech a s citem v jejím srdci, který se už stal její neoddělitelnou součástí.

Nasedli do vozu a cestou dolů z kopce nepronесли jediné slovo. Projeli starou částí města a pokračovali po širších a otevřenějších silnicích vedoucích k Estorilu.

Jejich mlčení je obklopovalo jako temný mrak. Marina se nemohla pohnout, a nebyla schopna ani myslet. Uvědomovala si jen to, že se děje něco strašného, s čím nemůže nic udělat.

Snažila se utřídit si myšlenky, uvažovat rozumně

a logicky, ale nedokázala to. Jen cítila své tělo, dosud rozechvělé z jeho polibku, a neprolité slzy pod víčky, protože jí oznámil, že musí odjet.

Ted' už se dostali na cestu podél pobřeží, vedoucí k Estorilu. V otevřené zátocě spatřili světlá rybářských lodí a na obloze nad nimi zářily hvězdy.

„Tohle je noc stvořená pro lásku," pomyslela si s lítostí, protože o ni přicházela.

Měla chuť začít křičet a protestovat, a jen železné sebeovládání jí zabránilo vrhnout se mu do náručí a žadonit, aby zůstal, a kdyby to nemohl udělat, aby ji aspoň znovu políbil.

„Co se to se mnou děje?" položila si zoufalou otázku, i když odpověď znala, třebaže se ji neodvážila vyslovit ani sama pro sebe.

Zastavili před hotelem a Carlos zaplatil taxikáři. „Zpátky půjdu pěšky," poznamenal, když šel za ní do jasně osvětlené recepcce.

Zvedla k němu oči s prosebným výrazem. To se s ní chce rozloučit tady v hale?

„Doprovodím vás k výtahu," řekl.

Ve vážném obličejí se mu nepohnul jediný sval. Vyhnul se přímému pohledu na ni.

Zamířili napravo k výtahu. Carlos stiskl přivolávač. Oba čekali bez jediného slova. A teprve ted' si Marina konečně uvědomila, že tady už opravdu není co říct. Křečovitě sevřela ruce v pěsti, až se jí nehty bolestivě zaryly do dlaní. Nesmí se zhroutit, nesmí vyvolat scénu tady, v těsné blízkosti hotelové recepcce, kolem níž ustavičně proudili přicházející a odcházející hosté.

Výtah s typicky kovovým zvukem konečně sjel do přízemí. Slyšela, jak zřízenec rozevřel železnou mříž, pak se otevřely vnější dveře a on ustoupil stranou, aby mohla vejít.

Carlos k ní natáhl ruku.

„Dobrou noc, Marino. A děkuji vám.“

Vložila svou ruku do jeho. Měla studené prsty a cítila, jak se do nich vlévá jeho síla. Když pak k němu zvedla oči, žasla nad téměř fantastickou proměnou jeho obličeje.

Stál čelem ke vstupní hale a hlas někoho hovořícího u recepcce ho přiměl na okamžik odtrhnout oči od ní. Cítila, jak se zarazil, všimla si, jak jakýsi zvláštní, téměř vyděšený výraz změnil jeho oči a ústa, a aniž si stačila uvědomit, co se děje, prudce se otočil a vtáhl ji do výtahu.

„Nečekejte!“ křikl na obsluhu. „Spěcháme.“

Kabina se zavřela.

„Do kterého patra, señore?“

Tlak Carlosových prstů na její byl signálem, aby portýrovi odpověděla.

„Třetí," vydechla.

Výtah vystřelil nahoru. Ve třetím poschodí ji Carlos rychle vystrčil z kabiny.

„Kudy?" téměř vyštěkl.

„Tamhle," ukázala doleva.

Musela skoro utíkat, aby mu stačila. Zastavili se u dveří jejího pokoje, kde vyndala z kabelky klíč. Vytřhl jí ho z ruky, vsunul do zámku, dost neurvale ji postrčil dovnitř, zabouchl za nimi dveře a zamkl je.

„Co se děje?" zeptala se překvapeně.

„Když jsme se dole bavili, vstoupilo do recepcce několik mužů. Možná mě zahlédli, nevím to určitě. Jestli ano, budou se vyptávat liftboye, do kterého pokoje jsme vešli.“

Odmlčel se, přistoupil k oknu a odtáhl záclonu, aby obhlédl cestu dolů do zahrady. Přitiskl si ruku na čelo.

„Neměl jsem s vámi vyjíždět nahoru," zalitoval. „Bylo to bláznovství. Měl jsem projít dál chodbou a nepozorovaně vyklouznout dalšími dveřmi. Dobrý bože, Marino, do tohohle vás rozhodně nechci zatáhnout!"

„Do čeho?" podivila se. „Kdo jsou ti muži? A co od vás chtějí?"

„Na to vám nemůžu odpovědět. Pokusím se nějak odtud vypadnout. Musím okamžitě odjet."

„Ale jste v nebezpečí — v opravdovém nebezpečí?" vyděsila se. „Pak rozhodně nemůžete odejít. Zůstaňte u mě, tady vás nenajdou, a jestli ano -"

„Ne, ne," odmítl. „Už takhle jsem ze sebe udělal hlupáka. Je mi to líto, drahoušku. Ale miluji vás až příliš, než abych vás nechal hrát roli v téhle nebezpečné hře."

Vzal ji do náručí a přitiskl svou tvář na její.

„Bůh vám žehnej," zašeptal. „Dávejte na sebe pozor. Nikdy na vás nezapomenu."

Objala ho a přimkla se k němu.

„Nerozumím tomu. Nemůžete odejít. Nepustím vás!"

„Musím pryč," trval na svém. „Už takhle jsem provedl hloupost. Sbohem, má sladká."

Vymanil se z jejího objetí, rty se lehce dotkl jejího čela a otočil se ke dveřím. A v tom okamžiku se ozvalo zaklepání. Oba náhle jako zkamenělí zírali na zamčené dveře. Ani jeden se nepohnul. Klepání se opakovalo. Carlos jí gestem naznačil, aby se ozvala. Zvolala: „Kdo je tam?"

„Může seňora laskavě otevřít dveře?" ozval se za dveřmi autoritativní hlas, pronášející tu žádost špatnou angličtinou.

Marina mávla rukou ke skříni a Carlos tam po špičkách přeběhl. Počkala, dokud se neukryl uvnitř, pak

zamířila ke dveřím, odemkla je a jen na škvírku pootevřela.

„Co je?“ zeptala se. „Chystám se ke spaní.“

Venku stáli dva muži v tmavých přšipláštích a s klobouky na hlavě, vypadali jako detektivové z filmů.

„Omlouváme se, seňoro,“ ozval se ten starší z nich. „Chtěli bychom vidět váš pas. Ukažte nám ho, prosím.“

„Můj pas už zkontrolovali dole na recepci. Je naprosto v pořádku,“ ohradila se.

V jeho chování vycítila něco nebezpečně útočného, a být skutečně Marina Marshallová, uposlechla by jeho příkazu. Nedokázala by čelit té ukázce autority a oficiálnosti. Byla by ten pas poslušně přinesla k nahlédnutí, protože by si myslela, že jí nic jiného nezbývá.

Ovšem Marina Martynová nebyla zvyklá přijímat rozkazy. Za zády mužů zahlédla v chodbě jednoho z pracovníků recepcce. Zřejmě odváděl nějakého nového hosta do jeho pokoje, a když se otočil k výtahu, zavolala na něj: „Señore, můžete sem na okamžik přijít?“

Tón jejího hlasu byl svým způsobem stejně autoritativní jako hlas muže, který od ní pánovitě vyžadoval pas. Muž od výtahu k ní okamžitě zamířil.

„Jak vám mohu pomoci, seňoro?“ zdvořile se uklonil.

„Tito pánové chtějí teď v noci vidět můj cestovní pas!“ odpověděla. „Je to snad běžný způsob jednání s hosty v tomhle hotelu či v této zemi? V životě jsem se s takovým jednáním nesetkala!“

Úředník z recepcce vypadal překvapeně.

„Váš pas, seňoro?“ podivil se.

Otočil se k oběma mužům a něco se jich portugalsky zeptal. Mladší z mužů, který stál kousek za zády

toho staršího, o krok ustoupil. Marina ve zlomku vteřiny pochopila, že se recepční ocitl v nebezpečí. Nevěděla, v jakém, ani si tím nemohla být jistá, přesto jí intuice napověděla, že je náhle atmosféra naplněná nebezpečím a že se má něco stát.

Aniž přemýšlela o tom, co dělá, zasáhla.

„Před chvílí jsem myslím na tomhle patře zahlédla seňora Vermilia," řekla muži z recepcce. „Kdybyste zašel za roh, bezpochyby tam bude. Požádejte ho, ať sem okamžitě přijde."

Recepční otočil hlavu a pár kroků couvl, aby se rozhlédl chodbou. Oba muži v pršácích se po sobě podívali.

„Zřejmě došlo k omylu," zamumlal ten starší. „Omlouvám se. Pozeptáme se dole u recepce."

Rychle odkvačili, ještě předtím, než si muž z recepcce stačil uvědomit, co se tu vlastně děje.

„Jděte prosím za nimi," požádala ho Marina. „Myslím, že v tomhle hotelu nemají co dělat."

„Udělám to, seňoro," slíbil a pospíšil chodbou za oběma muži, kteří se už dostali do blízkosti výťahu.

Marina zavřela dveře a znovu zamkla. Najednou cítila, že se chvěje, jako by prošla nějakou ničivou zkouškou. Jak tam stála a křečovitě svírala kliku dveří, Carlos vystoupil ze skříně.

„Děkuji vám. Byla jste skvělá. Ale teď si pospěšme, musíme okamžitě zmizet," vyhrkl.

„Okamžitě zmizet," opakovala. „Co tím chcete říct? Ti chlapi už odešli."

„Vážně tomu věříte? Během dvaceti minut jsou zpátky. Rychle! Nemůžete si nic sbalit, žádná zavazadla, jen si něco nactpěte do toho kufříčku."

Ukázal na Marinin malý toaletní kufřík, v němž si vozila kosmetiku.

„Ale já s vámi nemůžu odjet," namítla.

„Musíte," naléhal. „Viděli vás se mnou a nebudou se štitit ničeho, aby zjistili, co víte; a i kdybyste nevěděla vůbec nic, nezastavilo by je to a vymáčkli by to z vás násilím."

Tón jeho hlasu byl natolik přesvědčivý, že se celá rozechvěla.

„Jsou opravdu nebezpeční?"

„Nebezpeční jako peklo," ujistil ji. „Pojďme, neztrácejme čas. Musíte mi věřit. Nechtěl jsem, aby to došlo tak daleko. Ale teď už je pozdě."

Byla příliš zmatená, než aby se s ním jakkoli dohadovala. Jako omámená naházela své pudry a krémy do příslušných oddílů kufříku. Vešel se tam i kartáček na zuby. Zatímco se zabývala touhle činností, Carlos vyndal ze skříně obyčejný krátký kabátek šedé barvy a sukni, kterou někdy nosila na cesty. Ani nevěděla, že ji má s sebou, dokud ji nevytáhl ze šatníku.

„Oblečte si tohle," hodil sukni na postel, „a hlavně si proboha pospěšte!"

Nakazil ji svým naléhavým spěchem. Stál zády k ní a díval se z okna, když vyměňovala černé koktejlové šaty z krajky, které měla na sobě u večeře, za prostý kabátek a sukni s bílou hedvábnou blůzkou. Všechno mělo dokonalý střih a ladilo s její jemnou růžovobílou pletí. V tuhle chvíli jí ale ani nezbýval čas podívat se na sebe do zrcadla.

„Musíte mít kabát," připomněl jí Carlos, když byla hotová.

„Ano, někde tam je," odpověděla.

Stáhl ho z ramínka a přehodil jí ho přes ramena.

„Až teď otevřu dveře, nerozhlížejte se po chodbě, ale běžte ke schodišti pro personál. Musí být někde v zadní části budovy."

„Jak to víte?" měla už na jazyku, ale na otázku nebyl čas.

Zhasl světlo a velmi, velmi opatrně pootevřel dveře. Jakmile se přesvědčil, že venku nikdo není, vzal ji za ruku.

Přeběhli odpočívadlo a pokračovali dlouhou chodbou vedoucí k zadní části hotelu. Sotva zahrnuli za roh, dveřmi označenými *Služba* prošel číšník s podnosem v rukou.

Seběhli tři řady kamenných schodů a ocitli se na tmavém, páchnoucím dvoře, kde stálo nespočetné množství popelnic a několik dodávek.

Carlos vytáhl z kapsy malou baterku. Otevřel dveře první dodávky.

„Bez klíčků," zašeptal.

Pak nahlédl do jedné menší.

Kývl na Marinu a pomohl jí dovnitř, načež se posadil k volant. Marina ucítila vůni čerstvého chleba — byla to zřejmě pekařská dodávka.

Otevřenými vraty vyjeli ze dvora na hlavní silnici.

„Kam jedeme?" zajímala se.

„Na nádraží."

„Ale kam potom? Ach, Carlosi, tohle je úplné šílenství!"

„Nemluvte na mě," zavrčel. „Musím se plně soustředit na řízení. Jestli se odtud okamžitě nedostaneme, je s námi konec."

Dupl na plyn a Marina uznala, že zběsilá rychlost, jakou jí teď předvádí, skutečně vyžaduje řidičovo sto-procentní soustředění.

Projížděl širokými, teď poměrně prázdnými ulicemi, které je vedly zpátky do Lisabonu. Carlos zřejmě tu cestu znal, protože pouze jednou nebo dvakrát zaváhal, než konečně zastavili před nádražím. Zaparkoval

dodávku, znovu ji vzal za ruku a rozběhl se s ní k pokladně.

„Kdy odjíždí příští rychlík?“ zeptal se portugalsky.

Pokladní mrkl na hodiny za sebou. „Pařížský expres odjíždí za tři minuty,“ dostal odpověď.

„Dvakrát první třídu, prosím.“ Carlos hodil peníze do okénka, popadl jízdenky a oba se řítili na nástupiště.

Ve vlaku byla hlava na hlavě. A na nástupišti davy lidí zřejmě vyprovázely své přátele. Carlos s námahou otevřel dveře posledního vagonu právě v okamžiku, kdy se ozvala píšťalka výpravčího a lokomotiva se s typickým bafáním dala zvolna do pohybu. Vlak už se opravdu rozjel, když Carlos vtáhl Marinu dovnitř a zaklapl za nimi dveře.

„Zvládli jsme to,“ vydechl sice zchváceně, přesto vítězoslavně.

Procházeli vagony k oddělení první třídy. Třetí byla nabitá k prasknutí, ale ani když se konečně prodrali k vozům první třídy, nezdálo se, že je tady moc volno.

Carlos vyhledal průvodčího lůžkového vozu.

„Potřebuji dvě lůžka.“ Vytáhl z kapsy bankovku a vsunul ji mužovi do dlaně.

Mluvil francouzsky a Marinu překvapilo, že průvodčí lůžkového vozu je Francouz. Pro Carlose bylo typické, že okamžitě poznal něčí národnost a promluvil na něj jeho rodným jazykem.

„Nemůžu vám dát to, co nemám, pane,“ namítl muž.

„Musí tu být něco volného,“ přemlouval ho Carlos.

„No, něco by tu docela náhodou bylo,“ zamumlal průvodčí, „ale ten pán se každou chvíli vrátí z jídelního vozu. Co mu mám pak říct?“

„Určitě přijdete na něco moc chytrého," zalichotil mu Carlos.

Další bankovka se ocitla v dlani úslužného průvodčího, který je odváděl do středu vagonu, kde odemkl dveře kupé číslo pět.

„*Voilà, Monsieur, Madame.* Doufám, že budete mít příjemnou noc."

Zdvořile smekl čepici, vyšel a zavřel za sebou dveře. Marina si ulehčeně oddechla a posadila se na dolní lůžko.

„Jsme v bezpečí! Zpozdit se o jedinou minutu, museli bychom čekat na nádraží."

„Nechvalte dne před večerem," napomenul ji bručivě. „Přináší to smůlu."

Marina vztáhla ruku.

„Neděste mě, aspoň ne víc, než už jsem vyděšená. Carlosi, prosím, povězte mi konečně, co tohle všechno znamená, oč vlastně jde?"

4

Carlos neodpověděl. Vzhledla k němu s otázkou v očích. Tvářil se znepokojeně. Povzbudivě se usmála.

„Teď je přece všechno v pořádku," řekla. „Jsme v bezpečí!"

„Myslíte? Mám pocit," zarazil se. „Snažím se, aby všechno vyšlo."

Po krátké odmlce pokračoval, ale teď jako by mluvil spíš pro sebe.

„Vědí, že jsem byl v Estorilu, a tak nechají hlídat nádraží a letiště. Mohli nás vidět, jak nastupujeme do vlaku. Je to velice pravděpodobné."

„Ach, Carlosi!" protestovala. „Jsem si jistá, že si děláte zbytečné starosti. Jak by to mohl někdo vědět? Z hotelu jsme vyšli zadním vchodem, na nádraží jsme odjeli pekařskou dodávkou, a to takovou rychlostí, že nás rozhodně nestačil nikdo sledovat. Kdyby se ti zahadní ‚oni‘ - ať je to kdokoli - hnali na nádraží, určitě by ten vlak zmeškali. Vždyť my sami jsme ho chytili jen taktak, v poslední vteřině!"

„Jak si můžeme být jistí?" Carlos na ni téměř vyjel. „Jak?"

„Nemůžeme," připustila. „Ale teď jsme tady, v nabitém rychlíku. Domníváte se, že by se jim po-

dařilo prohledat každičký koutek přeplněného expresu?"

„Přesně tohle by udělali," odpověděl naprosto vážně. Když zahlédl nevěřící výraz na Marinině tváři, dodal: „Chudinko malá, vy to nechápete, co?"

„Nechápu, nerozumím tomu, a vy mi to nijak neusnadňujete, nepomůžete mi," postěžovala si. „Carlosi, prosím, prosím, začněte od začátku a vysvětlíte mi podrobně, oč tady jde. Vždyť já jsem vám věřila. Odjela jsem s vámi a v hotelu jsem nechala všechno své oblečení. Tohle by asi udělala málokterá žena."

Povzdechla si.

„Když na to pomyslím, připadá mi všechno absurdní, vždyť přede dvěma dny jsem vás ještě neznala." Při těch slovech si vzpomněla na Sybil. Co by tomu řekla ona a všichni její přátelé? Mysleli by, že zešílela. Většinou z nich by se Carlos určitě zdál podezřelý. „Další příležitost pro nějakého lovce věna!" slyšela v duchu jejich pohrdavé výroky.

Jen na okamžik jí projela hlavou bláznivá představa, jestli ji Carlos neodvází kvůli výkupnému, ale okamžitě věděla, že i když všechno vypadá dost neskutečně, její srdce mu věří a ona je připravená vsadit svůj život na to, že v něm není nic podvodného. Třebaže všechno kolem vypadá tak neuvěřitelně, on sám je skutečný, nefalšovaný.

Carlos se náhle otočil a otevřel dveře. Prošel chodbíčkou v obou směrech a vrátil se zpátky do kupé.

„Asi to půjdu obhlédnout kolem," prohlásil.

„Ne!" zvolala. „Je-li situace tak hrozná, jak tvrdíte, nehodlám tady zůstat sama. Co když se nevrátíte? Co když budu marně čekat a pak mi nezbude nic jiného, než projít celý vlak a hledat vás? Ne, Carlosi, prosím, zůstaňte se mnou."

Zaváhal. Z výrazu jeho obličeje vyčetla, jak je rozpolcený, jak bojuje mezi svým rozhodnutím a její prosbou.

A pak se dveře, které nezamkl, téměř neslyšně otevřely. Carlos se prudce otočil s výrazem vzdoru na tváři. Marina se neudržela a slabě vykřikla.

Muž v černém klobouku opatrně nakoukl do dveří. Nejprve se zahleděl na Carlose, pak na Marinu, a jelikož ani jeden z nich nepromluvil, řekl francouzsky: „*Pardon, Monsieur; pardon, Madame.*”

„Co chcete?” vyjel na něj Carlos stejným jazykem.

Muž teď otevřel dveře trochu víc.

„Moc a moc se omlouvám.” O jeho národnosti nebylo pochyb - byl to Francouz. „Jen jsem se chtěl přesvědčit, jestli je tohle kupé volné. V těchto vlacích si průvodčí vždycky ponechává jedno nebo dvě kupé v rukávu pro ty, kdo mu dají *pourboire*. Zjistil jsem, že je moudřejší zajít za ním s hotovou informací o prázdném kupé, než se ho ptát, jestli nějaké má.”

„Obávám se, že tohle je obsazené,” ozvala se Marina. Očividně cítila, že na dotazu toho muže není nic špatného, a divila se, proč Carlos nepromluvil.

„To vidím,” odpověděl Francouz, usmál se a dodal: „*Bonne nuit, Madame et Monsieur.*”

„*Attendez, Monsieur!*”

Když se návštěvník už chystal zavít za sebou dveře, Carlos k nim přistoupil a otevřel je dokořán. Francouzova ruka dosud spočívala na vnější klice. „Vejděte, *Monsieur*. Musím vám něco říct.”

„Opravdu?” Francouz povytáhl obočí, ale učinil, oč byl požádán.

Zdvořile smekl klobouk. Marina si všimla, že má tmavé vlasy sčesané dozadu z hranatého čela. Byl téměř stejně vysoký jako Carlos. Oba muži se teď s vážným pohledem měřili.

„*Madame* a já tohle kupé nepotřebujeme," začal zvolna Carlos. „Mohl bych vám ho nabídnout za podmínky, že o tom neřeknete průvodčímu. Nerad bych, aby si myslel, že jsme ho po všech těch obtížích, které vynaložil, aby nám ho obstaral, přepustili někomu jinému."

„Ale *Carlosi!*" zvolala zděšeně Marina. Dělal, že to neslyší.

„Tedy dohodnuto, *Monsieur?*" zeptal se Francouze.

„*Mais, certainement,* " přikývl muž. „Jestli dovolíte, přivedu svou -" zrozpačitěl - „přítelkyni."

„Samozřejmě," souhlasil Carlos. „Počkáme tady, dokud se nevrátíte."

„Děkuji vám, *Monsieur,* jsem vám velmi vděčný." Francouz se s širokým úsměvem Carlosovi a Marině uklonil a vyšel z kupé.

„Zešílel jste?" vybuchla Marina, jakmile vytáhl patty. „Co je na tomhle kupé špatného? A jiné možná ne-seženeme."

„Do žádného jiného nepůjďme," odsekl.

„Ale proč? Proč? Doufám, že nemáte v úmyslu celou noc prosedět?"

„Musíte mi důvěřovat," uklidňoval ji. „Jsem přesvědčen, že jednám správně. Nemůžu vám to dokázat, jen prostě vím, že tady zůstat nemůžeme."

Na další vysvětlování mu nezbyl čas.

Francouzova přítelkyně zřejmě nebyla daleko, protože se vzápětí objevila, velkolepý zjev ve světlém norku s vysokým účesem a zářícími diamanty v uších. Francouz se očividně chystal ji obřadně a pyšně představit, ale Carlos okamžitě podal Marině ruku a prudce ji zvedl z lůžka.

„Doufám, že tady budete mít dostatečné pohodlí, *Monsieur,*" řekl. „Spoléhám na naši domluvu, že nebudete informovat průvodčího."

„Ani ho nebudeme potřebovat," ujistil ho Francouz. „Všechno, co potřebujeme, jsme si přinesli s sebou."

Zvedl velký koš překrytý bílým ubrouskem, z něhož až příliš zřetelně vykukovala zlatá zátka lahve šampaňského.

„Prostě si nepřejeme být rušeni," prohlásil s významným úsměvem.

„Tak tedy *bonne nuit, Monsieur et Madame*" popřál jim Carlos s šelmovskou nápodobou Francouzova předchozího popřání dobré noci.

„I vám," Francouzovi zajiskřilo v očích.

Carlos téměř vystrčil Marinu do chodby a zavřel za nimi dveře.

„Tohle vážně nebylo rozumné," začala.

Její slova padla na neúrodnou půdu. Carlos už před ní rázoval chodbou, takže jí nezbývalo, než ho následovat. Znepokojilo ji, že míří k zadní části vlaku, míjí druhou třídu a dostává se do třetí.

Pokleslo jí srdce při pohledu na vagony, kde se na dřevěných nepohodlných lavicích po obou stranách úzké uličky tísnili lidé všech národností a společenských tříd. Seděly tu tlusté, snědé Portugalky ve svých nejlepších černých šatech, muži v baretech s šátky kolem krku. Viděla studenty ve vysokých botách a fantastických svetrech s vyšitým jménem oblíbeného popového zpěváka. Nechyběli ani obchodníci ze střední společenské vrstvy, očividně skrblicí považující za úspornější cestovat tím nejlevnějším způsobem; našlo se i pár turistů sdělujících si své dojmy z cesty po Evropě, na kterou nepochybně šetřili celý rok.

Už teď byl vzduch ztěžklý kouřem smíšeným s pronikavým pachem česneku.

Jeden ze studentů hrál na foukací harmoniku a na samém konci vagonu k tomu dva opilí námořníci hlasitě a příšerně falešně zpívali.

Carlos se zastavil a počkal na Marinu, než k němu dojde. „Chvilí tady počkejte,“ sykl.

Hádala, co má asi za lubem, když přistoupil k jedné plně obsazené lavici a sklonil se ke staršímu muži a ženě, sedícím tam s rezignovaným výrazem a s částí zavazadel pod nohama.

„O čem s nimi asi mluví?“ Pak viděla, jak Carlos vytahuje něco z kapsy a podává to tomu muži, od něhož dostal cosi na oplátku.

V jedoucím vlaku nedokázala vestoje udržet rovnováhu, musela se chytit horního konce tvrdé lavice. Byla si vědoma pohledu vojáka po své pravici, který z ní nespouštěl pohled, jaký až moc dobře znala.

Dvojice, s níž Carlos hovořil, se zvedla a posbírala své saky paky — vak z tartanové látky, dva koše, zřejmě napěchované jídlem, z obou stran vybroušenou tašku na zip a nakonec muž zpod sedadla vytáhl malý a značně otřískaný kufr.

Razili si cestu kolem ostatních cestujících, kteří jejich počínání sledovali nevraživými pohledy. Jakmile se prodrali do uličky, muž Carlosovi poděkoval v portugalštině. Pak se oba namáhavě protáhli kolem Mariny a spojovacími dveřmi přešli do dalšího vozu.

Carlos jí s úsměvem na rtech pokynul, aby zaujala uprázdňené místo. Marina k němu vyslala nevěřicný pohled, ale nemohla se s ním dohadovat v uličce vagonu; nešlo si ani promluvit v tom řevu zpívajících opilců, hlasité hře na foukací harmoniku a šumu čtyřiceti či padesáti hlasů pasažérů.

Trochu štitivě prošla mezi kolena dvou mužů na vnější straně lavice a posadila se na sedadlo u okna.

„Co jste to udělal?“ zašeptala, když se Carlos usadil vedle ní. „Proč se ti lidé museli vzdát svých míst?“

„Dal jsem jim naše jízdenky do první třídy,“ zamumlal téměř neslyšitelně.

„Proč?“ žasla.

„Vysvětlil jsem jim, že se moje žena pro takovou výstřednost na mě velice zlobí, a tak jsem je požádal, aby mě zachránili před dlouhou cestou, při níž bych musel neustále snášet její hubování. Je to soucitný muž, měl pochopení pro mou překerní situaci.“

Zajiskřilo mu v očích, ale Marina semkla rty.

„Nemůžete očekávat, že tady budu dřepět celou noc,“ zamumlala.

„Už jsem zažil horší místa,“ prohlásil. „Je nepravděpodobné, že by nás tady někdo hledal.“

Povzddechla si. Připadalo jí neuvěřitelné, že se Carlos vzdal jejich pohodlného kupé ve spacím voze a pak vyměnil jízdenky do první třídy za ty ve třetí - se vším tím pachem, kouřem a rámusem, který, o tom nepochybovala, budou muset snášet celou noc.

„Omlouvám se, drahoušku,“ pošeptal jí do ouška. „Miluji vás, to přece víte.“

Srdce jí při těch slovech udělalo v hrudi přemet. Přesto nebyla ochotná se jen tak snadno vzdát.

„Ale dáváte to najevo velice zvláštním způsobem.“

„Až vám to vysvětlím, porozumíte.“

„K takovému vysvětlení začínám pociťovat nedůvěru.“ prohlásila. „Tohle všechno mi připadá jako nějaká šílená hra.“

„Kéž by byla!“ Znělo to vážně. Pochopila, že aspoň pro něj to v žádném případě nebyla hra a hrozící nebezpečí nijak nepředstíral.

Skutečně nebylo možné si pohovořit, protože ti dva muži na protější lavici slyšeli všechno, co si povídali,

a Marina navíc vycítila, že si Carlos přeje, aby byla zticha. Měla už dostatečné zkušenosti s muži ve svém životě, aby věděla, že neexistuje nic únavnějšího než věčně štěbetající žena, takže polkla otázky deroucí se jí na rty, potlačila svou stále se stupňující zvědavost a poslušně zavřela oči.

Stejně nebude možné usnout, říkala si v duchu, ale aspoň ji nebude štípat do očí kouř z mizerných dýmek a laciného cigaretového tabáku.

Začala v myšlenkách probírat všechno, co se dělo od toho prvního památného rána, kdy poznala Carlose. Nikdo by mi nevěřil, pomyslela si, kdybych mu vyličila, co všechno se do dneška událo.

Dovedla si představit Sybilinu reakci, kdyby se dozvěděla, že Marina utekla z hotelu zadním východem, všechno své šatstvo nechala ve skříni a osobní věci poházené po pokoji. Napadlo ji, co asi řekne vedení hotelu, až uvidí tu spoušť v prázdném pokoji. Ještě štěstí, že o Mary Marshallové nic nevědí, a snad nebudou zjišťovat její pravou totožnost. Nikdy v životě jsem odnikud neodjela bez zaplacení účtu, usmála se při pomýšlení na to, co provedla. Rozhodla se, že po návratu domů pošle šek s patřičnou částkou a s nějakým vhodným vysvětlením, proč byla Mary Marshallová tak narychlo odvolaná.

„Až se dostanu domů.“

Ta slova jí stále a stále bušila v hlavě v rytmu kol jedoucího vlaku. Dostane se vůbec někdy domů?

Carlos měl pravdu. Oběma hrozilo nebezpečí. Jaké a od koho?

Snažila se myslet na to, čeho všeho se Carlos mohl dopustit. Vyloupil banku? Ale něco jí říkalo, že s penězi to určitě nemá nic společného. Měl jich ovšem spoustu, a to už samo o sobě budilo podezření.

Při placení jízdenek vytáhl z kapsy tlustý svazek bankovek; kamkoli šli, všude nechával tučné spropitné; pokaždé objednával ta nejlepší, nejdražší vína a nejluxusnější jídla z jídelního lístku.

Vybavila si jeho oblečení, bylo jednoduché a nenápadné, takové, jaké si může koupit každý Angličan nebo člověk vychovaný v tradicích soukromé internátní školy: prostý šedý oblek dokonalého střihu, ušitý prvotřídním krejčím, drahé košile a zlaté nebo platínové manžetové knoflíčky.

Jestliže všechny Carlosovy problémy nezpůsobily peníze, co tedy?

Mohl být — jak už se jednou žertem zmínil — nějakým špionem ve službách té či oné země? Ale to se jí nějak nezdálo. Existovala spousta knih líčících vzrušení, jaká zažívají příslušníci tajných služeb či Interpolu, než aby je kdokoli mohl brát vážně nebo očekávat, že potká muže statečně bojujícího s nepřítelem. Ale kdo potom byli „oni“?

Pokoušela se uhodnout národnost těch dvou mužů, co zaklepali na dveře jejího pokoje. Na Američany nevypadali, kdyby byli, pak by to všechno vysvětlovalo! Francouzi ani Portugalci to nebyli. Případalo jí, že nepatří do žádného státu, byli to muži, které nedokázala zařadit.

Vlak nabíral rychlost a hluk ve voze postupně utíchal. Lidé v nepohodlných pozicích na dřevěných lavicích s tvrdým opěradlem ospale klímali.

Jeden muž měl přes obličej kapesník. Žena vedle si omotala kolem hlavy a přes obličej šál, takže jí vykuovala jen špička nosu.

Marina si natáhla nohy před sebe. Ještě že ji napadlo obout si pohodlné sandály, jinak by teď už bolesti nohy ani necítila.

Otevřela oči, nějak vycítila Carlosův upřený pohled.

„Sedí se vám pohodlně?" zeptal se.

Na tak absurdní otázku mohla reagovat jen úsměvem. „Bez komentáře."

Objal ji kolem ramen a přivinul k sobě.

„Položte si hlavu na moje rameno. Za těchhle okolností to není nepřístojné. Jiný kraj, jiný... a tak dále."

Zadíval se přes uličku. Seděly tam tři dvojice, všechny se pohodlně tulící k sobě, ženy zavrtané do ramen svých mužů.

„Jistěže není," zašeptala.

Projel jí lehký pocit vzrušení, když ji přivinul blíž k sobě.

„Ale není to tak romantické, jak by to mohlo být," špitl jí do ucha.

„Romantické' je sotva vhodný výraz pro cokoli na téhle cestě," usmála se.

„To člověk nikdy neví," pokrčil rameny. „Právě za takovýchto okolností se lidé nejlépe poznají."

„Až přlíš dobře," usoudila. Pak se trochu odtáhla. „Určitě se mi leskne nos."

Vyndala z kabelky zlatou pudřenku s iniciálami z rubínů a diamantů. Neušel jí Carlosův pohled, a okamžitě si v duchu nadávala, jak mohla být tak hloupá a neuvědomit si, že tahle drahocenná věčička stála hromadu peněz.

„Není pravá," zalhala, a hned si uvědomila, že ze sebe zase dělá hlupačku.

„Nejsem včerejší," zamumlal. „Od koho ji máte?"

Z výrazu jeho tváře poznala, že žárlí. Každou ženu vzruší, když zjistí, že muž, který ji miluje, na ni žárlí. Marininy rty rozvlnil slabý úsměv. Zhlédla ho v malém zrcátku svého toaletního kufříku, když si rtěnkou lehce přejela rty.

„I já mám svá tajemství, stejně jako vy."

„Kdyby kolem nás nebylo tolik lidí, vyhodil bych to z okna," prohlásil.

Jeho slova ji vyděsila. Vzhledla k jeho planoucím očím a tvrdě přímce rtů.

Cítila, jak se jí zmocňuje vzrušení a postupně narůstá. Mohl by se nějaký muž takhle dívat, aniž by bezmezně miloval?

Vložila toaletní kufřík pečlivě zpátky do kabely a otočila se k němu.

„Už vypadám líp?" zeptala se.

Prudkým pohybem ji znovu stáhl do bezpečného úkrytu svých paží.

„Jestli se budete na mě takhle dívat," zamumlal, „políbím vás."

Jejich oči se na okamžik setkaly. Nedokázala snést intenzitu vášně, kterou spatřila v jeho obličejí, a hladovou touhu na jeho rtech. Cítila, jak se chvěje, a jelikož si byla až příliš vědoma přítomnosti ostatních pasažérů všude kolem nich, sklopila oči a znovu si položila hlavu na jeho rameno.

„Zdřímnu si," oznámila mu rozechvělým tónem, ale to chvění nevyvolala únava.

„Koupím vám novou, jen co dorazíme do Paříže," vyhrkl drsným hlasem.

Marině znovu prolétlo hlavou, jestli opravdu nevyloupil nějakou banku a teď své nepoctivě získané peníze neutrácí za ni.

s

Po chvíli ucítila, jak uvolnil paži, kterou jí objímal. Byla si vědoma, že dlouho pozoroval její obličej, a jelikož se neodvážila vyvolat mezi nimi to silné spojení, při němž ztrácela dech, neotevřela oči.

Museli ujet dlouhé míle, než vycítila, že z něj vyprchalo napětí a rozprostřelo se mezi nimi cosi uklidňujícího, zvláštní atmosféra blízkosti a pohody.

Slyšela tlukot jeho srdce. Vdechla velmi působivou vůni jeho drahého mýdla, možná vody po holení. Naplnil ji pocit uspokojení. Už se nevyptávala, neznepokojovala, ani nepřemítala o minulosti, byla spokojená s přítomností. „Spokojená“, to byl ten správný výraz.

Pochopil by někdo, že se Marina Martynová cítí naprosto spokojená v situaci, kdy sedí na tvrdé lavici vagonu třetí třídy a tiskne se k muži, jehož zná sotva dva dny a který ji drží kolem ramen?

Po chvíli se Carlos zavrtil a přehodil jí přes nohy její kabát.

Venku dosud panovala tma. Alespoň si to myslela. Nebylo snadné se o tom přesvědčit, protože horko, mlha a dým zamžily okna.

Pohyb jeho těla ji probudil. Ospale otevřela oči, ale vzápětí je zase zavřela a znovu se k němu přitulila. Zdálo se jí, že ji políbil do vlasů, ale nebyla si tím jistá. Potácela se mezi bděním a spánkem a všechno jí připadalo trochu rozmazané.

Určitě prospala pár hodin. Prudce sebou škubla, když průvodčí žádal ke kontrole jejich jízdenky a cestovní pasy.

Nastal obvyklý ruch a zmatek, lidé otvírali své kufry, kramařili v zavazadlech, sahali do kapes kabátu pro malé tuhé kartičky, za něž zaplatili tolik peněz. A pak se znovu usadili.

„Kolik je hodin?“ zeptala se Marina, když si uklidila zkontrolovaný cestovní pas zpátky do kabely.

Carlos pohlédl na hodinky.

„Tři čtvrtě na čtyři. Kdybyste byla v Londýně, asi byste právě odcházela z plesu od vévodkyně.“

„Tak dlouho se nikdy nezdržím. A vy?“

„Z hazardu se nikdy nedostanu domů dřív než před svítáním.“

Usmála se. „A teď se cítíte taky jako po návratu od hráčského stolu?"

„Sázím všechno na jednu kartu," odpověděl.

„Všechno?"

Přikývl.

„Zapomeňte na to a trochu se prospěte. Já jsem se vyspala, a dokonce jsem zapomněla na tuhle nepohodlnou lavici."

„Usnula i moje paže," pousmál se.

„Vzala vás křeč? Proč jste se nepohnul?"

„Díval jsem se na vás a myslel na vás," řekl tiše.

„A došel jste k nějakému speciálnímu závěru?" vy-
zvídala.

„Připomeňte mi, abych vám o tom pověděl, abych
vám řekl úplně všechno."

Na vzdáleném konci vozu se objevili dva muži. Možná to byli jen běžní cestující, ale vycvičené oko v nich mohlo spatřovat úřední osoby. Marina si nebyla jistá.

Carlos se k ní otočil a skryl obličej v jejích vlasech. „Spěte dál," zašeptal. „Kdybychom pokračovali v ho-
voru, lidé by si toho mohli všimnout."

Povzdechla si.

„Takže vás to dosud znepokojuje, stále se necítíte
v bezpečí."

Napadlo ji, jestli si už netrpí stihomamem. Slyšela o lidech, kteří byli přesvědčeni, že je ustavičně někdo sleduje a že se ocitají v nebezpečí i v přítomnosti svých známých. Jednalo se o druh neurózy, která byla lidem k smíchu, ale něco takového jí u Carlose nese-
dělo. Rozhodně si ho nedovedla představit coby ner-
vózního hysterika nebo člověka s tak bujnou fantazií,
jež by hraničila s absurditou.

Chtěla o něm přemýšlet, ale nebylo to snadné, když

cítila jeho obličej tak těsně u svého. Zavřela oči a dovolila citům, které v ní vzbudil, aby ji zaplavily jako mohutné vlny.

Tohle nebyly pocity radosti, které zažila v dospívání. Tohle bylo mnohem, mnohem lepší. Vybavila si ten úžasný okamžik, kdy ji políbil na cimbuří...

Musela určitě usnout. Když se znovu probudila, denní světlo už zaplavilo vagon.

Carlos pohlédl na hodinky.

„Půjdu se umýt," oznámil. „Vydržte, hned jsem zpátky."

Jako by mohla někam utéct!

Naproti ní seděl tlustý rudolící muž, který vypadal jako řezník, ale s největší pravděpodobností to byl nějaký úspěšný obchodní cestující. Žena vedle Carlose si přepočítávala drobné v odřené peněženke. Určitě byla stálou zákaznicí tržiště, kam jezdila shánět dobré, levné potraviny pro svou početnou rodinu. Studenti byli vzhůru a krátili si čas hrou na foukací harmoniku. Poznala melodii písně *Yankee-Doodle-Dandy*.

Všechno se zdálo tak normální, obvyklé. Každý vypadal trochu upoceně, obličej se leskly, zcuchané vlasy volaly po hřebenu a oblečení po žehličce.

Napadlo by někoho, že by se v téhle pohodové atmosféře mohlo dít něco zlověstného?

Sledovala Carlose, jak prochází vagonem. Líbilo se jí, jak pružně a lehce se pohybuje. Ráda by věděla, jestli provozuje atletiku, a byla si jistá, že ano.

Připadalo jí absurdní, že o něm ví tak málo. Nezdálo se jí vhodné ptát se milovaného muže, v jehož objetí strávila noc, zda má rád kriket nebo se mu líbí golf. Ale určitě musel být fantastický v sedle koně, nejen proto, že to byl charakteristický znak Jihoameričanů,

ale vznášelo se kolem něj něco, co ji nutilo představovat si široké pláně a jezdce překonávající je z jednoho cípu země na druhý.

Náhle zatoužila vyhoupnout se na hřbet koně a hnát se přes zelená anglická údolí s tváří vystavenou větru a slunci. Jak mohla být tak hloupá a trávit tolik času v Londýně!

Proč si nekoupila dům na venkově, nebo ještě spíš nějaký ranč v Kalifornii či Texasu, jak jí kdysi poradil jeden příbuzný jejího otce? Našla si výmluvy, proč to neudělat, ale skutečný důvod nikomu neudala. Bála se zůstat sama!

V Londýně, Paříži a New Yorku jí nebezpečí osamělosti nehrozilo. Tam měla vždycky kolem sebe lidi, lidi, kteří ji znali a kteří se ji snažili pobavit. Náhle se narovнала. Jak mohla být tak hloupá! Že ji to nenapadlo dřív! Jakmile se dostanou do Paříže, určitě potká někoho známého. Nejenže se známým nebude moct vyhnout, ale určitě někde narazí na své přátele.

Slabý hlásek v nejzazší části mozku nabádal: Nenastal čas povědět mu pravdu?, ale přebila ho vážná odpověď: Ne, nech ho myslet si, že jsi nikdo. Takhle je to lepší.

Moc dobře věděla, proč to považuje za lepší řešení - nepřála si vidět v jeho očích výraz, který tak dobře znala z dřívějška - napůl obdiv a napůl lačnost, když lidé poznali její skutečnou identitu. Setkali se s pohádkově bohatou Marinou Martynovou!

Kdysi řekla jedné své přítelkyni: „Nikdo se mnou nemluví normálním tónem. Používají zvláštní tón pro veškeré hovory se mnou jen proto, že jsem to já a protože jsem bohatá.”

„Nesmysl!” zasmála se přítelkyně. „Je to jen tvá představa!”

Ale Marina věděla své, byla to pravda. Lidem to ani nemohla mít za zlé. Byli vychováni k tomu, aby obdivovali ty, co mají peníze, aniž k jejich získání hnuli prstem. Nedokázali se zbavit závisti či nenávisti k ní, protože tak snadno dosáhla toho, nač oni museli vynaložit tolik námahy.

V Paříži se musíme vyhnout všem mým známým, dospěla k pevnému rozhodnutí a aspoň na chvíli měla pocit bezpečí.

Žádného z jejích přátel by v životě nenapadlo, že by mohl Marinu Martynovou nalézt ve zmačkaných šatech a s neupravenými vlasy, jak se tísní na tvrdé lavici vagonu třetí třídy!

Viděla Carlose, jak se vrací a s úsměvem na rtech ji hledá — a srdce v hrudi jí zaplesalo při náhlém poznání, jak moc pro ni ten muž znamená.

Co záleželo na tom, že snáší takové nepohodlí! Vrátil se, a aspoň pro tu chvíli byli spolu.

„Za půl hodiny budeme na místě," řekl, když znovu zaujal místo vedle ní. „Máte hlad?"

Zavrtěla hlavou.

„Ani moc ne, ale nevím, co bych dala za důkladnou koupel," usmála se.

„Budu se muset poohlédnout, snad nějakou najdu."

„V Paříži to snad nebude problém," poznamenala s náznakem ironie v hlase.

Muž, jenž seděl naproti nim a před nějakou dobou se vzdálil, se teď vrátil, posadil se vedle rudolícího chlapíka, který vypadal jako řezník, a francouzsky řekl: „Ve spacím voze je velké pozdvižení."

„Co se stalo?" zajímalo „řezníka".

„Přesně to nevím, průvodčí z vedlejšího vagonu mi jen řekl, že tam v noci přišli o život dva lidi."

„Jak?"

„Podle průvodčího šlo zřejmě o vraždu," rozpovídal se muž. „On sám to neviděl, neměl čas projít vůz, ale podařilo se mu poslat zprávu policii a ta bude na tenhle vlak čekat na nádraží v Paříži."

„Doufám, že kvůli tomu nebudeme mít moc velké zpoždění," zabručel nevrle muž s brunátným obličejem. „Mám důležitou schůzku a nerad bych na ni přišel pozdě."

Carlos se předklonil.

„Promiňte, pane," ozval se svou dokonalou francouzštinou, „řekl jste, že v tomhle vlaku došlo k vraždě?"

„Přesně tak," přikývl ‚posel špatných zpráv‘, „zavraždili nějakého muže a ženu. Průvodčí tvrdí, že nikdo neví, jak se to stalo, ale dušuje se, že jim to kupě vůbec nedal."

Marina vložila ruku do Carlosovy dlaně. Z obličeje jí vyprchala všechna krev. Takže to byla pravda. Carlos nepřeháněl. „Oni" je hledali, a narazili na lidi, co spali v jejich kupé. Ten Francouz, který se dost podobal Carlosovi — teprve teď jí to došlo - se svou společnicí v norkovém kožichu přišli o život.

Snažila se představit si je, jak tam na lůžkách v kupé leží mrtví, a nějak tomu nemohla uvěřit.

„To je strašné," donesla se k ní Carlosova slova, „jak se to mohlo stát?"

Muž, který tu zprávu přinesl, pokrčil rameny.

„Kdo ví," poznamenal, „třeba se zabili navzájem. V poslední době často dochází ke *crimes passionnés*."

„Svatá pravda," přisvědčil ‚řezník‘. „Doufám, že se kvůli tomu neopozdím na jednání. Policii stejně nemůžu nijak pomoci, nic nevím."

„To asi žádný z nás," souhlasil jeho společník.

Carlos pohlédl na hodinky.

„Brzy budeme na místě," otočil se k Marině.

Vzal hedvábný šátek, upravil jí ho na hlavě a uvázal pod bradou. Udělal to proto, aby jí mohl nepozorovaně pošeptat: „Držte se v davu. Pokud možno se přidejte k těm studentům. Nejlepší bude, když se mezi ně vmísíte. V žádném případě se nevzdalujte od ostatních.“

Nakazil ji svým strachem. Až dosud nevěřila, že nebezpečí, o němž Carlos předtím mluvil a jehož se obával, doopravdy existuje. Bylo tak snadné podlehnout strachu jiného člověka, představě jiné osoby. Odešla s ním, protože byl tak neústupný, vytrvalý.

Domnívala se, že mu věří, ale jedna jasná, kritická část jejího mozku zůstala ve střehu - opakovala jí, že všechno, co jí říkal, byla hra, něco, co se v životech obyčejných lidí nestává.

Ale ti dva, co zaujali jejich místa ve spacím voze, byli teď mrtví. Mladá Francouzka se svým movitým přítelem. Jestlipak si před smrtí ještě stačili vypít to šampaňské? napadlo ji.

Když k nim tak nečekaně a nespravedlivě přišla smrt, nepochybně je zastihla spící v objetí.

Najednou ji přepadl pocit, jako by Carlos zosnoval jejich smrt. Vzato kolem a kolem, přenechal jim to kupé s podmínkou, že se o tom nezmíní průvodčímu.

Na okamžik ji napadlo, jestli i on není zrádce, ale tu představu okamžitě zavrhl a vyčetla si, že je k němu nespravedlivá. Carlos jim sice to kupé nabídl, ale nemohl tušit, že jejich nepřátelé ty lidi zavraždí, aniž se přesvědčí o jejich identitě.

Určitě se zeptali průvodčího, komu kupé přidělil.

„Tmavovlasému muži s mladou ženou.“

Tomuhle popisu mohly odpovídat tisíce lidí. Ale pouze jedna dvojice naskočila na poslední chvíli do vagonu v Lisabonu, jedna dvojice, která by zaplatila

cokoli, možná až příliš velkou cenu, aby měla celé kupé jen pro sebe.

Dovedla si naprosto jasně představit, co se událo, a jen doufala, že ti dva, co přišli o život místo nich, zemřeli, aniž si stačili uvědomit, co se děje.

Vlak vjel do nádraží. Ozval se hvizd a náhle se ve vagonu setmělo, jak se vlak dostal pod střechem peronu.

Venku se rozlehly hlasy nosičů zavazadel: „*Porteur? Porteur?*” Muži v modrých pytlovitých halénách a na stranu nasazených čepicích se hrnuli k vagonům první a druhé třídy.

O pasažéry třetí třídy se nikdo nestaral, ti se, obtíženi zavazadly, drali do uličky, aby po úmorných hodinách nečinnosti ušetřili pár sekund.

Marina s rukou v Carlosově dlani se vmáčkla za studenty. Carlos jí nesl bílý necesér. Uvědomila si, jak je nápadný mezi všemi těmi obyčejnými batohy, plátněnými taškami a balíky, s nimiž cestovali studenti.

Na nástupišti se vmísili do davu.

„Pospěšte si a nerozhlížejte se,” sykl Carlos.

Snažila se poslechnout, ale v každém svalu cítila napětí. Možná je tu někdo, kdo je pozoruje.

Zahlédla *gendarmes* — bylo jich šest a s nimi dva nebo tři muži bez uniforem — jak nastupují do lůžkového vozu první třídy, druhého vagonu od lokomotivy. Odvrátila pohled. Nechtěla se dívat. Přála si zapomenout, že dva lidé přišli o život místo ní a Carlose.

Došli k turniket, kde odevzdali jízdenky, a směli projít; razili si cestu davem buď sledujícím tabuli odjezdů a příjezdů vlaků, nebo se táhnoucím s těžkými zavazadly ke stanovišti taxíků.

Carlos nepouštěl její ruku, kličkoval s ní chumlem lidí, dokud se nedostali z nádraží a neocitli se na ulici.

„Pojedeme autobusem,” oznámil, ale v tu chvíli se

přiblížil malý, otřískaný taxík, takže své rozhodnutí změnil.

Taxikář sice chtěl zahnout k nádraží, ale Carlos na něj mávl. Vůz zastavil. Byl tak miniaturní, že se na zadní sedadlo museli téměř vplazit.

Carlos udal řidiči adresu, kterou pro hlasitý pouliční ruch nezaslechla, a taxi se okamžitě rozjelo.

Carlos se opřel o sedadlo a vzápětí otočil hlavu, aby se pohledem do zadního okénka přesvědčil, že je někdo nesleduje. Ale k nádraží a z nádraží se rojilo tolik lidí, že v té rušné dopravě nebylo možné něco zjistit.

„Myslíte, že je všechno v pořádku?“ špitla.

Zamračil se, jako by ji chtěl varovat, aby mlčela, že by se každý zvuk mohl zdát podezřelý.

Mluvila anglicky, ale vzpomněla si, že většina pařížských taxikářů tuhle řeč aspoň trochu ovládá.

„Ano, určitě bude všechno v pořádku,“ ujistil ji. „Uvidíte, že po snídani se budete cítit líp.“

„Ale já teď opravdu nemám hlad.“ Připadalo jí, že už snad nikdy nepozře ani sousto.

Nepřestávala myslet na láhev šampaňského vykukující zpod bílého ubrousku.

Celou cestu mlčeli. V ulicích panoval čilý dopravní ruch časného rána, ale atmosféra Paříže, jak ji Marina měla vetknutou v paměti, se nezměnila. Stále se tu vznášel ten specifický pach vycházející z šedivých domů, okenic, lůžkovin, které hospodyně nechávaly větrat v horních oknech, vůně stromů lemujících bulváry, nechyběly tu děti radostně poskakující s balónky na provázku - tohle všechno činilo Paříž Paříží a člověk by ji poznal i poslepu.

Sluneční paprsky se opíraly do výloh obchodů a Marina náhle pomyslela na to, jak by bylo báječné žít tady s Carlosem. Jestlipak se někdy naskytne šan-

ce, že se budou ruku v ruce procházet po nábřeží Seiny, obdivovat obrazy v Louvrů nebo stejně jako spousta jiných dvojic spolu očarovane sedět v zahradách Tuilerii?

Cítila, jak se Carlosova ruka dotkla její, a okamžitě věděla, co dřív v Paříži pokaždé postrádala. Impulzivně se k němu otočila, zapomínajíc na tu dlouhou noc, na vraždu lidí, kteří zaujali jejich místo, na strach z budoucnosti - prostě na všechno kromě toho, že se nachází v Paříži a že je tady s ní Carlos.

„Není to nádherné?“ vydechla se zářícíma očima.

5

Taxi se přehnalo po mostě přes Seinu, a poté co se propletlo několika úzkými, prastarými ulicemi na jejím levém břehu, zastavilo před vysokým, dost zchátralým domem, v jehož okně visela cedule nabízející ubytování.

Marina při pohledu na odlupující se fasádu a popraskaná okna v přízemí s udiveně povytaženým obocím vzhlédla ke Carlosovi.

„V pořádku," řekl anglicky. „Bydlel jsem tady, když jsem studoval na Sorbonně."

Pomohl jí vystoupit z taxíku a zaplatil řidiči. Pak provlékl svou paži její a doslova ji hnál ke dvojitém dveřím, jimiž se procházelo do úzkého, tmavého dvora.

Na dvoře bylo několik dalších dveří. Carlos s ní zamířil k těm nejvzdálenějším. A tady se Marině znovu naskytl pohled na opravdovou chudobu a zchátralost, o jaké svědčil už vnější vzhled domu. Ale Carlos jen s úsměvem zatahl za zvonek, a když se sotva pár vteřin nato ve dveřích objevila mohutná tlustá žena s šedivějícími vlasy a v bílé zástěře, Marinu překvapil Carlosův bouřlivý projev opravdové radosti.

„*Maman*" zvolal, „vůbec jste se nezměnila! Věděl jsem, že budete stejná jako tenkrát! Jsem Carlos! Carlos! Pamatujete si na mě?"

Na ženě byla patrná stejná radost jako na něm. Okamžitě mu vlípla mlaskavý polibek na tvář, vztáhla k němu buclaté ruce a podržela si ho před sebou na délku paže.

„*Voilà!* Dospěl jsi v hezkýho mužskýho! Vždycky jsem to věděla. Ach, *mon petit brave*, moc ráda tě zase vidím!”

O upřímnosti jejích slov nebylo pochyb. Celé to objemné tělo jako by se třásl a chvělo vzrušením a tmavé oči zapadlé ve válečcích tuku se jiskřivě leskly, když se nadšeně rozpovídala: „Všichni moji hodní hoši se vracejí domů včas — *mes petits fils*, jak jim říkám. Měla někdy nějaká ženská větší nebo hezčí rodinu? Ale měl jsi dát vědět předem, že přijedeš, ostatní by počkali, aby tě přivítali.”

Aniž přestala brebentit, vbatolila se před nimi do haly.

„Vzpomínáš si na Lulu? Vdala se a má dvě děti. A Jacques, ten je pořád stejnej, ustavičně čeká, že zdědí velkej majetek, a furt nic!” Halasně se rozesmála. Marině připadala jako matka vítající milovaného syna, který se k ní vrátil po krátkém odloučení.

A Carlos jako by si teprve teď vzpomněl, že má s sebou Marinu.

„*Maman*, tohle je Marina,” představil svou společnici.

„Tvoje žena?”

„Ne, ne, moje přítelkyně. Moc mi pomáhala. Cestujeme společně.”

„*Mais oui,*” přikývla a Marina se v duchu pouсмála, jak se té Francouzce dvěma kratičkými slovy podařilo vyjádřit mnohem víc, než bylo doopravdy třeba.

Vztáhla k té bodré ženě ruku, ale ta ji přivinula ke své mohutné hrudi a políbila ji na tvář.

„Všichni Carlosovi přátelé jsou v tomhle domě vítaní," prohlásila. „A teď pojďme do kuchyně, moji milí. Určitě máte po té cestě hlad a já se postarám, abych vám vcukuletu něco připravila."

Marina se po kratičkém zaváhání téměř omluvně zeptala: „Mohla bych se tady vykoupat?"

„*Mais certainement*, není nic snazšího," zvolala paní domu s pohledem upřeným k vysokému schodišti stoupajícímu z malé, zašlé halý schod po schodu až úplně k podkroví vysokého domu.

„Koupelnu najdete -" začala, ale pak pokrčila rameny. „Ukaž jí to, Carlosi, a zapni ten průtokovej ohřívač. Víš, jak dokáže vyvádět, když se s ním zachází neodborně."

„Chcete říct, že tady ještě máte ‚mezka'?" zhrzil se Carlos.

„Jo, přesně toho samýho," usmála se, „a pořád pěkně vyvádí a kope, když si člověk nedá pozor, to mi věř."

„Pojďte," vybídl Marinu. „Ukážu vám, jak se s tím zachází, a upozorňuji, že se buď můžete zaživa upéct, nebo zmrznout na kost. Nic mezi tím ‚mezek' nezná."

„Do deseti minut připravím něco k snědku," slíbila *maman* a odkolébala se do kuchyně. Carlos vzal do jedné ruky Marinin toaletní kufřík, druhou rukou se do ní zavěsil a opatrně s ní stoupal nahoru po schodišti. Bylo tak úzké, že se ve dvou vedle sebe sotva protáhli.

Místo pachu vodnatého zelí či zatuchlosti anglických levných penzionů se tady z dolní kuchyně až nahoru linula lahodná vůně, která Marině připomněla, že má opravdu hlad.

„Nedokážu vám vypovědět, jak je *maman* skvělá," uslyšela Carlosův hluboký, podmanivý hlas. „O všech-

ny studenty, kteří tady bydleli, se starala, jako by byli její synové. A zřejmě nás za ně považovala. S vlastními dětmi zažila jen trápení. Lulu byla vždycky prostitutka. Teď má dvě děti - a moc pochybuju, že vůbec ví, kdo jsou jejich otcové. Jacques je křivák, který dokázal svou matku obrát o poslední penny pro nějaký svůj divoký podnik a vrátil se s prázdným žaludkem, až když všechno utratil."

„Její radost, že vás vidí, byla očividně nelíčená," poznamenala.

„Měl jsem ji moc rád. Vlastně za nejšťastnější dobu svého života považuji ty měsíce, které jsem strávil na Sorbonně. Po studijní stránce jsem toho moc nedokázal, zato francouzsky jsem se naučil téměř tak dobře jako rodilý Francouz, a navíc jsem se toho hodně dozvěděl o životě."

Došli na odpočívadlo ve druhém patře, kde Carlos zůstal stát.

„Tady je koupelna. Vsadil bych se, že ji od mého odchodu nevymalovali," usmál se.

Byla to malá, zatuhlá místnost s hodně starou, stálým používáním dost poznamenanou vanou, do níž se napouštěla voda průtokovým ohřívačem, který vypadal, jako by ho navrhl Fougasse.

„A co ručník?" starala se.

„Hned vám ho přinesu, jen co uvedu do chodu, mezka'. *Maman* skladuje prádlo ve skřini na konci chodby. Vždycky si myslela, že má všechno pod zámek a nikdo se k ničemu nedostane, ale my jsme byli šikulové a vždycky se nám obratným manévrem podařilo štípnout potřebný ručník."

Rozpovídal se jako chlapec a Marina na okamžik jasně viděla, jak se dychtivě řítí z přednášek, vybíhá po schodech do pokoje, usazuje se na posteli některé-

ho ze studentů a všichni vášnivě diskutují o životě, jako by jejich budoucnost závisela na tom, co řeknou.

Škoda že ho neznala dřív, než se na něj snesl ten temný mrak či co to bylo a nepřinesl mu jen starost a obavy spolu s vráskami, které už se mu začaly objevovat na čele.

„Carlosi," vyhrkla, „povězte mi -"

Její slova náhle přerušila rána jako z děla — to jak se Carlosovi podařilo „nastartovat" bojler. Carlos bleskurychle uskočil, jako by chtěl uhnout před padající bombou.

„Je zapnutý!" vykřikl vítězoslavně do hromového rámusu. Do vany začal z kohoutku stékat slabý čůrek vody.

„Deset minut potrvá, než se naplní," snažil se překřičet randál. „Zatím se vám pokusím najít nějaký volný pokoj, kde se můžete převléknout."

Vyběhl z koupelny, otvíral dveře nalevo a napravo a pak zahalekal: „Marino, už ho mám!"

Vypravila se za jeho hlasem a našla ho v maličkém, úzkém, spoře vybaveném pokojíku. Stála tam prostá železná postel a skříň, jíž chyběla jedna noha, musela v jednom rohu podepřít cihla. Podlahu vedle postele pokrýval pruh koberce.

„Tenhle je prázdný, můžete se tu převléknout a na cestu do koupelny si přes sebe přehodit jen kabát," poradil jí.

Marina už otvírala pusou, aby něco řekla, ale rozmyslela si to.

„Jistě, je to tady trochu primitivní," v Carlosově hlasu zaznělo něco jako překvapení, že by si to mohla myslet, „ale nikdo z těch, kdo tu bydleli, by v žádném případě nevyměnil rue de Dupont číslo 5 za honosný Ritz."

Zmizel a vzápětí se vrátil s malým, zcela nedostačujícím zeleným ručníkem.

„Nezapomněl jsem, jak zvládnout ten zámek," chvástal se.

S úsměvem od něj přijala kousíček látky. Za ten kratičký okamžik, kdy se vrátil, se stačila na sebe podívat do prasklého zrcadla opřené o křivou římsu. To, co spatřila, ji vyděsilo.

Její obličej nesl známky značné únavy a zcuchané vlasy zoufale volaly po umytí a hřebenu. Sklopila oči ke svým rukám se stopami špíny z vlaku, a jejímu elegantnímu oblečení značky Dior rozhodně neprospělo dlouhé sezení na tvrdé lavici.

„Můžete jít," odháněla Carlose. „Jakmile ze sebe smyju tu špínu a dám se do pořádku, sejdu dolů za vámi."

„Dobrá," přikývl. „A kdyby ‚mezek' zlobil, stačí na mě křiknout."

„Budu-li mít ještě vůbec možnost a sílu zakřičet, udělám to," slíbila.

Zavřela za sebou dveře a začala se svlékat.

Teprve po dobré půlhodině, když se cítila jako úplně jiný člověk, seběhla po schodech dolů do kuchyně. Vlasy měla dosud trochu vlhké a u hlavy se leskly jako planoucí zlato. Znovu se nalíčila, a třebaže si pomáchanou sukni a halenku nemohla vyžehlit, byla si vědoma, že jí to sluší a že vypadá velice dobře.

Kuchyň našla docela snadno. Carlos už tam seděl u stolu a živě se bavil s *maman*, která právě sesunula z pánve na talíř omeletu tak zlatavou, tak nadýchanou a voňavou, že se Marině při pohledu na ni sbíhaly sliny.

Carlos se hbitě zvedl a vysunul jí židli. „Kdybyste přišla o minutu později, už bych se do toho pustil bez vás. Právě jsem *maman* hlásil, že mám hlad jako vlk."

„*Parlez français*, Carlosi," pokárala ho *maman*.

Oba se bouřlivě rozesmáli, z čehož Marina usoudila, že se jednalo o nějaký dávný žert. Studenti z čísla 5 v rue de Dupont museli zřejmě mluvit francouzsky, aby si zdokonalili jazyk.

Omeleta byla vynikající, stejně jako ty dva obrovské hrnky černé kávy, z nichž vycházela pára, francouzský chléb a pořádná hrudka žlutého másla.

„Co s člověkem dokáže udělat jídlo," poznamenala Marina se spokojeným povzdechem. „Už nemám strach."

Vtom se otevřely dveře a do místnosti nakoukl mladík s malou bradkou.

Maman zvolala: „Jacquesi! Kde ses tu vzal? Odkud ses vrátil?"

„Nevěděl jsem, že máš společnost," utrousil Jacques, když vešel.

„Carlosi, starý kamaráde!" zvolal.

Nastalo mocné potřásání rukama a poplácávání po zádech. Paní domácí stála pyšně opodál, jako by tohle shledání sama zorganizovala k radosti jich všech.

Carlos představil Jacquesovi Marinu, ale té se vůbec nelíbil jeho mazaný výraz. Ona sama by mu nevěřila, ani co by se za nehet vešlo.

„Dáš si něco k jídlu, synku?" starala se matka.

Zavrtěl hlavou.

„Ne, jedl jsem, ale něčeho bych se napil, jestli je v domě nějaký slušný víno."

Matka vyndala z kredence láhev; okamžitě do sebe hodil dvě sklenky červeného a přitom nepřestával Carlosovi líčit své obchodní úspěchy a že mu už v nejbližší době kyne velké bohatství.

„Teď mám na mušce něco opravdu dobrého," vychloubal se. „Jedná se o vynález jednoho z mých přátel, a o zisk se podělíme."

„Co to je?" zajímal se Carlos.

„Tlumič hluku, který se dá namontovat na skoro každé letadlo."

„Ale na tom se už léta pracuje," vložila se do hovoru Marina, „a žádná z aerolinek dosud nedospěla k žádnému řešení."

„Já ano," ujistil ji sebevědomě Jacques. Po druhé sklence vína pohlédl dost rozpačitě na matku. „Dostal se někdo v tomhle baráku do průšvihů?" zeptal se.

„O nikom nevím," odpověděla. „Proč se ptáš?"

„Na dvoře jsou totiž dva chlápci, a vůbec se mi nelíbí," prohlásil. „Když jsem šel kolem nich, zrovna se na něco vyptávali u Bergareova domu. Myslel jsem, že třeba přijdou i sem."

„Dva chlapi!" Marina zatajila dech. Všimla si změněného výrazu Carlosových očí.

Prudce se zvedl. „Jak vypadali?" vyhrkl.

„Určitě cizinci, rozhodně to nebyli Francouzi, víc nevím."

„Jsem já to hlupák!" zvolal Carlos. „Mohl jsem si domyslet, že vytuší, kam se tady uchýlím. Jistě vědí, že jsem při svém studiu v Paříži bydlel právě tady."

Marina cítila, že strach, který je celou noc neopouštěl, je začíná znovu pohlcovat, a teď se jen rozechvěle zeptala: „Co budeme dělat?"

„*Maman*, je tu nějaký jiný východ? Už jsem to zapomněl. Tenkrát jsem se totiž nemusel skrývat," ozval se naléhavě Carlos.

Žena zavrtěla hlavou.

„Jedině předníma dveřma, *mon brave* — ale bylo by to možný přes střechu."

„Střecha," opakoval Carlos se zvláštní kadencí hlasy. „Ostatní o tom mluvívají. Já tuhle cestu nikdy nepoužil. Jacquesi, ukaž mi ji, prosím."

Maman se ztěžka naklonila nad stolem a řekla synovi: „Dostaň Carlose a jeho přítelkyni odsud přes střechy. Cestu dobře znáš, hodně často ti byla k užítku.”

Jacques se ani nenamáhal vstát, naopak se pohodlně opřel.

„Jsem unavenej. Proč bych se měl hejbat?”

„Protože ti zaplatím,” ozval se Carlos. Jeho hlas stul jako led. „Na to přece čekáš, ne? No tak, sto nových francouzských franků za to, že nás dovedeš na střechu, a dalších sto, že nás na opačné straně dostaneš dolů.”

„Tři sta,” vyslovil Jacques téměř automaticky, jako by bylo jeho povinností smlouvat, i když ta suma byla už takhle přemrštěná.

„Dobrá, tři sta,” souhlasil Carlos, „a považuj to za příspěvek tvé matky na ten tvůj zatracený vynález.”

Jacques přijal jeho slova s trochu pokřiveným úsměvem a konečně se zvedl.

„Tak pojd'te, každou chvíli by se mohli objevit u našich dveří.”

Jeho matka začala rychle sklízet ze stolu prázdné talíře a sklenky a všechno naskládala do dřezu. Marina si s nově probuzenou vnímavostí uvědomila, že tímhle zahlazuje jejich stopy. Bylo to něco, co si zřejmě zvykla dělat už dříve, takže nebylo třeba ji upozorňovat, aby lidem, kteří jí přijdou klást otázky, nic neřekla.

Carlos se jediným velkým krokem ocitl vedle ní u dřezu, kde už měla nádobí ponožené v napěněné vodě.

„*Merci, maman,*” řekl. „*Merci mille fois.* Miluju vás, můj dávný anděli!”

Políbil ji, zvedl Marinin kufřík a současně si přes ruku přehodil její plášť.

„Pojd'me,” vyzval je Jacques a trhl hlavou ke schodům.

Šel před nimi a pohyboval se tak tiše, že Marině připomínal kočku.

Vystoupali do druhého patra a Marina se právě chystala Carlosovi něco říct o koupelně, když zaslechli mohutné zařinčení domovního zvonku.

„Právě včas," zamumlal Carlos.

Už to, jak někdo necitelně zatáhl za domovní zvoněk, Marině signalizovalo, že se nejedná o běžného návštěvníka — o žádného studenta shánějícího ubytování nebo obchodníka doručujícího zboží, ti by dbali slušnosti a ten zvuk by nezněl tak nepříjemně a autoritativně.

Vyběhli další dvě řady schodů, a když dospěli až nahoru, uslyšeli další zazvonění. *Maman* jim dopřávala čas, než se rozhodla otevřít domovní dveře.

V nejhořejším patře byl úzký žebřík vedoucí ke střešnímu oknu. Jacques po něm vylezl první, otevřel okno a pomohl nejdřív Marině ven.

Opatrně a rozechvěle vystoupila na střechu a mimovolně zalapala po dechu, když pod sebou spatřila modrou, stříbřitě se lesknoucí *Seine* a na protější straně řeky nádhernou šedou *Notre Dame*. Po řece pluly lodě, ale Carlos jí nedopřál čas, aby se mohla kochat tím půvabným obrázkem.

Pečlivě za nimi zavřel střešní okno. „Jděte za Jacquesem, nemáme času nazbyt," přikázal ostrým hlasem.

Dům měl sedlovou střechu; spousta břidlicových tašek už spadla a olovo v slunci popraskalo, takže si Marina musela dávat pozor na každý krok, aby se jí podpatek nezachytil v nějaké trhlině. Střechy domů byly navzájem propojené a jen stěží se dalo rozeznat, kde jedna končí a druhá začíná.

Marině připadalo, že už jdou dost dlouho, než se konečně dostali k požárnímu žebříku vedoucímu snad

celé jedno patro dolů k balkonu a pak na druhé straně se další požární žebřík táhl ještě trochu níž.

Vždycky se bála výšek, a teď se děsila okamžiku, kdy se budou muset spustit dolů. Měla obavu, že ze sebe udělá hlupačku. Ale požární úniky byly naštěstí důmyslně řešené, vedly mezi dvěma domy, jednou po ploché střeše, podruhé přes balkon, až nakonec po rezavějícím žebříku sestoupili do malého, špinavého dvora. Překvapilo ji, že už je na zemi.

Dvůr se nacházel u zadní části obchodu se stavebním dřívím, takže se na něm vršily haldy dřeva a otevřenými dveřmi se sem nesl zvuk pily.

Jacques s nimi spěchal k vratům, které vedly na ulici.

„Moment,“ Carlos zarazil Jacquese, než stačil vrata otevřít. „Potřebuju vůz. Nevíš, kde bych ho mohl sehnat?“

„Mám přítele, který vás zaveze, kam budete chtít,“ odpověděl mladík pohotově, „samozřejmě za prachy.“ „Bydlí daleko odtud?“ zajímal se Carlos. „Asi tři minuty chůze.“

„Tak běž a sežeň ho,“ přikázal mu Carlos, „my počkáme tady.“

Neušlo mu mladíkovu zaváhání.

„Pověz mu, že dostane zapláceno, a něco z toho kápne i tobě.“

Jacquesa ani trochu nerozházelo opovržení čišící z Carlosových slov, ale když se ten mazaný Francouz stále neměl k činu, Carlos vytáhl náprsní tašku s bankovkami.

„Bojíš se, že mi nemůžeš věřit?“ ušklíbl se. „Nebýval jsi tak podezřivý.“

Vytáhl z náprsní tašky tři stofrankové bankovky a podržel je Jacquesovi před nosem. Ten mu je téměř vytrhl z ruky a rychle je strčil do kapsy.

„Počkejte tady," řekl úplně jiným tónem. „Jestli je Henri doma, za pár minut tu bude jako na koni."

„Když ho nezastihneš, přijď nám to říct," přikázal mu Carlos.

Pootevřenými vraty zahlédli, jak Jacques vystřelil, ale přes ulici kráčet docela decentním krokem.

„Ohavný mladík!" zvolala Marina.

„Nikdy jsem ho neměl rád," přizvukoval Carlos. „Ke své matce se chová hnusně, ale ona ho miluje a je vděčná za chvilky, kdy příleze domů jen proto, že se dostal na mizinu."

„No, teď se pořádně napakoval, snad mu to na nějaký čas vydrží," poznamenala Marina.

„A v tuhle chvíli už smlouvá se svým přítelem, aby získal větší podíl," zamračil se Carlos.

„Opravdu se domníváte, že ti muži, o nichž Jacques mluvil, šli po nás? Jak by to mohli vědět, pokud nás nesledovali už z nádraží? Vsadila bych se, že to není možné."

„Tohle nechápete. Všechno je mnohem složitější," povzdechl si.

„Tak mi to povězte," žadonila.

„Co, tady?" rozpřáhl ruce a přes rameno se ohlédl směrem k tesařově dílně. „Povím vám úplně všechno, až to bude možné, drahoušku. To přece víte, ne?"

Shlédl do jejího drobného, vážného obličeje a nečekaně mu splynulo ze rtů: „Bože, jsem já to ale krutás, že jsem vás zatáhl do téhle překerní situace. Jste tak malá, křehká a mimořádně krásná. Toužím sevřít vás v náručí, odnést někam do bezpečí a poskytnout vám pohodlí a přepych."

Její tváře zalil ruměnec a výraz v jeho očích jí dal na chvíli téměř zapomenout, jaké jim hrozí nebezpečí.

Přiměla se ke klidu.

„Neexistuje někdo, na něhož bychom se mohli obrátit?“ zeptala se. „Kdybychom třeba zašli za nějakou soukromou osobou a řekli jí, co se děje?“

„To by nepomohlo. Jen bychom ho do toho zatáhli, jako jsem to udělal já vám.“

„Ale...“ začala v zoufalé snaze vzpomenout si na nějakého důležitého a vlivného známého v Paříži.

Vybavila si rezidence velkých bankéřů, politiků a aristokratů, kde ji přijímali jako vzácného hosta. Zнала takovou spoustu lidí, a přesto k nim teď nemohla přijít s Carlosem a žádat je o pomoc.

„Někdo se určitě musí najít,“ povzdechla si.

Carlos zavrtěl hlavou.

„Musíme spoléhat na sebe. Pro případ, že už bych neměl příležitost znovu to zopakovat, chci vám teď říct, že vás miluji. Jste úžasná, toužím vás líbat, a toužím po tom víc než po čemkoli ve svém dosavadním životě.“

Po tomhle jeho vyznání už nedokázala myslet logicky.

Stáli na tmavém dvoře plném stínů, kam sluneční paprsky ani neměly možnost dorazit, a přesto měla pocit, že se spolu s ním ocitla na vrcholu světa.

Zvedla k němu svůj obličej. V životě nezažila nic tak nádherného, tak naprosto oslnujícího, jako štěstí, které ji naplnilo, když se jejich rty spojily v polibku.

Vtom zvenčí zaslechli troubení auta. Jacques otevřel vrata dokořán. „Rychle, Henri mi slíbil, že vás může vozit dvě hodiny, ale pak se musí vrátit. Na odpoledne už má něco dojednané.“

„Děkuju ti, Jacquesi, a buď hodný na matku.“

Carlos pohlédl na malý peugeot před vraty.

„Sklonte hlavu a rychle nastupte - nerozhlížejte se,“ sykl.

Bez námitek poslechla. Pomohl jí dovnitř a hbitě naskočil za ní. Vůz se okamžitě rozjel.

„Tak kam chcete jet?“ zeptal se Henri, snědý, robustní mladík, který vypadal, jako by pocházel odněkud z Baskicka.

„Na jih,“ instruoval ho Carlos, „a vezměte to po hlavních silnicích.“

Marina překvapeně povytáhla obočí. Podle ní by asi bylo moudřejší, kdyby šofér zvolil méně frekventované silnice, ale pak si uvědomila, že „oni“ by mohli použít rychlé vozy, a s těmi by je snadněji zastavili na opuštěných silnicích než na široké dálnici.

Přála si mít čas, aby se mohla domluvit s Carlosem, kam by měli jet; v Anglii by se možná cítili bezpečněji než kdekoli jinde.

Ale tělo se jí dosud chvělo od jeho polibku, stále cítila teplý a vzrušující dotek jeho rtů a bylo jí jasné, že vůbec nezáleží na tom, kam pojedou, jen když zůstanou spolu.

Jak projížděli Paříží, připadalo jí, že sní nějaký šílený sen, z něhož nebude možné se probudit.

Jak mohla Marina Martynová, která pokaždé bydlela v Ritzu či u svých přátel blízko Champs Elysées, která obědvala a večeřela v těch nejexkluzivnějších restauracích a kterou zvali na nejvýznamnější party, teď jako nějaká kriminálnice potají prchat z Paříže na úplně neznámé místo, vmáčknutá v miniaturním otřískaném autě páchnoucím laciným benzinem a řízeném mladíkem s očividnou zálibou v pojídání česneku?

„Kam se dostaneme za dvě hodiny?“ zajímalo ji.

„Právě jsem myslel na totéž,“ přiznal Carlos. „Máte u sebe mapu?“ zeptal se Henriho.

Mladík trhl hlavou k přihrádce v přístrojové desce, plné starých motorových svíček a špinavých hadrů.

„Tam ji možná najdete," utrousil lakonicky.

Carlos se naklonil přes přední sedadlo a z té změti vylovil špinavé cáry mapy, které se pokusil dát dohromady.

„Proč nejedeme do Anglie?" zamumlala tiše Marina.

„Určitě je napadne, že se tam rozjedeme, protože jste Angličanka," vysvětlil jí.

„Jak by se o mně mohli dozvědět?" žasla.

„Nejsou to žádní hlupáci," drtil mezi zuby.

Proč? Proč? Proč? Ta slova se zdála být vepsána do Maríniných očí rudým písmem.

Zatímco se Carlos v rozhrkaném autě snažil vyčíst aspoň něco ze zbytků mapy, Marina se pokusila zalétnout v myšlenkách zpět, aby našla nějaký klíč, nějaké vysvětlení, kde vlastně udělali chybu a jak se mohli vyhnout pronásledování těch lidí, kteří je teď honí od čerta k ďáblu.

Opravdu se na dvoře čísla 5 v rue de Dupont objevili dva cizí muži, nebo si to Jacques vymyslel? Vzpomněla si, jak při té nepohodlné jízdě ve vagonu třetí třídy Carlosovi nevěřila a litovala pohodlí spacího kupé, které Carlos přenechal postaršímu gentlemanovi a jeho *chère amie*.

To snad ani nemohla být pravda, že ti dva jsou teď mrtví! Musela se přinutit, aby tu hroznou zprávu přijala. Proč? Proč? Proč?

V mozku se jí rojily myšlenky a po celou dobu si byla vědoma, že Carlos sedí vedle ní a ve svých silných, mužných a současně pěstěných rukou drží zaneřádnou mapu. Jeho ostře řezaný profil se rýsoval proti oknu. Dívala se na jeho tmavé, dozadu sčesané vlasy a pocítila téměř neovladatelnou touhu se jich dotknout.

„Já ho miluji," uvědomila si a náhle jí byly její miliony úplně ukradené, nedůležité, protože věděla, že všechny peníze, které za celý svůj život rozházela, jí nikdy nepřinesly ani zlomek toho úžasného, reálného štěstí, jaké prožívala tady a teď s Carlosem.

Trochu bázně zvedla ruku a dotkla se jeho kolena.

„Jaký je verdikt," zeptala se anglicky.

„Nevím, prostě nevím," pokrčil rameny. „Určitě usuzují, že něco takového máme v plánu. Je to očividné, ne? Vědí, že my víme, že nás hledají v Paříži. Proto musíme z Paříže vypadnout. Uvědomují si, že by bylo snazší odjet do Anglie, ale my se tam přesto musíme dostat. Budou hlídat nádraží a letiště. Jakou máme alternativu?"

„Ale kolik jich je?" vyhrkla, ale okamžitě sklidila Carlosův zamračený pohled a trhnutí hlavou směrem k Henrimu.

„Ten rozhodně neumí anglicky," špitla, přesvědčená, že se její tichý hlas pro řev motoru k řidiči nedo- nese.

„Tím si nemůžeme být jistí," zamumlal.

Pak nemá cenu se o něčem dál bavit, pomyslela si bezmocně. Vždyť ona vlastně vůbec neví, co se děje, a jestli to takhle půjde dál a nezůstane nikdy s Carlosem sama, třeba se to ani nedozví.

„Byla to policie?" Stejnou otázku mu už položila předtím. Ale policisté by určitě nezabili ty lidi v lůžkovém kupé. Do jakého nebezpečí se tedy Carlos zapletl?

Usilovným přemýšlením jí třeštila hlava, ale nebyla si jistá, jestli tu bolest hlavy nevyvolalo drnčání a nepohodlí vozu, které na ni silně působilo. Vzadu měla málo místa na nohy a sedadla už dávno přišla o pořádné čalounění - pokud tam vůbec někdy bylo.

Henri řídil dobře, ale jel příliš rychle. Zřejmě se rozhodl nahnat do těch dvou domluvených hodin co nejvíc kilometrů.

„Mimochodem," ozval se po chvíli Carlos, „jak se s vámi Jacques domluvil?"

„Povídal, že mi zaplatíte deset franků za kilometr," odpověděl mu Henri.

„Tohle řekl?" zavrčel Carlos.

„Máte k tomu snad nějaký výhrady?" Henri se chystal sundat nohu z plynu a sešlápnout brzdu.

„Ne, jistěže ne," ujistil ho Carlos. „Jen jsem se chtěl přesvědčit, že se řídil mými pokyny."

Při těch slovech nenápadně mrkl na Marinu. Spiklecky se na něj usmála, když si vzpomněla na toho vykutáleného Jacquesa!

Bylo naprosto jisté, že si Henri celých těch deset franků za kilometr neponechá jen pro sebe.

„A je tu samozřejmě i zpáteční cesta," ozval se Henri téměř bojovným hlasem.

„Samozřejmě. Nemějte obavy, jsme vám velice vděční, příteli," uklidnil ho Carlos.

Vůz očividně nabral větší rychlost, a i když Marina občas strachy zalapala po dechu, o Henriho řidičském umění nemohlo být pochyb.

Projeli Fontainebleau a záhy se dostali na silnici vedoucí k Azurovému pobřeží. Tam se Marina jednou projížděla v rolls-roycu nebo v obrovském mercedesu, který si při svém pobytu ve Francii půjčovala.

Poznávala malé vesničky, které rychle mýjeli, šedivé zámečky uprostřed zahrad obehnaných vysokým plotem, a sem tam i nějakou kašnu lesknoucí se v jarním slunci.

„Nejste unavená?" zeptal se jí Carlos asi po hodině jízdy.

„Ne. Ve Francii se snad nikdo nemůže cítit unavený," usmála se.

Okamžitě si uvědomila své přehnutí. Nikdy předtím se nezmínila, že byla někdy ve Francii, a teď jen s hrůzou čekala, kdy se jí začne vyptávat, kde tam bydlela nebo s kým tam jela.

Aby nějak zamaskovala zmatek, otevřela tašku a vyndala z ní toaletní kufřík, dřív než si stačila vybatvit, jak na něj Carlos předchozí večer zareagoval. Teď jí neušlo, jak se zamračil.

„Hodně vás miloval?" zavrčel.

Ani se nesnažila hrát nechápavou.

„Ne," odpověděla, „nemusíte žárlit, opravdu ne."

„Lhala jste mi, když jste tvrdila, že je to imitace," obvinil ji.

„Vyděsil jste mě," připustila. „Nechtěla jsem, abyste došel k nesprávnému názoru - ten člověk, který mi ho dal, nebyl ani v nejmenším tak důležitý, jak jste si zřejmě myslel."

„Nemilovala jste ho?"

„Ani trochu," ujistila ho. „A z té věcičky jsem vůbec neměla radost - mluvím pravdu."

Při té vzpomínce se v duchu usmála, jak byla tehdy rozčilená, když došel účet, protože částka byla větší, než očekávala. Bylo totiž zapotřebí provést nějaké menší úpravy kufříku a oni si napočítali přehnaně vysokou sumu, protože zákaznicí byla Marina Martynová. Něco takového ji dokázalo vytočit, a tak ten kufřík používala jen velmi zřídka, protože si pokaždé s odporem vybavila jeho historii.

„Ale mohl by být k užítku, dal by se výhodně prodat, kdybychom se dostali do úzkých. Čeká nás dlouhá cesta, třeba budeme potřebovat další peníze," snažila se ospravedlnit jeho existenci.

„Ta možnost tu je," souhlasil.

„Právě teď rozhodně utrácíme jako opilí námořníci," pokračovala. „Za to, co nás stojí tahle kraksna, jste mohl najmout opravdu slušný vůz."

„A právě po takovém by oni šli," usadil ji.

Dost rozhorleně uložila kufřík zpátky do tašky. Měla právě dost toho „oni". Hovor s Carlosem pokaždé skončil na stejném bodě. Všechno jí připomínalo velmi špatný film, obličej se vynořovaly ze tmy a děj se nehýbal, takže nikdo nevěděl, kdo na čí straně stojí nebo oč přesně jde.

„Za deset minut se musím vydat na zpáteční cestu," ozval se Henri. „Nedělal bych to, kdybych neměl dojednanou schůzku zrovna s majitelem toho auta," vysvětloval.

„Takže tohle auto není vaše?" zeptal se Carlos.

„Ne, jen ho pro něj řídím."

„Doufejme, že si nezkontroluje tachometr," poznamenal pobaveně Carlos.

„Je rozbitej," přiznal Henri.

Projížděli rovinatou částí krajiny. Po hlavní silnici se řítila spousta vozů. Carlos se ohlédl přes rameno. Spousta řidičů hleděla na malý peugeot s pohrdáním.

„Jé, podívejte, cirkus!" zvolala Marina a ukázala do míst, kde na kraji města zahlédla velké šapitó, maringotky a kolotoče rozestavené po celé ploše. Proudily tam zástupy vesničanů. Nad vchodem povlával fábor s nápisem: Kovbojský cirkus Teda Johnsona. „Je to anglický cirkus!" vykřikla. „Už jsem o něm slyšela."

„Zastavte!"

Malý vůz právě minul cirkus a chystal se vjet do města, když Henriho zarazil Carlosův nečekaný při-

kaz. Marina otočila hlavu a překvapeně vyhrkla: „Tady?“

„Ano, tady," dostala rozhodnou odpověď.

Henri dupl na brzdu a vůz se zastavil.

„Objedte ten cirkus a vysadte nás na opačné straně," dostal pokyn. „Nechci vystupovat u silnice."

„Dobrá," souhlasil řidič. „Doufám, že se tam někde nezabořím."

„Půda se zdá dost tvrdá," poznamenal Carlos, „a i kdyby zapadla kola, ta spousta lidí by vám pomohla tlačit."

Vůz se znovu rozjel a zpočátku nadskakoval na nerovném povrchu okraje pole, na němž se utábořil cirkus. Nebyla to příjemná cesta přes vysoké, střapaté trsy trávy, ale nakonec se v pořádku dokodrcali k opačné straně velkého cirkusového stanu, kde řinčící zvířecí klece, maringotky a nákladáky vytvořily bariéru, již nikdo z veřejnosti neproklouzl.

„Tady můžete zastavit," řekl Carlos, „a já vám zaplatím."

Vytáhl z kapsy peněženku.

„Kolik kilometrů?" zeptal se, a když mu Henri odpověděl, zpochybnil jeho výpočet: „Je to o deset víc, než jsem spočítal já, ale jelikož tu není nikdo, kdo by to rozsoudil, co takhle kompromis?"

„Tak jo," souhlasil Henri.

Marina usoudila, že i při tom snížení se řidič pěkně napakoval.

Carlos pár bankovek přidal.

„Moc vám děkujeme a jsme vám velmi vděční."

„Rádo se stalo, pane," řekl Henri, a aby aspoň jednou předvedl, co se sluší, dodal: „*Au revoir, Monsieur, au revoir, Madame.*"

„*Au revoir,* Henri," rozloučila se s ním Marina

a s dost značným úsilím si s ním potrásla rukou, jak se od ní očekávalo. Měl tvrdé a nepředstavitelně špinavé ruce. Jakmile se ztratil z dohledu, shýbla se a otřela si ruku o chomáč trávy.

„Co teď?“ otočila se ke Carlosovi. „Co uděláme teď? Máte chuť svézt se na kolotoči?“

„Něco mě napadlo,“ zauvažoval. „Nejdřív ze všeho vás usadím někde, kde budete v bezpečí.“

„Máte v úmyslu mě opustit?“ vyhrkla.

„Jen na tu dobu, než si promluví s majitelem cirkusu.“

„Co hodláte podniknout? Chcete mu nabídnout, aby mě převzal do své péče?“ snažila se o vtip, ale Carlose tím nijak nepobavila.

„Pojďme,“ vybídl ji.

Opatrně obešli cirkus, až našli postranní vchod, jímž právě procházel nějaký muž s koněm.

„Tudy se dovnitř nedostanete,“ uslyšeli hrubý mužský hlas. „Vchod pro publikum je vpředu.“

„To vím,“ odtušil Carlos, „ale chci mluvit s principálem.“ Promluvil na toho člověka anglicky a k Maríninu překvapení odpověděl muž tímž jazykem. Byl hubený, snědý, šlachovitý a měl tmavé oči. Marina téměř automaticky očekávala, že je cizinec, a teď poznala, že se jedná o cikána, Roma.

„Nač potřebujete šéfa?“ vyzvídal.

„Třeba by měl pro mě práci,“ dostal odpověď.

Cikán si ho změřil dost útočným pohledem. „Co umíte?“

„Především všechno, co se týká koní,“ pochlubil se Carlos.

„Chybí mu podkoní,“ připustil cikán. „Díky,“ Carlos mu věnoval milý úsměv. „Jak se jmenuje váš šéf? Johnson?“

Muž přikývl.

„Jo, Johnson. Najdete ho tamhle v tý červenobílý maringotce," ukázal palcem.

Carlos mu znovu poděkoval. „Jsem vám velice vděčný."

„Ale nezaručuju vám, že to místo dostanete," upozornil ho cikán. „Šéf si své lidi vybírá zvlášť vopatrně."

Nasadil koni uzdu a už byl na odchodu, když ještě s pohledem na Marinu dodal: „Taky nemá rád kočky."

„Co tím myslíš?" nechápala.

„Asi bychom se mu měli představit jako manželé," usoudil Carlos. „Jak se zdá, ten pan Johnson bude asi úctyhodný muž."

„Nevím, o čem mluvíte." Marina zalapala po dechu. „Poslyšte, Carlosi, tohle je šílenství!"

„Dejte na má slova a věřte mi." Carlos se bez dalších dohadů otočil směrem k hlavnímu vchodu, jak ho předtím poučil ten cikán, a Marina se přistihla, jak za ním poslušně cupitá k červenobílé maringotce.

„Je to šílený nápad," šeptala si, „naprosté šílenství - ale bože, já ho tolik miluju!"

6

Starý muž sedící v maringotce měl ocelově šedé vlasy a nevýrazný, trochu vyžilý obličej. Marina v něm vytušila jistý podíl cikánské krve, ale v jiném prostředí a za jiných okolností mohl snadno být makléřem či zastávat funkci vedoucího nějakého obchodního řetězce. Vyzařovalo z něj sebevědomí a dával dostatečně najevo, že je zvyklý uplatňovat svou moc a rozkazovat ostatním.

Způsob, jak sjel Carlose pohledem od hlavy k patě, mohl být považován za urážlivý, pokud by někomu nedošlo, že tenhle muž očekává zacházení jako s králem. „Co chcete?”

Alfred Johnson vyřkl tuhle otázku v angličtině a pak dodal: „Mluvíte anglicky?”

„Ano, pane.”

V Carlosově odpovědi zazněla úcta. Jak pokračoval v hovoru, Marina obdivně sledovala jeho lidový akcent, drsnost tónů, která velmi účinně zakrývala jeho obvykle vybroušený a kultivovaný hlas.

Aniž vyčkal Johnsonovy další otázky, Carlos spustil: „Slyšel jsem, pane, že potřebujete podkoního. Rád bych u vás to místo zastával.”

„Kdo vám to řekl?” vybafl principál, ale vzápětí, jelikož zřejmě na svou otázku neočekával odpověď, pokračoval: „Víte něco o koních?”

„Narodil jsem se a byl s nima vychovávanej, pane.“
„To říkají všichni,“ odsekl Johnson. „Jaké máte zkušenosti?“

„Pracoval jsem na dobytkářském ranči v Jižní Americe, trénoval jsem dostihové koně - jezdil jsem dřív, než jsem se naučil chodit, a umím odhadnout a ocenit dobrýho koně,“ vypočítával Carlos.

„Zní to docela výmluvně,“ zabručel Johnson. „A co doporučení, máte?“

„Ty, co jsem měl, jsou napsaný ve španělštině a portugalské,“ vysvětlil mu pohotově Carlos. „Nepřivezl jsem si je, protože jsem nepředpokládal, že jim někdo bude rozumět.“

„Sakra, já umím španělsky natolik, abych se se svým cirkusem mohl vypravit do Španělska,“ prohlásil velký šéf. „A kdo je tohle?“

„Moje manželka, pane.“

„Manželka, jo?“ Alfred Johnson přimhouřil oči. „A můžete mi ukázat oddací list? Ve svém cirkusu netřím žádný plotky se ženskejma.“

Marina cítila, jak jí do tváří stoupá krev. Jak si někdo dovoluje takhle se o ní vyjadřovat! Carlosem to očividně ani nehnulo.

„Jestli chcete, můžu vám ho předložit, pane,“ slíbil s dostatečnou dávkou servilnosti. „Ale máme ho v Paříži. Brali jsme se teprve před deseti dny, takže jsme vlastně na líbáncích.“

„Před deseti dny, jo?“ Starý Johnson vrhl na Marinu takový pohled, že měla co dělat, aby nezačala křičet. „A jak vidím, ani jste nestačil koupit své ženě snubní prsten.“

Právě to zdůraznění své ženě vytočilo Marinu tak, že měla chuť po něm skočit.

„Když jste o tom začal, pane,“ ozval se Carlos omluv-

ně, „moje manželka prsten měla, ale museli jsme ho donést do zastavárny. Trochu moc jsme utráceli, proto teď hledám práci."

„Beru to jako vysvětlení," pokýval Johnson hlavou. „Dobrá, nepřeju si, aby se kolem cirkusu motaly nákyženský - zbytečně otravujou."

„Přesvědčíte se, že moje žena vám bude prospěšná," pokračoval Carlos. „Moc dobře šije, než jsem si ji vzal, vyučila se u švadleny. Může spravovat a upravovat úbory artistů, pokud to bude moct dělat v naší vlastní místnosti."

Marina se zhluboka nadechla. Teď ale zašel opravdu daleko. Co si od takové maškarády slibuje? Upřeně se na něj zadívala ve snaze upoutat jeho pozornost. Ale ani na vteřinu nespustil oči z toho mohutného cirkusáka. V jeho očích seděl přesně ten správný výraz dychtivosti a obavy, s jakou by jednal člověk opravdu zoufale shánějící zaměstnání.

Nastala dlouhá pauza, načež zvolna, a spíš jako z donucení, se Alfred Johnson konečně vyjádlil.

„Tak dobrá, devadesát franků tejdne a ubytování, tedy jestli vážně umíte zacházet s koňma."

„Dejte mi to nejdivočejší zvíře, co tu máte - pokud možno nezraněný - a ukážu vám, jak na něm umím rajtovat."

„Ne!" vzplál principál, „tady budete podkoní, a ne nákej zatracenej cirkusovej artista. Jestli vás přistihnou, že mě podvádíte s jídlem nebo že koně nedostanou to nejlepší, vykopu vás odsud až do Paříže. Jasný?"

„Naprostojasný, pane."

„Tak dobrá. Nač tedy čekáte?"

„Jen jsem si říkal, kde asi budeme bydlet," odpověděl Carlos. „Nemáme vlastní maringotku, a ani peníze, abysme si nákou koupili."

„To jsem si myslel," prohlásil uštěpačně Johnson. „Já najmu muže, a oni ode mě navíc očekávají, že jim zajistím bydlení, a kdybych si zatraceně nedal pozor, obrali by mě i o jídlo. Víte co, je tu náhodou prázdná maringotka, ale zaplatíte mi za ni pětadvacet franků tejdně a všechny opravy půjdou z vaší kapsy. Je to jasný?"

„Ano, pane, děkuju vám."

Alfred Johnson zvýšil hlas. „Luku, kde sakra vězíš, kluku?"

„Už běžím."

Asi šestnáctiletý chlapec vyskočil z vedlejší maringotky a přeběhl přes pošlapanou travu. Měl dlouhé tmavé vlasy, smělý výraz v černých očích, vysoké lícní kosti a snědou plet'. Marina okamžitě uhodla, že je Rom.

Přátelsky se na ně usmál a pak se téměř stejně uctivým tónem, jakým hovořil Carlos, zeptal principála: „Potřebujete mě, šéfe?"

„Ano. Odved' tuhle dvojici — tvrdí, že jsou manželé — do Mariovy maringotky a pak tady tomu chlápko-vi ukaž, kde máme koně."

Otočil se, a když už se všichni chystali odejít, položil poslední otázku.

„Jak se vlastně jmenujete?"

„Carlos Ayelo."

„Dobrá, můžete nastoupit do práce, a to co nejdřív."

Propustil je a Luke na ně kývl, aby ho následovali. Prošli kolem dlouhé řady maringotek. Odevšad se ozýval křik přehlušující hudbu od kolotočů.

„Tudy! Ukážu vám tu maringotku."

Jak šli za ním, pozorovali jeho bosé nohy vykukující z potraných a záplatovaných džin. U trička do věčka si vykasal rukávy, takže byly vidět silné hnědé paže kontrastující s až přílišnou hubeností jeho těla.

„Tenhle mládenec se dosyta nenají," pomyslela si Marina, sama překvapená, že si něčeho takového vůbec všimla, vždyť jakýsi Luke či cirkus nebo lunapark ji v podstatě vůbec nezajímaly.

Cestou k jejich novému příbytku cítila rozhořčení nad překerní situací, v jaké se teď ocitli. Byla tahle maškaráda opravdu nezbytná? Mohli přece zůstat v tom městě nebo odjet vlakem někam jinam. Proč právě cirkus? A co si pro všechno na světě od toho Carlos sliboval? A vrchol všeho je jejich předstírané manželství! Vůbec se jí nelíbila nenucenost, s jakou vypouštěl z úst tolik lží.

„Tady nezůstanu," rozhodla se v duchu pevně, právě když Luke došel k zchátralé maringotce zoufale volající po novém nátěru a otevřel dveře.

Kdysi musela být dost drahá, ale hned jak Marina vešla do malé kuchyňky pyšníci se nerezovým dřezem a pak do hlavní části vozu, z té špíny a ubohosti se jí div nezvedl žaludek.

Podlaha byla silně znečištěná. Pod kobercem se nashromažďoval prach za celou tu dobu - týdny, měsíce, a možná i roky - po odchodu bývalého obyvatele.

Okny nebylo přes špínu ani vidět. A navíc byly některé okenní tabulky prasklé. Strop se odlupoval v dlouhých pruzích. V hlavní místnosti stály dvě postele, které se ve dne daly složit jako sedačky nebo pohovky. Chyběly na nich ale matrace a nebyly tu ani polštáře, až najeden válející se opile na podlaze. Část jeho náplně vyčuhovala ven, jako by dovnitř hrábla necitelná ruka a chtěla mu vyrvat vnitřnosti.

„Tady nemůžeme zůstat," splynulo z Mariniých rtů, právě když Carlos řekl: „Fajn. Chce to jen mýdlo a vodu a pořádně všechno vydrbat. Ale potřebujeme matrace. Kde se dají sehnat nové?"

Luke kopl do té na podlaze.

„Tahle pro vás není dost dobrá? No, ani se vám nedivím. Matka Johnsonová jich má někde pár ulitejch. Budete jí je muset zaplatit - určitě vám napočítá víc, než jakou maj cenu. Ale je to jedinej způsob, jak se pohodlně vyspat — aspoň než dorazíme do Amiensu.”

„Kde je její maringotka?” zajímal se Carlos.

„Hned vedle vozu našeho starýho. Má na skladě všechno, co budete potřebovat. Můžete si u ní obstarat kýbl a mejdlo, jestli to tady chcete dát do pořádku,” rozhlédl se po zaneřádné maringotce. „Mario byl vždycky špinavej žebrák,” pokračoval. „Pil jako duha.”

„Co dělal?” zajímal se Carlos.

„Byl akrobat. Na naší poslední štaci se zřítíl z hrazdy. Polámal si záda.”

Z tónu Lukova hlasu vycítila lhostejnost k osudu nešťastného Maria.

„Smůla,” poznamenal Carlos.

„Nerozvážnost,” usmál se Luke. „A navíc už byl dost starej. Tohle číslo chce mladýho člověka. Tak co, chcete vidět ty koně?”

„Ano, půjdu hned s vámi,” souhlasil Carlos.

Otočil se k Marině: „Počkejte tady, brzy se vrátím.”

Než stačila odpovědět, byl pryč.

Dívala se za ním malým špinavým oknem, jak s Lukem míří k velkému cirkusovému šapitó. I v tom teď pomačkaném drahém obleku si zachoval jistou noblesu a jeho krok nebyl tak ztuhlý, kráčel lehce a trochu houpavě jako člověk navyklý jízdě na koňském hřebetu. Všimla si, že si cestou uvolnil kravatu a strčil ji do kapsy.

Snažila se otevřít okno, aby vpustila do toho zatuchlého prostoru trochu čerstvého vzduchu. Nedokázala

to, a tak alespoň s námahou otevřela středové dveře vedoucí přímo do hlavní místnosti.

Až se zapotácela tím pachem, který ji uvítal na prahu nepředstavitelně špinavého pokoje. „Na tohle stačí mýdlo a voda," vybavila si Carlosova slova. Očekával snad, že to bude ona, kdo popadne rejžák a vydrhne podlahu, stěny a strop? A že bude spát na posteli, třebaže s novou matrací, aniž by ji předtím důkladně zbavila špíny? Opravdu čekal, že se do toho všeho tady hned pustí?

Ucítila, jak v ní narůstá hněv. Byla to její vina! musela si připustit. Především neměla s Carlosem odjet. Měla trvat na tom, že se ubytují v hotelu, a Carlos měl požádat ředitele hotelu, aby jí poskytl ochranu před těmi muži, kteří od ní vyžadovali cestovní pas. A co místo toho udělali? Utekli.

Když se ohlédla zpět, připomněla si příšernou cestu vlakem. Znovu si vybavila smrt oněch dvou lidí, dívky v norkovém kožichu, ověšené okázalými klenoty, a jejího společníka rozplývajícího se blahem nad lahví šampaňského - a teď se kvůli Carlosovu strachu skrývají v tomhle cirkusu!

Alfred Johnson se jí nelíbil. Už na první pohled tvrdý a nepříjemný muž byl schopen vyhodit je při prvním náznaku jakékoli nepříjemnosti - ale její nechuť k němu zmírnil fakt, že mluvil jejím jazykem. Všichni byli Angličané, její lidé. Kdyby došlo k nejhoršímu, mohla by se na ně odvolat. Ale dostala by šanci? Co kdyby ti muži, kteří ohrožovali Carlose a možná i ji, nejprve zaútočili, a teprve potom začali vyjednávat?

„Musí existovat ještě něco jiného, co by se mohlo dělat," usoudila.

Otevřela kabelu a z peněženky vyndala cestovní šeky. Mohly představovat tak 250 liber. Sybil by ji nepus-

tila do ciziny s nižším obnosem. Navíc měla pár bankovek, většinou portugalských a několik anglických.

„Tohle mě v každém případě trochu uklidňuje," pomyslela si. „Stačí k tomu, abychom Mariův kutloch zbavili špíny."

Když otevřela dveře skříně, zaujal ji pohled na vlastní odraz v zrcadle připevněném na vnitřní straně.

Chvíli jen zírala a nemohla poznat tu namyšlenou a sofistickou Marinu Martynovou. Vlasy jí pevně stahoval šátek, nos se jí leskl a v tom rozrušení úplně zapoměla přetřít si rty jelením lojem. Její obličej nesl znatelné známky únavy a strachu. Zkoumavě se zadívala na své kdysi elegantní a drahé oblečení, jemuž na eleganci rozhodně nepřidalo lezení po špinavých střechách. I ruce byly ušpiněné, a určitě se jimi nevědomky dotkla bílé halenky.

Stála a jen nevěřícně zírala, a pak si uvědomila, že Carlos ji takhle viděl. Co si asi pomyslel? Stáhla z hlavy šátek a přičísla si vlasy - ještě že měla možnost si je umýt během té krátké doby strávené v rue de Dupont. Prepudrovala si nos, nalíčila rty a hned se cítila o trochu líp. Ale za ty ruce se pořád styděla, a tak vešla do neuklizené kuchyně s nadějí, že tam možná potече voda.

Otočila kohoutkem a uslyšela zachrčení signalizující, že vodní nádrž — ať se nacházela kdekoli — je prázdná.

Tohle byla tedy opravdu poslední kapka! Bez vody!

Všechno jí připadalo naprosto absurdní. Carlos musí přijít na něco lepšího. „Vrátíme se do Paříže, rozhodla se. „Zajdeme na velvyslanectví a já velvyslanec vysvětlím, co se stalo."

Přes tohle pevné rozhodnutí ji neopouštěl nepříjemný pocit, že velvyslanec, jehož velmi dobře znala, řekne: „Jistěže vás ochráníme, drahá Marino, a budete-li

si to přát, doprovodí vás zpátky do Londýna několik policistů a detektivů, ale váš přítel je Jihoameričan, proč se neobráťte na své velvyslanectví?"

Diplomatický protokol se před ní tyčil jako nepřekonatelná stěna. Marina až příliš dobře věděla, jak se na britské ambasádě dívají na záležitosti narušující diplomatické vztahy. Ale musí existovat jiná místa, říkala si.

Vybavila si dvě nebo tři jména svých osobních známých - mezinárodních finančníků, bankéřů a státníků. Ti by jí určitě pomohli. Mezitím musí Carlos skončit s tímhle nesmyslem.

Slabý vítr přirazil dveře maringotky. Okamžitě se zase ocitla v tom zatuchlém pachu. Vztekla je znovu otevřela dokořán a spatřila Carlose, jak se vrací zpátky k vozu. Na zádech táhl matraci zabalenou v celofánu a Luke vlekl druhou.

Carlos byl pouze v košili a sako mu plandalo provlečené za páskem u kalhot. Smál se něčemu, co vykládal Lukovi - a Marina se v té chvíli cítila osamělá a nechtěná.

Jak se zdálo, rychle se přizpůsobil životu cirkusáka a těm lžím, které napovídal, aby vypadal věrohodně. Ve zlomku vteřiny už se viděla, jak se staví proti němu, i když on nemá tušení, že ho pozoruje a kritizuje, rozhodnutá, že mu tuhle téměř nemožnou situaci ani v nejmenším neusnadní.

Pak za Lukem spatřila nějaké dlouhovlasé cikáně v potrhaných šatech. Dívka táhla v hubené ruce velký, nově pozinkovaný kbelík.

„On to myslí doopravdy," žasla Marina. „Chce, abych tady ten prasečí chlívek dala do pořádku. Tak to tedy ne! Odjedu — pojedu domů."

Práskla dveřmi maringotky, rozhodnutá, že s Carlosem nebude před Lukem a tím dítětem mluvit. Slyšela,

jak všichni míří k drahému konci vozu a jak Carlos bezstarostným, pobaveným hlasem říká: „Položte ty matrace na trávu, aby se neumazaly, než je začnu používat. A tobě, Leno, děkuju za ten kbelík. Až dostanu první týdenní výplatu, celou ji utratím za bonbony pro tebe.”

Marina zaslechla dětské chichotání, po němž následovalo prásknutí kuchyňských dveří - Carlos musel sklonit hlavu, aby prošel nízkým vchodem. Přistoupil k ní.

„Nové matrace,” halasil rozjařeně. „Kbelík, rejžáky a mýdlo. Co víc byste si mohla přát?”

Usmíval se, ale Marina stála proti němu s přísně sevřenými rty a v očích jí plál vzdor. Nadešel ten pravý okamžik, utvrzovala se v duchu, kdy mu řekne na rovinu, co si myslí o celé téhle šaškárně - o tom jejich předstíraném manželství, o jeho chvástání před principálem, že jeho žena je švadlena a může opravovat kostýmy artistů, a především o jeho zřejmém rozhodnutí nechat ji tady uklidit ten svinčík.

Než se mohla nadechnout, Carlos jediným rychlým krokem přistoupil těsně k ní a vzal ji do náručí. Uslyšela jeho vemlouvavá slova: „Miláčku, na tohle čekám už celé hodiny.”

A než se stačila pohnout, než jí jediné slovo přešlo přes rty, ucítila jeho ústa na svých. Jeho silné paže ovinuly její ramena - a při tom hladovém a naléhavém polibku bylo rázem všechno zapomenuto. Svět zezlátl, zářivé sluneční paprsky ji tak oslepily, že musela zavřít oči.

Zapomněla, že jsou ve Francii, nedokázala si ani vybavit cirkus nebo maringotku. Uvědomovala si jen tu nevyslovitelnou extázi, o jaké se jí nikdy ani nesnilo a jež ji zcela zaplavila a naplnila jásavým štěstím.

Nevnímala nic jiného než Carlosovy paže a blízkost jeho rtů. Jeho láska jí rázem přenesla ze světa do jejich

vlastního, soukromého nebe. Cítila jeho stále vášnivější polibky a věděla, že kdyby otevřela oči, v jeho zracích by spatřila hořet plamen.

Tiskl ji k sobě vášnivě a majetnický. Byl dobyvatel, zvítězil, protože žena, kterou miloval, se mu cele vzdala.

„Miluji vás! Panebože, miluji vás!“ Opakoval to stále a stále, když tiskl polibky na její víčka, tváře, ušní lalůčky i na to prudce tepající místočko na jejím hrdle, a pak znovu nořil svá ústa do jejích.

„Miluji vás. Chci vás. Už jsem se bál, že nikdy nebudeme spolu sami.“

Neměla ponětí, jak dlouho tam stáli v pevném objetí, než se konečně vzpamatovala, vymanila se z jeho paží a s rozpálenými tvářemi lapala po dechu. Její zářící oči se vpily do jeho.

„Ach, Carlosi!“ slova se jí jen stěží vydrala ze rtů, vláčných a dosud trochu bolavých po jeho hladových polibcích. „Miluji vás.“

„Řekněte to ještě jednou!“ žadonil.

„Miluji vás,“ opakovala.

„Nepřestávejte to opakovat, chci to slyšet. Asi jsem to předtím přeslechl.“

Zasmál se šťastným smíchem.

„Jste tak krásná,“ vydechl. „Zbožňuji špičku vašeho mírně zvednutého nosíku a moc se mi líbí, jak se vám nad čelem kroutí vlasy jako rudé plameny.“

„Chci vás poslouchat, mluvte dál,“ zašeptala.

Znovu ji k sobě přivinul.

„Musím pracovat,“ usmál se.

„Vážně musíte?“ zvolala. „Ale nechcete mě opustit, že ne?“

„Jen nakrmím koně,“ uklidnil ji. „Hlavní koňák je Maďar - docela prima chlap - chtěl, abych se za půl hodiny vrátil, a půlhodina už to skoro bude.“ Pohlédl

na hodinky. „Měl bych jít. Nechci hned první den dostat padáka.“

„Ale, Carlosi, musíme si promluvit, musíme...“

„Vrátím se, jak nejdřív to bude možné, a mimochodem, požádejte jedno z těch děcek, ať vám přinese z města všechno, co budete potřebovat. Sama tam nechodíte. Některé z dětí vám za pár franků udělá cokoli. Ať koupí zubní kartáčky, mýdlo, ručníky a nezapomeňte na pyžamo pro mě a pro sebe na noční košili. Nerad bych vám přivodil šok.“

Sklonil se k ní s polibkem, než stačila cokoli namítnout. Zároveň vytáhl z kapsy několik bankovek a strčil jí je do ruky.

„Vrátím se, jak nejdřív to půjde, a pak spolu uklidíme tenhle svinčík. Miluji vás, drahá.“

Než se vzpamatovala, byl pryč. Zůstala zmateně stát, v dlani tiskla francouzské franky a sledovala vzdalujícího se muže téměř nevěřicným pohledem.

Oknem viděla, jak běží směrem k velkému stanu.

„Můžu vám nějak pomoci, drahoušku?“

Ten hlas ji rázem vytrhl ze snění a vyděsil ji.

O veřej dveří kuchyně se opírala malá tmavovlasá žena s kojencem v náručí. Další Romka, blesklo Marině hlavou, než poznamenala: „Jste Angličanka.“

Žena přikývla.

„Jo, je to tak. S cirkusem už jezdím dýl než tři roky, můj mužíček a já.“

„Co dělá váš muž?“ zajímala se Marina.

„Pracuje s opicema. Je moc šikovnej, trénuje je celý život, a před ním už to dělal jeho táta. Ale já na něj zrovna moc nejsem.“ Po kratičké odmlce dodala: „Váš muž to prej umí dobře s koňma. Podle mě to je mnohem pěknější práce.“

„Ano, taky si to myslím,“ souhlasila Marina.

Vycítla, že se kolem maringotky nakupily další obličeje. Téměř všichni ti lidé byli cikáni. Alfred Johnson je možná najal proto, že byli zvyklí vandrovat a na cestách se cítili víc doma než Angličané.

„Koukám, že jste si přinesli náký matrace," všimla si návštěvnice.

„Ano, a teď doufám, že dám do pořádku tu maringotku," prohlásila Marina.

Jen to vyřkla, s překvapením zjistila, že se přesně tohle chystá udělat. Tu vnitřní vzpouru překonala, už si nepřála přijít za Carlosem s jiným návrhem.

Zvítězil bez boje, aniž jedinkrát vystřelila na svou obranu. Milovala ho. Teď už věděla, že ho miluje, a to tak moc, že kdyby ji požádal, aby se odtud vypravila bosa k severnímu pólu, okamžitě by se bez námitek a celá šťastná vydala na cestu.

Sundala si kabátek a usmála se na své návštěvnice.

„Ukážete mi, kde seženu vodu? Nejdřív musím tenhle ,byt' vydrhnout od podlahy po strop."

Později si už ani nemohla vzpomenout, kolik toho udělala sama a s čím jí pomohli nově nalezení přátelé. Pomohli jí, to je pravda, ale drhnutí podlahy a umytí oken zůstalo na ní. To ona vtáhla dovnitř matrace, jakmile oschly kavalce, na nichž měli spát, to ona na ně rozprostřela příkrývky, což Carlos předtím zřejmě nepovažoval za nutné, které si - nové - obstarala od matky Johnsonové. Poslala si pro ně jedno dítě a s radostí zjistila, že jí je přineslo čisté a nadýchané v celofánových obalech.

Tak intenzivně se soustředila na to, co dělá, že si teprve po odchodu většiny pomocníků uvědomila, kolik uplynulo času. Odhrnula si vlasy z čela, kam jí přepadly při drhnutí podlahy, a překvapeně vyhrkla: „Co mohlo mého manžela tak zdržet?"

„Dneska máme večerní představení," odpověděla jedna z žen. „Začíná v sedm. Uvidíte ho, až to skončí."

„Ale ne hned," opravila ji jiná Romka. „Máme málo pomocníků, a šéf nikdy nikomu nedovolí odejít dřív, než zvířata dostanou krmení a vodu a než se všechno zavře na noc."

„Jak to máte s jídlem?" zajímalo jednu z žen. „Jak vidím, ve špajzce nic není."

„Na to jsem nevzpomněla," usmála se Marina.

Další dítě za slib franku zaběhlo do města a za půl hodiny bylo zpátky s nákupem. Přineslo vajíčka, mléko, máslo, kousek telecího masa a bagetu. V tašce nechyběla ani káva, na niž si Marina vzpomněla na poslední chvíli, ale která po otevření plechovky rozhodně nezavoněla jako ta aromatická tekutina, kterou byla Marina zvyklá pít k snídani.

Marina potřebovala i nádobí. Pánev, kastrol a konvici jí poslala matka Johnsonová spolu se vzkazem, že bude-li ta nově přivandrovalá potřebovat ještě něco, musí si počkat do rána, protože paní Johnsonová nebude ustavičně otvírat svůj sklad, jelikož má něco lepšího na práci.

„Z toho si nic nedělejte," utěšovala Marinu jedna z Romek. „Pes, kterej štěká, nekouše. Nemyslí to tak. A taky nesnáší, když někdo nenakupuje věci vod ní, ale ve městě, protože ona tím přichází vo provizi. Její maringotka je narvaná věcma vod podlahy až ke stropu a panička by nepřenesla přes srdce, kdyby jí ušel zisk z nákýho drahýho zboží."

„Mně minulý měsíc prodala rádio," řekla jedna z žen. „Pak jsem přišla na to, že v obchodě ho měli o polovinu levnější."

„Jo, ale tam by ti nedali úvěr," ozvala se jiná. „Víš stejně dobře jako já, že ho máš na splátky."

„Přesto si myslím, že nás bere na hůl," postěžovala si dotyčná.

Všechny něco souhlasně zamumlaly. Ale Marina na rozdíl od nich byla paní Johnsonové vděčná.

Připadalo jí skvělé začít hospodařit od nuly, a Carlos, jako všichni muži, si vůbec neuvědomil, jak snadno se dá zapomenout, že člověk potřebuje i ručníky, utěrky, ubrusy či čajovou konvici.

Marina naštěstí nemusela paní Johnsonové za tyhle věci platit, protože všechny náklady se strhnou Carlosovi ze mzdy. Rozhodně by nebylo vhodné vytasit se před paní Johnsonovou s cestovními šeky, a ještě horší by bylo snažit se měnit anglické libry. Určitě by to vyvolalo podezření.

Blížila se desátá, když se Marina vyčerpaně svezla na postel. Záda ji strašně bolela. Ruce ji pálily od toho obyčejného mýdla a měla i dost odřená kolena. Ještě že ji před drhnutím podlahy napadlo stáhnout si nylonové punčochy. Blesklo jí hlavou, co by asi řekla Sybil, kdyby ji teď viděla, jak tady naprosto vyčerpaná a bosá zhrouceně sedí na nějaké cikánské posteli a padá únavou, jako by vyčistila celý Augiášův chlív, a nikoli jednu maringotku.

A přesto jí naplňoval slastný pocit uspokojení, který jako by mírnil bolest celého těla. Dokázala to. Ona, Marina Martynová, která v životě neutřela ani prach ze stolu či neumyla po sobě šálek od kávy, vyčistila a uklidila celou maringotku.

Ted' to tu vonělo čistotou. Okna se leskla a kuchyň zářila, i když si musela přiznat, že značný díl práce za ni vykonaly ostatní ženy.

„Zvládla jsem to, dokázala!" mumlala si pro sebe, načež se s jistým úsilím přiměla dojít k naftovým kamnům, aby se pustila do přípravy večeře pro Carlose.

Ted' si gratulovala, že coby studentka ve škole absolvovala aspoň krátký kurz vaření. Připadalo jí, že uplynuly věky od doby, kdy si naposledy uvařila vajíčko. Uměla usmažit dobrou omeletu a vzpomněla si, jak ochutit maso před jeho přípravou.

Jedna cikánka jí předtím přinesla naftu do kamen a jiná jí půjčila velkou konev na mléko, do níž jí nabrala vodu.

„Mám jí dost, drahoušku," řekla.

Marina jí upřímně poděkovala, ale uvědomila si, že by nebylo rozumné nabízet jí peníze.

Jak by se za stejných okolností asi zachovali její přátelé z Mayfair? Byli by stejně velkorysí a tolik nápomocní? říkala si.

Vzpomněla si, jak si jí kdysi někdo postěžoval na značné obtíže se stěhováním a jak se tehdy divila, co s tím ten dotýčný nadělá. Ted' se v duchu zastýděla, když si vybavila, že ta dívka, její spolužačka, byla chudá. Zřejmě si musela všechno zařídit a udělat sama. Možná měla manžela, s nímž vydrhli pokoje, pověsili záclony, ustlali postele, a současně museli pamatovat i na to, že je čas k jídlu.

Jídlo! Marina si s pocitem viny vzpomněla, že tenkrát své spolužačce nijak nepomohla a jediným jejím přispěním byla drahá kytice, kterou jí dala později poslat — a jen proto, že jí to připomněla Sybil.

Rozklepla do mísy vajíčka a čekala až se Carlos vrátí.

Přistihla se, jak pozorně naslouchá a snaží se přes ten rámus z kolotočů zaslechnout zvuky, které by jí napověděly, že večerní představení ve velkém šapitó skončilo. Naslouchala, aby až konečně dorazí, byla připravená.

Byla sama, unavená, záda ji bolela a odřená kolena pálila - a náhle se otevřely dveře a on vstoupil.

Na všechno zapomněla, otočila se od kamen a krá-
čela k němu. Instinktivně zvedla paže, aby mu je ovi-
nula kolem krku. Stáhla si jeho obličej k svému. Chví-
li ji mlčky tiskl v objetí a jeho rty hledaly její. Vzápětí
si ale uvědomila, že i on musí být unavený.

„Jste v pořádku?“

„V úplném," odpověděl. „Ale už jsem zapomněl,
jak zatraceně těžký dokáže být žok slámy," prohlásil
s humorem, než se otočil ke sporáku.

„A teď se přiznám, že mám hlad jako vlk.“

„Za chvíličku to bude," slíbila.

Přešel kolem ní do hlavní části vozu.

„Dobrý bože!" zvolal. „To je ale proměna! Tohle
všechno jste zvládla?“

„Valnou část," připustila.

„Drahoušku, jste zázrak! Očekával jsem, že vám bu-
du muset pomoci. Jak jste to dokázala?“
„Nebylo to tak těžké.“

Samotnou ji její skromná odpověď pobavila.

A náhle jí došlo, že už není Marina Martynová, ale
jen žena, která si přeje muži vytvořit domov, touží ho
hýčkat, vařit mu a starat se o něj.

Carlos se natáhl na postel s novou matrací a zářivě
rudými příkrývkami. Slyšela, jak si s úlevou oddechl,
když si pohodlně natáhl bolavá záda.

„Večeře bude za pár minut," zavolala na něj a vrátila
se ke sporáku s pocitem uspokojení a prozářená štěs-
tím, které jako by jí zaplavilo celé tělo.

Přišel domů. Byl s ní, a na ničem jiném nezáleželo.
Byli spolu.

7

Carlos odsunul talíř prastarým gestem muže, který se skvěle najedl a teď mu ke spokojenosti už nic nechybí.

„Bylo to výborné," pochválil ji. „Netušil jsem, že umíte vařit."

Marina se usmála. Už už měla na jazyku, že vařila jen pár měsíců ve škole a tenkrát se zapřísáhla, že se v životě nedotkne pánve nebo kastrolu. Místo toho teď téměř koketně zašveholila: „Nezdá se vám, že mě urážíte pochybnostmi o mých hospodyňských schopnostech?"

„Nevypadáte na hospodyňku," ušklíbl se. „A kromě toho jsem si všiml vašich rukou." Trochu žalostně je zvedla.

„Ted' právě nejsou moc elegantní," přiznala. „Zlomila jsem si tři nehty a dlaně a prsty mě pekelně pálí od mýdla, které mi to cikáně přineslo z města. Určitě ho vyrobili z karbolu."

„Aha, tak proto si teď v naší maringotce připadám jako v nějakém sanatoriu," zažertoval.

„Neopovažujte se proti ní říct jediné slovo," varovala ho. „Na to, jak jsem ji vypulírovala, jsem pyšnější než na všechno, co se mi kdy v životě podařilo."

„Kdo vám předtím uklízel?" vyzvídal. „Pokud se pa-

matuju, řekla jste mi, že vaši rodiče jsou mrtví, takže milující matka to nebyla. Pomáhal vám někdo z příbuzných, nebo jste si mohla dovolit posluhovačku?"

„Díky svému velmi dobrému zaměstnání jsem si mohla úklid zaplatit," prohlásila vzdorně.

Vzala talíře a odnesla je do miniaturní kuchyňky. Když se vrátila, Carlos už s rukama za hlavou spokojeně odpočíval na posteli.

„Jsem unavený, stydím se to přiznat, ale jsem. Takže jednou věcí si můžete být jistá - dneska večer se vás nepokusím svést."

Marinu jeho výrok dost vyděsil. Celou dobu se tak soustředila na úklid maringotky, na povlečení postelí, vaření večeře a všechny další věci nezbytné k chodu domácnosti, že jako na smrt zapomněla na jednu podstatnou skutečnost: v tomhle malém prostoru bude muset strávit noc s mužem, s nímž není sezdaná.

V rozpacích honem posunula stůl ze středu místnosti na jeho původní místo ke stěně.

„Domnívala jsem se, že mám co dělat s gentlemanem," vyhrkla ostře.

Carlos vyprskl smíchy.

„Vyjadřujete se jako v nějakém viktoriánském melodramatu. Láska nečeká na snubní prsteny a na vzájemné představování."

„Jestli máte v úmyslu pokračovat v podobných řečech, budu litovat, že jsem s vámi jela," varovala ho.

„Drahoušku, nemáte jinou volbu," odpověděl hlubokým hlasem, „a jistě jste poznala, že vás jen škádlim. Miluji vás. Nikdy neudělám nic, co nechcete. Ale nebude to snadné - jestli tady zůstaneme dlouho."

Neodpověděla. Po chvíli k ní vztáhl ruku.

„Slyšela jste mě? Miluji vás."

Snažila se mu odolat, ale nešlo to. Téměř nevědom-

ky vložila svou ruku do jeho. Přitáhl ji k sobě na lůžko, vzal ji do náručí a líbal.

„Jste nádherná, zbožňováníhodná," šeptal. „Miloval bych vás, i kdybyste nebyla tak dobrá hospodyňka, a teď k vám cítím ještě větší obdiv, že mi dokážete vytvořit domov i na tak malém prostoru."

Přitiskl ji k hrudi. Zvedla hlavu a podívala se na něj. „Uvědomujete si, jak krátce se známe?" zeptala se.

„A přesto jsme do těch pár společných hodin napřechovali víc než se většině lidí podaří za léta," ujistil ji.

Tiše si povzdechla, přičemž si uvědomila, že kdyby ji znova políbil, úplně by zapomněla, co mu chtěla říct.

„Carlosi, tohle je poprvé, kdy jsme opravdu sami, takže mi povězte, oč vlastně jde. Musím to vědět."

„Ano, samozřejmě že musíte," přitakal.

Nadzvedl se na lůžku, načechrál polštář, opřel se o něj a znovu si ji k sobě přitáhl.

„Toužím vás ještě jednou políbit," začal. „Obávám se, že až vám vylíčím svůj příběh, budete mě chtít opustit. Opravdu mě milujete, Marino, nebo jsem pro vás jen prázdninový flirt, špetka vzrušení, dobrá k zabítí času?"

Zavřela oči. Dotyk jeho rukou a zvuk jeho hlasu ji rozechvěly natolik, že jen se značným úsilím přiměla svůj hlas, aby se jí při odpovědi neroztřásl.

„Miluji vás. Miluji vás z celého srdce, tak, jak jsem ještě nikdy nikoho nemilovala."

„Jste si tím jistá? UVědomte si, že o mně nic nevíte. Můžu být dobrodruh, kriminálník prchající před spravedlností, který by v případě dopadení mohl strávit příštích deset let ve vězení."

„Tohle všechno už mi proběhlo hlavou." Otevřela oči a hleděla na něj. „A vím, že ať mi o sobě povíte cokoliv, i když to bude špatné, nepřestanu vás milovat."

Zhluboka si povzdechla.

„Chtěl jsem si tím být jistý.“

„Nesmíte o mně pochybovat,“ pokračovala. „Opravdu vás miluji. Láska není něco, čemu se dá zabránit nebo co člověk může ukončit. Buď je, nebo není. Je prostě tady, bez ohledu na rozum či logiku, jak chcete. Je jistější než cokoli jiného na světě. Miluji vás.“

Přivinul ji ještě blíže k sobě, přitiskl si její hlavu k rameni, ale nepochyboval, že jen zasněným hlasem spustil: „Vždycky jsem snil o takovéhle lásce. Miloval jsem spoustu žen — nelžu vám. Vášnivě jsem po nich toužil. Dokonce jsem si říkal, že už jsem našel, co jsem hledal, ale pokaždé jsem byl zklamaný, nebo spíš mi hluboko v nitru cosi napovídalo, že něco není úplně v pořádku. Možná v tom hrály roli peníze, moc či postavení, nebo že ty ženy, třebaže mě fyzicky přitahovaly, nebyly pro mě ty pravé. Nevím, co to bylo. Ale cítil jsem, že jednou najdu někoho, jako jste vy.“

„Měla jsem stejný pocit, proto...“ Zarazila se. Už se chystala doříct „proto jsem utekla,“ ale uvnitř ji něco cynického a podezíravého, co přes veškerou její lásku ke Carlosovi dosud úplně nevymizelo, přimělo sploknout slova, která se jí drala na rty.

Co když přes tohle všechno věděl, kdo Marina ve skutečnosti je? Co když byl natolik chytrý, aby vzbudil její zájem, aby ji přiměl soustředit se na něj, protože nikdy předtím neměla příležitost soustředit svůj zájem na nějakého muže? Co když je to skutečně jen nějaký floutek?

Tuhle myšlenku okamžitě zavrhl. Muž, z něhož by nevyzařovalo něco výjimečného, by v ní nedokázal probudit lásku, jakou cítila ke Carlosovi. Žádný muž by ji nepřiměl k přesvědčení, že na ničem jiném nezá-

leží, že ať udělá cokoli, byť by to bylo ponižující, bude to považovat za čest, protože to dělá pro něj a protože ho miluje.

Byla připravená vyslechnout, co jí hodlá svěřit. Zřejmě provedl něco moc špatného a teď ho pronásledovali. A nešli po něm jen obyčejní strážci zákona a pořádku jedné země, ale asi i mezinárodní policie, a kdyby ho chytili, čekalo by ho potrestání - léta vězení, možná i trest smrti.

Ucítila, jak jí celým tělem projel záchvěv hrůzy. Objela ho kolem krku, přitiskla svou tvář k jeho a skryla obličej, aby na něm neviděl výraz strachu.

„Nezáleží mi na tom, co jste provedl," ujistila ho plamenně. „Možná to bylo něco špatného, něco opravdu zlého, ale já vás nikdy neopustím. Třeba se mi podaří vás zachránit. Utečeme spolu na nějaké bezpečné místo mimo Evropu. Někam, kde vás tihle lidé - ať se jedná o kohokoli - nikdy nenajdou. Když se tam zdržíme dostatečně dlouho, možná po vás přestanou pátrat a zapomenou, že jste existoval."

Snažila se dodat sobě i jemu odvahu, třebaže ji ani na okamžik neopouštěl strach, nikoli o sebe, nýbrž o Carlose.

„Myslíte to vážně?" zeptal se tichým hlasem. „Kdybych vás o to požádal, odešla byste se mnou kamkoli? Vzdala byste se svých přátel, svých příbuzných i svého života v Anglii, jen abyste mohla zůstat se mnou?"

„Vzdám se všeho," ujistila ho. Zvrátila hlavu a zadívala se mu do očí. „Ach, Carlosi, myslela jsem, že vím, co je láska - a teď vidím, že je to něco mnohem většího, než jsem se domnívala. Jít s vámi by pro mě neznamenal žádnou oběť."

Znovu ji k sobě přivinul a jeho rty vyhledaly její. Jen kratičký okamžik mu chtěla odolat, trochu netrpě-

livá, že polibkem přerušil jejich rozhovor, ale vzápětí podlehla naléhavosti jeho úst.

Přistihla se, že divoce a vášnivě oplácí jeho polibky a že všechno, co chtěl říct, náhle ztratilo na důležitosti. Záleželo jen na jediném: že jsou spolu, jsou spolu jako jedna bytost. Extáze prýšící ze vzájemných dotyků rozsvítila celou maringotku, jako by se do ní z oblohy rázem snesly všechny hvězdy.

„Miluji tě! Miluji tě!“ Najednou bylo všechno tak důvěrné a oba šeptali svá vyznání lásky. Rty se navzájem hledaly a těla se chvěla ve stejném rytmu.

Pak ji Carlos nečekaně odstrčil.

„Jdi ode mě!“ zvolal. „O co jsi mě to žádala - abych se choval jako gentleman? Tak ti něco povím, v tuhle chvíli se jím rozhodně necítím.“

„Ach, drahý,“ zamumlala.

Odsunul ji, přehodil nohy přes pelest, vstal a zhasl olejovou lampu osvětlující místnost.

„Svleč se, lehli si do postele, a až se vrátím, vyličím ti všechno, co tak dlouho toužíš slyšet.“

„Kam jdeš?“ vykřikla ze strachu, že ji tady nechá samotnou.

„Jdu ještě naposledy zkontrolovat koně. Slíbil jsem Handrathimu, že to udělám, a nemůžu ho zklamat.“

„Ale Carlosi, teď nikam nechod,“ ozvala se ze tmy a instinktivně k němu vztáhla ruce.

„Musím jít,“ odsekl. „Jsi natolik žena, abys to pochopila.“

Než stačila nějak zareagovat, vyběhl z maringotky a práskl za sebou dveřmi.

Vyskočila a oknem bez zatažené záclony sledovala, jak mizí ve tmě.

Světla v maringotkách postupně zhasínala. Kolotoč ztichl a jen sem tam se ozvalo zařvání lvů nebo zařeh-

tání koně dávající na vědomí, že zvířata jsou dosud vzhůru.

Uposlechla jeho příkazu, svlékla se a vklouzla do noční košile, kterou jí ta cikánská dívka koupila ve městě. Byla z laciného umělého hedvábí s květinovým vzorem a stála jen pár šilinků, ale cikánečce se líbilo, jak je pestrá. Marině byla příliš dlouhá, jinak jí sedla. Novým kartáčkem si vyčistila zuby, pak si umyla obličej a lehla si pod přikrývku. Nikdy předtím nespala bez prostěradla a teď měla trochu obavu, aby jí drsná tkanina neodřela kůži. Než ulehla, ani si neuvědomila, jak je unavená nebo jak moc ji bolí záda. Carlos si stěžoval na bolest v zádech. Ji bolela k nesnesení a s koleny to bylo ještě horší, přesto si nepostěžovala ani sama sobě.

Za jeho pochvalu ta trocha utrpení stála, pořád měla před očima jeho výraz obdivu, když se vrátil do maringotky. Večeře mu moc chutnala, i když Marina pochybovala, že by se rozplýval takovou chválou, kdyby nebyl tolik hladový.

Snažila se vybavit si všechno, co se naučila v interní škole. Měli tam prvotřídního šéfkuchaře, který učil žákyně vařit. Ale ona se při jeho výkladu spíš hihňala s kamarádkami, a když došlo na porcování masa nebo kuchání kuřete, spíš jen přihlížela, než aby se na tom aktivně podílela.

Ze dnešní večeře dopadla tak dobře, na tom měla zásluhu hlavně čerstvá vejčička a chutné máslo, které cikánečka přinesla z města, a taky šťavnaté a křehké maso, které se brzy uvařilo doměkka. A samozřejmě k celkovému výsledku přispělo i trochu štěstí.

Už si v duchu začala sestavovat seznam věcí, co musí koupit příští den. Nesmí zapomenout vrátit sůl a pepř, vypůjčené z vedlejší maringotky, a taky se mu-

sí zeptat Carlose, co rád pije. Dnes se spokojil s kávou, ale nepochybně má radši víno nebo pivo jako ostatní muži. Sepíšu si to, hned jak ráno vstanu, umínila si.

Probudila se s pocitem viny, že tak dlouho spala, když měla zůstat vzhůru. Do maringotky proudily sluneční paprsky. Otočila hlavu — a bleskově se posadila. Nikdo tam neležel.

Přikrývka byla odhozená, v polštáři byl promáčkнутý důlek, a pak si vzpomněla. Čekala na Carlose, až se vrátí z poslední kontroly koní, a usnula. Smůla! Právě když jí slíbil, že jí poví všechno, nač tak dlouho čekala. Jak mohla udělat takovou hloupost? A teď odešel.

Sáhla po náramkových hodinkách, které předtím odložila na okenní parapet, a zjistila, že je teprve půl sedmé, nicméně venku už se všechno očividně probouzelo do nového dne. Psi štěkali, děti povykovaly, a když vyhlédla z okna, viděla, že ve všech maringotkách už jsou otevřené dveře a ženy posedávají na schůdkách.

Rozhlédla se a spatřila ženu nesoucí plný talíř a podávající ho dítěti, které k ní přibíhalo přes trávník.

„Snídaně," pronesla Marina nahlas. „Carlos se vrátí a bude se chtít nasnídat."

Umyla se a oblékla do šatů, v nichž sem přijela; jediňých, které měla. Během dne si bude muset přeprat halenku. Jestlipak se jí podaří sehnat něco na sebe, než ta blůzka uschne? I Carlosovu košili je zapotřebí vyprat. Jak se pere pánská košile, zvládne to? A co žehlení? Sežene tady žehličku, a jak ji na malých kamínkách nahřeje?

Zkontrolovala zásobu potravin a zjistila, že jí zbylo dost vajíček k snídani. Nejlepší bude, když udělá mí-

chaná. Začala si je připravovat, když přede dveřmi zaslechla zadupání a Carlos vešel.

Jako by s sebou vnesl čerstvý jarní vzduch. Sklonil se, aby ji políbil, jak to dělá manžel vracející se z kanceláře, pomyslela si. A když pak jeho rtům nestačila tvář, vyhledal její ústa.

„Miláčku, tolik se stydím. Při čekání na tebe jsem usnula," omlouvala se.

„Vím to," usmál se. „Když jsem se vrátil, spala jsi jako zabítá a pěkně sis pochrupávala. Neměl jsem to srdce tě budít."

„Nechrápala jsem," rozhořčila se. „Já nikdy nechrápu."

Zasmál se.

„Jen si tě dobírám. Byla jsi tichá jako myška, ale nevěřím ti, že nechrápeš, slyšel jsem tě."

„Jak se ti podařilo se probudit?" divila se.

„Starý trik. Naučil jsem se to na vojně. Do podvědomí jsem si vtiskl, v kolik hodin chci vstát, a ejhle! bylo to lepší než budík."

„Mohl jsi mě vzbudit," poznamenala vyčítavě.

„Už jsem se k tomu chystal," připustil, „ale vypadala jsi tak sladce, tak nevinně a neuvěřitelně mladě, že jsem prostě neměl to srdce."

„Příště mě prosím vzbud'. Není zdravé pracovat s prázdným žaludkem," poučila ho.

„Ano, chůvo."

Začal otvírat dvířka kuchyňského příborníku.

„Co hledáš?"

„Tu břitvu, cos mi koupila. Správně jsi usoudila, že ji budu potřebovat. Koupila jsi ji, ne?"

„Jistě," dotkla se jeho brady. „Najdeš ji tamhle v šuplíku, ale nejdřív si sníš ty vejce, už hnedle budou."

Opekla chleba, co zbyl od večeře, položila ho na ta-

líř a na něj rozprostřela míchaná vajíčka. Ale okamžitě si uvědomila, že ten talíř měla předtím nahřát. Příště na to nesmí zapomenout. Velice snadno se zapomíná na všechny ty věci, které člověk automaticky očekává od vycvičeného služebnictva.

Postavila talíř na stůl a honem mu šla připravit kávu. Uvědomila si, že musí s přípravou snídaně začínat dřív, aby ji mohla servírovat zároveň s kávou.

„Mléko bohužel nemáme," omlouvala se.

„Nevadí, mám rád černou," zamumlal s plnou pusou a vzápětí starostlivě dodal: „Ale co ty? Na tebe vajíčka nezbyla?"

„Vlastně na ně ani nemám chuť."

„Nesmysl!"

„Ne! Vezmu si toast s máslem. Jde to sice dost na tloušťku, ale mám pocit, že na tomhle výletě se nepotřebujeme stravovat dietně."

Nalila kávu jemu i sobě, posadila se vedle něj a s uspokojením sledovala, jak dojedl do posledního sousta.

„Obávám se, že nic dalšího nemáme," povzddechla si, když skončil. „Asi bych měla jít do města nakoupit, potřebujeme spoustu věcí."

„Ne!"

Překvapeně povytáhla obočí.

„Ne, Marino, ty se z téhle maringotky ani nehneš. Byl bych nejradši, kdybys ani nevycházela ze dveří, ale když už si budeš muset promluvit s ostatními ženami, zdržuj se v těsné blízkosti dveří, abys případně, kdybys tu zahlédla nějaké cizí lidi, mohla okamžitě skočit dovnitř a zamknout se."

„Ach, Carlosi, je tohle opravdu nutné?"

„Bohužel ano."

„Včera večer jsi mi chtěl všechno říct, ale já naneštěstí usnula."

„Oba jsme se potřebovali vyspat," rozumně jí vysvětlil.

Pohlédl na hodinky.

„Mám ještě pár minut, tak bych ti mohl říct aspoň něco, ale do půl osmé musím být zpátky, abych pomohl s tréninkem koní."

„Pořádně tě zapřáhli, co?" znělo to dost sarkasticky.

„Ale je to něco, co mě opravdu baví. Ani ti nedovedu říct, jak moc mi chyběl ten pocit mít mezi nohama boky koně."

Mluvil s takovým nadšením, že jí projel osten žárlivosti. Měla jen jeho, přišla o všechno, co bylo její, a on se s nadšením radoval z věcí, v nichž nehrála žádnou roli, na nichž se s ním nemohla podílet.

Jako by nějak jasnozřivě vytušil, co se v ní odehrává a nač myslí, vztáhl ruku a palcem a ukazováčkem jí zvedl drobnou bradu.

„Miluji tě, drahoušku. To musí stačit, protože nic jiného ti nabídnout nemůžu."

Odtáhla se od něj.

„Tak povídej, rychle, rychle povídej, za chvíličku musíš jít, a já tady budu o samotě přemýšlet o tom, cos mi zatím stačil říct. Připadá mi neuvěřitelné, že bychom měli být spolu tak dlouho a já bych se nesměla nic dozvědět."

„Dobrá."

Sáhl po krabici cigaret, kterou předtím odhodil na jeden z okenních parapetů, a spustil: „Mé skutečné jméno je Carlos Ayelo de Coza."

Odmlčel se a pohlédl na ni. Uvědomila si, že čeká, jestli jí jeho jméno něco řekne. Nesnažila se nic předstírat.

„Je mi to líto," povzdechla si. „Myslím, že jsem to jméno nikdy neslyšela."

Pokrčil rameny.

„Jeden by si myslel, že je důležitý," odpověděl s lehkým povzdechem. „Nevadí. Mou zemí je Culuna." Marina zamžikala.

„To mi něco říká," ožila. „Culuna? Víím, že je to nějaký malý stát v Jižní Americe."

„Správně," odpověděl povzbudivě.

„Slyšela jsem o něm, určitě jsem o něm slyšela. Nedošlo tam docela nedávno k něčemu?"

Matně si vybavila krátký odstavec v novinách — bez nápadného titulku — nic senzačního.

„Přesně tak," přikývl. „Šlo o revoluci, dost důležitou pro nás, ale bezvýznamnou pro ostatní."

Neušel jí náhle hořký tón v jeho hlasu. Instinktivně k němu vztáhla ruku.

„Povídej," žadonila. „Začni úplně od začátku."

„Tak dobrá. Culuna je moje země. Můj otec byl jejím prezidentem. Je to jen malá zemička ležící mezi Uruguayí a Brazílií. Naši lidé jsou svobodní a šťastní - nebo jsme si alespoň mysleli, že jsou."

Znovu ta trpkost v hlase. Marina mu pevně stiskla ruku.

„Ano," pokračoval, „domnívali jsme se, že jsou šťastní — až do chvíle, kdy došlo k revoluci. Začala pouhým malým povstáním, něčím, k čemu dochází v Jižní Americe, kde jsou lidé ustavičně náchylní vybuchnout a při sebemenší provokaci začít střílet, stále. Dělo se to už dřív, a nikdo tomu nevěnoval zvláštní pozornost. Ale tentokrát zastřelili mého otce."

„To je mi líto," zamumlala. „O tomhle se špatně mluví, protože něco takového se nedá snadno vyjádřit slovy."

S povzdechem pokračoval: „Můj otec byl Culuna. Vládl jí téměř čtyřicet let. Milovali ho a věřili mu. Ni-

kdy předtím se v naší zemi nestalo nic mimořádně špatného. Když se něco pokazilo, lidi pokaždé řekli „Starý to urovná' - a urovnal."

„A proč ho tedy zabili?" zajímalo ji.

„Zpočátku si to neuvědomil, ale tentokrát šlo o úplně jiné povstání než předtím. Tentokrát k němu dali podnět komunisti."

„Čeho tím chtěli dosáhnout?" zněla další Marínina otázka.

„Všeho. Doufali, že zemi převezmou a promění ji v komunistický stát mezi Uruguayí a Brazílií - doveďeš si představit tu výhodnou pozici, v níž by se nacházeli?"

„Ale mohli to udělat?"

„A právě v tom to vězí," vyhrkl, „to byl důvod, proč jsem musel utéct. Zbývalo mi sotva pár vteřin, jinak by zabili i mě. Nechtěl jsem odejít. Pořád jsem se tomu bránil, ale jediný státník s trochou rozumu, Pedro Laydos, který ve vládě mého otce zastával funkci ministra zahraničí, trval na mém odchodu do bezpečí."

„Díkybohu za to," zamumlala. Otřásla se při představě, že by Carlose postřelili a on by umíral zasažený komunistickou kulkou. „Svou smrtí bys nikomu nepomohl."

„Ano, to jsem si uvědomil," souhlasil, „a přesto jsem cítil, že jsem měl zůstat a bojovat. Pedro mi to ale rozmluvil, tvrdil, že je na to příliš brzy, a že navíc potřebujeme pomoc."

„Jakou?"

„Pedro požádal o vojenský zásah Spojené národy. Musí je přesvědčit, že tohle není vnitřní válka, nýbrž něco mnohem většího, součást komunistického plánu pro Jižní Ameriku."

„Myslíš, že to dokáže?"

„Jestli to někdo dokáže, pak to bude Pedro. Chtěl jsem jet s ním, ale prý bych mu jen překážel. Docela otevřeně prohlásil, že mě s sebou nechce, že bych mohl celou situaci jen ztížit.“

„Proč? Rozhodně by vás vyslechli, ne?“

Zavrtěl hlavou.

„Určitě radši vyslechnou Pedra. Znájí ho, a on má v téhle oblasti mnohem větší zkušenosti než já. Navíc jediná věc, kterou jsem musel udělat, byla zůstat naživu. Jak víš, oni mě zcela očividně hledali v Estorilu.“

„„Oni'. Kdo jsou ti ,oni'?“

Tahle otázka ji znepokojovala celou dobu, co ho znala - a ta doba se jí zdála už nekonečně dlouhá.

„Tamější komunističtí agenti,“ vysvětlil jí. „Nechápeš to? Revolucionáři v Culuně si jsou dobře vědomi, že stále existuje spousta otcových přívrženců a ti půjdou za někým z rodiny de Coza. V případě mé smrti získá diktátor snadné vítězství jen díky tomu, že nebude existovat žádná osoba, kolem níž by se tito lidé shromáždili.“

„Ano, teď to chápu,“ přisvědčila, „ale Carlosi, nebereš na sebe obrovské riziko?“

„Jistěže beru,“ skoro vybuchl, „ale co jiného mi zbývá? Jen díky Pedrovi jsem ještě naživu. Snažili jsme se vymyslet místo, kde by mě nikdo nehledal. Zvolili jsme Estoril, protože letadlo, v němž jsme letěli z Culuny, přistálo v Lisabonu. Doufali jsme, že nikdo neví, že v něm sedím. Někdo mě ale musel zradit, proto nás komunisté sledovali až do tvého hotelu.“

„Takže to oni zavraždili tu dvojici ve spacím voze,“
zašeptala sotva slyšitelně.
Usmál se na ni.

„Musím se do Culuny vrátit. Chápeš, musím své lidi před těmi sviněmi zachránit. Důvěřují mi, milovali mého otce a většina z nich mě má ráda. Jedině kvůli tomu odjedu, abych pomohl svým lidem.“

Vyskočil z lůžka a rázoval po úzké maringotce.

„Tolik je toho zapotřebí udělat,“ pokračoval. „Otec byl skvělý, ale zestárl, a tak mu některé věci snadno proklouzly mezi prsty. V našem parlamentu se ozvaly nespokojené hlasy — a ti lidé měli pravdu. V zemi chyběly školy, je potřeba vybudovat odborná učiliště a nemocnice. Musíme získat šanci rozvíjet průmysl, který by přinesl zemi prosperitu. Tohle všechno se dá udělat, a já bych se do toho pustil, až by nastal čas. Ale nedokázal jsem svého otce přimět, aby přijal navržený program. Prostě jeho podstatu nechápal.“

Marina mlčela. Po chvíli téměř zlostně dodal: „Nemomlouvám ho před tebou. Svým způsobem byl fantastický. Od skončení války udržel v Culuně mír a většina lidí žila šťastně. Teprve když komunisté rozjeli tu svou hnusnou kampaň a líčili lidem blahobyť ostatních zemí, začal se mezi nimi projevovat neklid.“

„Opravdu věříš, že se ti podaří získat ji zpátky?“ Marina klepla hřebík na hlavičku.

„Kdybych tomu nevěřil, odjel bych odtud a nechal se od komunistů zabít. Víím přesně, co bychom měli udělat, čím začít a na jakých základech, aby to mělo úspěch. Nic z toho tam teď nemají, v tom policejním státě plném násilí a krutosti, vnitřního i zahraničního špiclování. Moji lidé by tohle dlouho nevydrželi.“

Vrátil se zpátky k lůžku a posadil se vedle ní.

„Jsou to hodní, laskaví lidé,“ hovořil k ní vlídně jako k dítěti. „Smějou se, protože jsou šťastní. Usmívají se, protože mají dost jídla a jsou tam hezké ženy. Mužovou největší ctižádostí je mít dobrého koně a malou

farmu. Můžeme podpořit farmáře, aby začali chovat hovězí dobytek. A města taky potřebují naši pomoc při výstavbě domů."

Pozorovala jeho rozhodný výraz.

„Dokážu to. Můžu jim dát všechno, co chtějí, ale nejdřív ze všeho se musím zbavit těch, co je utlačují. Těch zlotřilců, kteří se vkradli do naší země a zabíjením a loupežemi se zmocnili moci."

Promluvil skoro jako prorok, jako by měl vnuknutí.

„Ty to dokážeš," mimovolně jí vyklouzlo z úst.
„Vím, že to dokážeš."

„I já to vím," přikývl. „Jakmile Pedro získá potřebnou pomoc, hned se tam vrátím."

Marinou na okamžik projel takový pocit osamění, jaký za celý život nepoznala. Zapomněl na ni, uvědomila si, a taky jí bylo jasné, aniž jí to řekl, že odjede bez ní, jestliže mu nezapadne do jeho příštích plánů. I teď, když hovořil o své zemi, jako by zapomněl, že Marina vůbec existuje. Jestli ji miloval, pak u něj nebyla na prvním místě - první byla Culuna, kam se soustředilo celé jeho bytí. Pak ten okamžik pominul a Carlos promluvil úplně jiným hlasem.

„Tak tohle je můj příběh. V jistém smyslu mě mrzí, že jsi byla do toho všeho zatažená. Kdybych tě nepotkal, bylo by to pro tebe mnohem lepší."

„Ale mně bylo souzeno tě potkat. Copak nechápeš, že to bylo nějak předurčeno? Kdybys nebyl se mnou, mohli tě ti muži najít samotného a zabít tě. Kdybys nemyslel na mě, třeba by ses nezachoval tak moudře a neunikl bys jim."

„Ano, máš pravdu," souhlasil. „Jsi můj strážný anděl, a co víc, udělala jsi ze mě nesmírně šťastného člověka."

Připadalo jí, že to vyslovil až příliš snadno, ale vzápětí ji objal kolem ramen.

„Pomohla jsi mi víc, než ti dokážu vysvětlit. Děkuju ti, miláčku, už jen za to, že jsi a že mi věříš. Muselo být pro tebe hodně těžké nevědět, co je v sázce.“

„A teď?“ hlesla tichounce, protože ji něžný tón v jeho hlase přímo hypnotizoval. „Co uděláme teď?“

„Při první možné příležitosti zatelefonuju Pedrovi, možná už dneska večer nebo zítra. Nemá smysl mu volat příliš brzy, pravděpodobně by mi ještě neměl co říct. Všichni víme, že tyhle věci vyžadují čas.“

„Jestliže ti sdělí dobré zprávy, odjedeš okamžitě?“ Její hlas byl sotva slyšitelný.

„To se uvidí. Jestliže Spojené národy pošlou vojáky, bude to nějakou dobu trvat. Lze také použít jinou metodu — dát těm uzurpátorům ultimátum. Pak bych musel být připravený postavit se do čela loajální části mých lidí proti komunistům.“

„Znamená to, že s nimi budeš bojovat?“ vyděsila se.

„Samozřejmě. Především musím dát dohromady rozpuštěnou armádu. Někteří lidé ve městech se přizpůsobili tomu, co považovali za nevyhnutelné, ale četní věrní stoupenci se rozprchli po farmách a do okrajových částí země, kde nebude vůbec snadné je najít. Určitě mě podpoří.“

„Carlosi, myslí na to riziko. Jakou máš naději?“ začala, ale další slova se jí zadržela v krku.

V Carlosově obličejí se zračilo pevné odhodlání. „Nakonec zvítězíme, cítím to. Kdykoli jsem byl o něčem takhle pevně přesvědčen, nikdy jsem se nemýlil. Vyhrajeme, zachráníme Culunu. Na ničem jiném nezáleží. Má země bude zachráněná.“

Když ho teď pozorovala, jak nevidoucíma očima zírá před sebe, měla pocit, jako by jí ledová ruka stiskla srdce. Uvědomila si, že v té budoucnosti, kterou Carlos tak jasně viděl, pro ni nebude místo.

8

Výraz Carlosova obličeje se změnil, jako by někdo náhle spustil na okno žaluzii. „Musím se vrátit do práce," oznámil jí dost stroze. „Sežeň mi džíny, Handrathi mi řekl, že matka Johnsonová je bude mít na skladě. Myslím, že mám v pase velikost 12 palců, a tady jsou peníze i na další věci, co potřebuješ."

Vytáhl z kapsy kalhot tlustý svazek bankovek. Marina jen zalapala po dechu.

„Odkud tohle všechno máš?" žasla.

„Vyměnil jsem nějaké portugalské peníze s *maman* v rue de Dupont, a Handrathi mi vyměnil ten zbytek. Bude mlčet, sáhodlouze jsem mu totiž vylíčil své sezónní zaměstnání v Portugalsku."

„Mám říkat, že pocházíme odtamtud, kdyby se mě někdo z těch cirkusáků zeptal?"

„Mluv co nejmíň," poradil jí. „Lidé od cirkusu málokdy kladou otázky, a to z jednoduchého důvodu. Sami totiž nemají rádi, když se jich někdo vyptává."

Poslední slova trousil už na pochodu. Proběhl kuchýnkou a vzápětí za ním zapadly dveře. Marina viděla, jak se venku rozběhl přes trávník. Stála a sledovala ho, dokud nezmizel z dohledu, pak se posadila na neustlanou postel a snažila se utřídit si v mysli všechno, co jí řekl.

Takže se konečně dočkala vysvětlení.

Něco tak děsivého by nikdy nečekala — a současně ji naplnil pocit zadostiučinění, že se nemýlila, když ho nepovažovala za člověka, který spáchal zločin. Vlastně si to ani nepřipustila, nicméně sem tam se ozval slabý hlásek pochybnosti.

„Milovala bych ho, ať by provedl cokoli," šeptala si pro sebe, ale stejně ji teď zalil pocit úlevy při pomýšlení, že v celé té záležitosti nešlo o nic osobního.

Najednou se jí vyjasnila spousta věcí. Ta autorita, která z něj vyzařovala a kterou poznala hned na počátku — byl zvyklý dávat rozkazy a každou krizi řešil bez zbytečného panikaření. Tohle všechno bylo součástí jeho osobnosti a ona to podvědomě vycítila.

Byla ráda, že ho dokázala tak správně odhadnout. Ale pak jí jakási ledová ruka stiskla srdce, když si uvědomila - aniž jí cokoli naznačil - že v jeho budoucnosti pro ni není místo.

Poznala to z toho, jak mluvil o své zemi a o své touze vrátit se tam okamžitě, jakmile získá pomoc od Spojených národů. Spatřila to ve výrazu jeho obličeje a v jeho vizionářském pohledu.

Miloval ji, o tom se vůbec nepochybovala, ale zároveň jí bylo jasné, že jeho láska k ní je až na druhém místě - první zaujímá oddanost vlasti a přesvědčení, že pouze on může spasit své lidi.

Na okamžik se nevidoucím pohledem zahleděla před sebe, do toho osamění připomínajícího temnou jámu, druh pekla, v jaké věřila jako dítě. Pak se vrhla na postel a zabořila obličej do polštáře, na němž uplynulou noc spočívala Carlosova hlava.

Ucítila drahý přípravek na vlasy, jaký používal v Estorilu předtím, než byli nuceni rychle zmizet, aniž si mohli vzít své věci. Stačilo jí pouze vdechnout tu vů-

ni, aby jí do očí rázem vhrkly slzy, protože byla tak typicky jeho, patřila k němu, a ona ho tolik milovala.

„Miluji tě, Carlosi, miluji tě," zašeptala do polštáře, „prosím, miluj mě, aspoň trošičku."

Hned jak jí ta prosba přešla přes rty, jako by slyšela hlasy mužů žadonicích stejnými slovy o její přízeň. Slyšela Victora a vybavila si, jak nevěřicně se zatvářil, když mu oznámila, že se za něj nemůže provdat.

„Přiměju tě, abys mě milovala," kasal se. „Zřejmě od manželství čekáš příliš mnoho. Láska, jak ty si ji představuješ, existuje jen v románech."

Victor se určitě mýlil. Ona si lásku malovala jako stravující, vše spalující oheň; instinkt jí napovídal, že přijde jako prudká bouře, která ji úplně smete a uvede do neskutečného vytržení. A vždycky si představovala, že muž, do něhož se zamiluje, jí její lásku oplatí.

Až dosud lásku jen přijímala. Pokaždé to byla ona, kdo řekl „ne". Vždycky se držela zpátky, vyhýbala se horoucnosti, vášni a žadonění těch, kdo se s ní chtěli oženit.

Ted' se všechno obrátilo. Byla to ona, kdo se zamiloval, a třebaže Carlos k ní něco cítil, jí to nestačilo.

Její láska k němu ji doslova dusila, cítila její chvění v každém nadechnutí, v tlukotu svého srdce, ve zvucích doléhajících k ní zvenčí, v odevzdanosti svého těla, když ležela na úzkém lůžku. S námahou se posadila.

„Přiměju ho, aby mě miloval," řekla si a odehnala pomýšlení na to, že tatáž slova slyšela od Victora.

Vzala peníze, které jí tam Carlos nechal, a vložila je do kabelky. Okamžitě ji napadlo, že ta kabelka je příliš nápadná, každý pozná, že byla drahá. Přehodila si ji přes ruku, vyšla ven a zamířila k maringotce Alfreda Johnsona, červenobílému vozu, který mezi ostatními

obyčejnými a ne tak nápadnými maringotkami vypadal až příliš důležitě.

Žena, která jí předtím pomohla vydrhnout podlahu, teď stála u dveří své maringotky s batoletem na ruce.

„Jdete nakoupit, drahoušku?“ mrkla na kabelku.

Marina přikývla.

„Musím si pořídit něco na sebe, než mi uschne tahle blůzka. Už se stydím v ní pořád chodit,“ přiznala.

Promluvila přátelským, bezstarostným tónem. Nikdy jí nedělalo potíže mluvit s lidmi. Kdysi pomohla jednomu svému bratranci získat křeslo v parlamentu na severu země. Většina jeho členů byli tovární dělníci a horníci, a na tom, že to křeslo dostal, měla docela určitě podíl Marínina výmluvnost a přesvědčovací schopnost, jak později přiznal.

„Hezké děťátko.“ Marina pochválila baculaté, tmavovlasé děcko, které žena hýčkala v náručí.

„Je můj sedmeť,“ usmála se pyšná matka.

„O sedmičce se říká, že je to šťastné číslo, vidíte?“

„Asi to bude pravda. Jeho táta dostal práci v tomhle cirkusu zrovínka ten den, co se kluk narodil.“

„A co tady váš manžel dělá?“ zajímala se Marina.

„Je krotitel koček.“ Na Marínin překvapený pohled dodala: „Myslím tygrů a panterů, jestli tady někýho mají. Všem těmhle potvůrkám se říká kočky.“

„To jsem nevěděla,“ přiznala Marina. „Je to hodně nebezpečné?“

Žena pokrčila rameny.

„Byl k tomu vedenej vod malička, ale měl velkou smůlu. Ten cirkus, kde celý léta pracoval, se položil, velký zvířata chcipli, a ten můj pak celý měsíce nemoh najít práci.“

„A tenhle chlapeček vám teď přinesl štěstí,“ usmála se Marina.

„Však ho taky táta moc miluje, je to jeho požehnání," pochlubila se šťastná matka a samou láskou k sobě dítě přitiskla tak pevně, až se probudilo a z plných plic se rozkřičelo.

„Ví, že nastal čas na láhev," snažila se překřičet to kvílení. „Uvidíme se pozdějc."

Marina pokračovala v cestě k Johnsonové maringotce. Potkala několik členů cirkusového ansámblu; někteří na ni vrhli jen zamračený, zvědavý pohled, ale většinou byli usměvaví a na její přání dobrého jitra ve sele odpověděli.

Maringotka matky Johnsonové stál hned za tou šéfovou. Tohle si Marina zjistila už včera. Na rozdíl od manželovy maringotky si matka Johnsonová dala tu svou natřít na modrobílo; její byla větší, s jakousi nástavbou, zřejmě aby se do ní vešlo něco z toho zboží, které skladovala ve svém „pojízdňém obchodě".

Marina trochu nervózně zaklepala. Matka Johnsonová byla malá žena s mohutným poprsím; ačkoli se už na ní podepsala léta, její nazrzavo obarvené lesknoucí se vlasy a pečlivě nalíčený obličej skutečný věk neprozrazovaly. Zato oblečení nebylo nic moc — staré dlouhé kalhoty a vytahaný bílý pulovr.

„Trochu časně, nemyslíte?" vybafla nepřijemně.

Když poznala, s kým mluví, okamžitě změnila tón.

„Už vím, váš manžel je ten u koní, co?" usmála se. „Včera ode mě koupil ty matrace. Ale doufám, že máte náký peníze, protože další zboží na dluh už vám dát nemůžu, aspoň do konce tejdna ne."

„Peníze mám," odpověděla Marina trochu rezervovaně.

Na podobné jednání týkající se peněžních záležitostí nebyla zvyklá, a tak jí chvíli trvalo, než si uvědomí-

la, že paní Johnsonová není nepříjemná, nýbrž rozumná obchodnice.

„Tak pojd'te dál.“

Sotva vešla do vozu, zůstala překvapeně stát. Vnitřek maringotky byl od podlahy po strop napěchovaný žoky zboží, krabicemi, plastovými pytli, hrnci a nej-různějšími druhy nádob, které měly zajistit, že se zboží, které v nich bylo uskladněné, neponičí při pohybu vozu.

„Dobré nebe! Co všechno tady máte!“ zvolala Marina.

Paní Johnsonová se samolibě rozhlédla.

„Jo, mám skoro všechno, nenašlo by se moc věcí, co lidi žádají, které bych neměla.“

„Skvělý nápad,“ nadchla se Marina. „Tenhle systém ušetří vašim zaměstnancům cestu za nákupem do neznámých měst, kde by je navíc mohli ošidit.“

„Přesně tohle jsem řekla panu Johnsonovi,“ přitakala paní Johnsonová. „Řekla jsem mu: ‚Proč by měli ztrácet čas blouděním po nějakých cizích městech?‘ Můj muž ví stejně dobře jako já, že každý utratí do poslední pence všechno, co vydělá, takže to může radši nechat u nás, než to strkat nějakým cizincům.“

„Oni si nešetří?“ zajímalo Marinu.

„Šetřit? To byste mě rozesmála!“ Z hrdla matky Johnsonové vyšel jakýsi zvláštní zvuk mající zřejmě naznačit výsměšné pobavení. „Když koncem týdne dostanou vejpлатu a nemůžou si nic koupit, pustí se do hazardu.“

Marina si vybavila ženu se sedmi dětmi, s níž před chvílí hovořila. Očividně typ člověka, který žije dneškem a na zítřek nemyslí.

„Proto je pro ně nejlepší mít dluh,“ poznamenala paní Johnsonová a dodala: „Ani nevím, proč vám tohle

vůbec povídám. Asi proto, že nevypadáte jako jedna z nich. Odkud jste přijela?"

„Můj manžel a já jsme se právě vzali," přiznala trochu váhavě Marina. „Nikdy předtím jsem v cirkusu nepracovala."

„Ale jak se zdá, váš muž se v koních vyzná," usoudila starší žena. „Zrovna dneska ráno říkal Handrathi panu Johnsonovi, že váš muž je fakt dobře pracant."

„To ráda slyším," usmála se Marina. „Ano, o koních toho ví hodně."

„Přiznám se, že mě těší vidět zase někoho z Anglie," připustila matka Johnsonová. „Na tuhle štaci jsme si samozřejmě přivezli pár našich starejch lidí, ale necítí se v cizině moc dobře, znervózňuje je to tady. Cestou jsme nabrali další - a to jsou vopravdoví vandrovníci - Poláci, Češi a Italové, mají to v krvi. Jak jsem řekla panu Johnsonovi - cirkus je úplná babylonská věž."

Paní Johnsonová si při svém výlevu měřila Marinu od hlavy k patě.

„Vypadáte elegantně," poznamenala nečekaně, „i když ta sukně cestováním dostala dost na frak. Zřejmě máte v úmyslu koupit si žehličku, je to tak?"

„Ano, je to jedna z věcí, kterou potřebuju."

„Pocházíte z Londýna?" zeptala se paní Johnsonová až příliš nenuceně na to, že hořela zvědavostí.

„Pracuji v Londýně," dostala odpověď.

„A co děláte?" Všimla si výrazu na Marínine tváři a honem dodala: „Nemyslete si, že vyzvídám, ale musím se přiznat, že jsem zvědavá. Nestává se často, že by se lidi, co vypadají jako vy, hrnuli do práce u cirkusu."

„Ale na mně není nic zvláštního," namítla Marina. „Můj manžel je Jihoameričan."

Řekla to hrdě. Chtěla odvrátit pozornost od sebe, ale vzápětí si uvědomila, že její slova mohla být až příliš

nediskrétní. Co když se tady bude někdo vyptávat? Vyčinila si za svou hloupost, ale zpátky už to vzít nemohla. Slova byla vyřčena a paní Johnsonová netajila svůj zájem.

„Vážně?“ podivila se. „Sama jsem se do Jižní Ameriky v životě nedostala. Ale často mě napadlo, že by se tam dalo trochu užít.“

„Myslíte jako s cirkusem?“ Marina se snažila převést hovor na jinou kolej, hlavně pryč od Carlose.

„Nebyla jsem vždycky v cirkusu,“ rozpovídala se matka Johnsonová. „Vlastně jsem dělala artistku na hrazdě a měla jsem vedle sebe dva nádherný mládence. Říkali jsme si *Trio Domino*. Vystupovali jsme v různých kabaretech a varieté. Diváci si mysleli, že cirkus vynášší velký prachy. Jezdili jsme s dvěma nebo třema cirkusama — do Německa, Španělska, severní Itálie a samozřejmě do Francie. S jednou show jsme se vypravili až do Polska - bylo to před válkou.“

„Líbilo se vám to?“ zajímalo Marinu.

Snažila se představit si paní Johnsonovou cvičící na visuté hrazdě, ale bylo to dost obtížné.

„Vynášelo to, když měl člověk práci,“ dostala prostou odpověď. „A pak jednou večer kluci nějak přebrali pití a upustili mě. Zlomila jsem si nohu a pochroumala si nervy, takže potom už to nikdy nebylo tak dobrý.“

„Muselo vás to hrozně zasáhnout,“ poznamenala soucitně Marina.

„Vlastně ani moc ne,“ starší žena se usmála. „Už jsem začínala stárnout, i když jsem si to nechtěla připustit, a Alfred - tedy pan Johnson - už se kolem mě nákej čas ochomýtal, tak jsem se za něj provdala, a musím říct, že jsem toho nikdy nelitovala.“

„Nádherný příběh!“ zvolala Marina. „Měla byste napsat knihu.“

Poslední slova jí vylétla z úst téměř automaticky. Něco takového se pokaždé říká na party osobě líčící nějaké vzrušující dobrodružství nebo vyprávějící vlastní životní příběh.

„To bych asi neuměla." Paní Johnsonová zřejmě popjala tenhle nápad vážně. „Na psaní zrovna nejsem. Víte, učení jsem nikdy moc nedala, nechodila jsem do žádnéjch opravdickejch škol. A nikdy jsem si s tím nedělala hlavu."

„Ne, jistěže ne," vyhrkla Marina.

„Ale jedno vám řeknu," pokračovala bývalá artistka, „umím počítat. Lidem se nepodaří mě ošulit, když se jedná o koupi a prodej." Bojovně zvýšila hlas, jako by se lidé o tuhle levárnu pokoušeli dost často. „A co jste to vlastně chtěla?" vyhrkla dost ostře. „Koukám, že máte hezkou kabelku."

Oči jí rejdlily po té pěkné věcičce, určitě odhadovala její cenu.

„Dostala jsem ji od šéfa jako svatební dar," vymyslela si bleskově Marina.

„Od manžela vím, že jste včera na tom byli dost bleď, takže jste museli zastavit váš snubní prsten. Jestli se chcete s tou kabelkou rozloučit, koupím ji od vás."

„Ach, můj manžel se zřejmě nevyjádřil dost přesně," přerušila ji Marina. „Museli jsme s tím snubním prstenem zajít do zastavárny, protože jsme měli nějaké peníze v jiné měně a nikde jsme je nemohli vyměnit."

Tahle výmluva zněla dost chabě i jejím vlastním uším. Popadl ji náhlý vztek; unavovalo ji, že ji Carlos zatáhl do tolika lží.

„A teď už je to v pořádku?" vyzvíдалa paní Johnsonová.

„Ano, vlastně ano. Mám francouzské franky na zaplacení všeho, co budu potřebovat."

„Tak to je dobře," v tónu hlasu pani Johnsonové bylo slyšet jisté zklamání, „ale kdybyste se přece jen chtěla rozloučit s tou kabelkou, nezapomeňte mi dát vědět."

„Nezapomenu," ujistila ji Marina.

Začala si vybírat věci, které potřebovala. Pro sebe si našla halenku a kabátek, který by si za chladných večerů mohla přehodit přes ramena. Nemohla odolat ani sukni, protože byla tak jásavě barevná — typicky cikánská sukýnka s květy v jasných barvách na černém podkladu.

Carlosovi koupila džíny, jaké si přál, a červenobílou kostkovanou košili, v níž bude určitě vypadat jako opravdický kovboj.

A pak se probírala věcmi, které měly doplnit výbavu maringotky - potřebovala prostěradla z rezné bavlny, ručníky, utěrku na sklenice, kastrolы, misky a nesčetné další věcičky, které měla až dosud vždycky k dispozici, takže je považovala za samozřejmé. Neměla sebemenší představu, jak jsou důležité - až do chvíle, kdy neexistovaly.

Našla dokonce i pohodlné sandálky na nízkém podpatku, v nichž se jí bude chodit líp než v těch jehlách z krokodýlí kůže, a nezapomněla ani na pohodlné kožené pantofle pro Carlose. Jelikož přesně neznala jeho velikost, paní Johnsonová slíbila, že když nebudou padnout, vymění je. Ve chvíli, kdy byla Marina konečně hotová s výběrem zboží, na podlaze už se vedle ní nahromadila pořádná kupa.

Paní Johnsonová se v návalu nečekané velkorysosti nabídla, že jí půjčí záclonky na okna, dokud si sama nějaké neušije. „Už byly praný," ujistila ji, „ale jsou čistý. Nemusí vám každé nakukovat do oken a slídit. Když jsem se vdala, taky jsem toužila po troše soukro-

zí." Dloubla Marinu loktem do žeber a vědoucně se zasmála.

„Nečervenejte se, drahoušku. Nejsem tak stará, abych si nepamatovala, jaký to je být mladá, a ten váš mužskej je vážně moc pěkej chlap."

„Jsme vašemu manželovi moc vděční, že mu dal šanci tady pracovat." Marina cítila, že se takový výrok nějak od ní očekává.

„Pan Johnson by nezaměstnal nikoho, o kom by nebyl přesvědčen, že umí přiložit ruku k dílu," prohlásila paní Johnsonová a dodala, „i když musím říct, že jste měli štěstí, protože jsme zrovna někoho potřebovali. Nestává se často, že můj muž dovolí někomu šáhnout na jeho vzácný koně, pokud s nima ten člověk neumí pořádně zacházet."

„Děkuju vám za všechnu vaši pomoc." Marina to myslela vážně.

Vytáhla z kabelky franky. Neušlo jí, jak druhá žena s téměř závistivým pohledem znovu sleduje její taštičku. Škoda, že nemá jinou, tuhle bych jí nechala, pomyslela si. A okamžitě ji napadlo, že jestli se s Carlosem někdy vyhrabou z téhle překerní situace, pošle paní Johnsonové tu nejkrásnější kabelku, jakou se jí v celém Londýně podaří najít.

„Tohle všechno sama neodnesete," prohlásila paní Johnsonová při pohledu na haldu na podlaze. „Vraťte se do maringotky, a jakmile se objeví Jim — to je můj nevlastní syn — odnáší vám to. Určitě tu bude co nevidět, něco se jim porouchalo na flašinetu u kolotoče, jakmile to spraví, pošlu ho k vám."

„Jste velice laskavá, ale vezmu si hned s sebou tu halenku a sukni, abych si mohla vyprat to, co mám na sobě."

„Jo, vodu a mejdlo už to potřebuje jako sůl," souhla-

sila matka Johnsonová. „Co jste prováděla? Líbala uhlíře či co?“ Zasmála se vlastnímu vtipu. Jak by se asi tvářila, kdyby se jí Marina svěřila, že s Carlosem šplhali po pařížských střechách, aby unikli dvěma chlapům, kteří se je pokoušeli zavraždit.

Marina se právě chystala k odchodu, když do maringotky vešla žena táhnoucí za sebou malé dítě. Byla to Italka a hned na paní Johnsonovou spustila lámanou angličtinou, že potřebuje boty pro děcko.

Marina hbitě vyklouzla a novou halenku a sukni si radši přehodila přes kabelku, náhle v rozpacích nad očividným znakem bohatství a přepychu.

Hned začala přemýšlet, jak to udělat, aby příště nemusela kabelku brát s sebou; mohla by si peníze dávat do kapsičky sukně - je-li tam nějaká — nebo je i nosit v ruce.

Slova paní Johnsonové, že se Marina liší od ostatních lidí v cirkusu, ji přiměla obejít maringotku pana Johnsona spíš zezadu než zepředu. A právě tam k ní otevřeným oknem dolehl rozčilený, útočný hlas: „Kdo vám dal právo přijít sem a vyptávat se na můj zaměstnání?“

Rázem zůstala stát. Mohla se ta otázka týkat Carlose? Vytušila, že ano. Pak se ozval hlas hovořící dobrou angličtinou se silným cizím přízvukem.

„Jen jsem se zeptal, jestli jste včera nebo dneska nepřijal na práci někoho nového.“

„A já jsem se zeptal, kdo zatraceně jste,“ zahřměl Alfred Johnson.

„Mám své instrukce, pane, musím se zeptat.“

„Jste od policie?“

Chvilí bylo ticho, než muž váhavě odpověděl. „Ne tak docela.“

„Pak odsud vypadněte. V tyhle zemi se zodpovídám

jen policii. Mám svý povolení, papíry v pořádku, i ty, co patří rodinám, který zaměstnávám."

„Ale pane, nežádám od vás nic víc než trochu spolu-práce."

„O tu sakra nemám zájem," vybuchl principál. „Vím, co jste zač, slídlilové čmuchající kolem a děsí-cí lidi, co tady pořádně makaj. Co jste? Gestapo? V mým cirkusu nemáte co dělat. Vypadněte, a to okamžitě!"

„Toho budete litovat. Jestli pomáháte muži, které-ho hledáme," znovu se ozval ten cizí hlas. „Bude ta-dy sám nebo s dívkou. Na ní nám nezáleží, hledáme jeho."

„Kdo ho hledá?" vyprskl starý pán. „Předložte mi svoje průkazy a váš příkaz k zatčení, máte-li vůbec nákej."

Rozhostilo se kratičké ticho. Bylo jasné, že muži, s nimiž pan Johnson tak vztekle mluvil, se ničím tak-o-vým prokázat nemohou. Pak Marina zaslechla zvuk odsouvané židle. Alfred Johnson se zřejmě zvedl.

„Ven!" zaburácel. „A nesnažte se tahat informace z mých lidí. Jestli to uděláte, zlomím vám vaz, oběma. Jsem v právu, a vy to víte. Alou!"

Představila si, jak se nad nimi tyčí, možná se dokon-ce chystá k hrozivému výpadu.

Zaslechla kroky, jak prošli maringotkou a seběhli po schůdcích. Ze strachu, aby ji nezahledli, se rozběh-la tak rychle, jak ještě nikdy v životě, držela se podél zadních stěn maringotek, proplétala se mezi vanami, konvemi na mléko, dětskými kočárky a haldami vše-ho možného harampádí, až konečně dorazila k jejích obydlí.

Bez jediného ohlédnutí napravo či nalevo se zezadu opatrně přiblížila k předním dveřím a skočila dovnitř.

Zabouchla za sebou dveře a chvíli zůstala stát opřená o ně zády, než se trochu vydýchala, jednak ze strachu, jednak z rychlosti běhu.

Takže „oni“ je sledovali až sem — a dostihli. Pro Carlose a pro ni neexistovalo nikde útočiště. Na okamžik ji ve slepé panice napadlo, že se musí rozběhnout a najít Carlose, ale vzápětí jí došlo, že by to byla ta nejloupější věc, jakou by mohla udělat. Musí zachovat chladnou hlavu. Musí počkat, dokud se Carlos nevrátí, teprve pak mohou odejít. Kam? Neměla sebelepší představu. Znovu se ocitnou na útěku.

Dlouho se nedokázala odlepit od dveří, vyděšená a namáhavě dýchající, až ji ze strnulosti vyrušilo zaklepání. Trhla sebou a cítila, jak jí z tváří mizí krev a zanechává je mrtvolně bledé. Zaťukání se ozvalo znovu, a než stačila nějak zareagovat, uslyšela zvenčí hlas.

„Jste tam? Mám pro vás to zboží od paní Johnsonové!“

S úlevným povzdechem otevřela dveře dokořán. Byl to jen Jim Johnson s plnou náručí jejích nákupů. „Kam to mám dát?“

„Na jednu z těch postelí, a mnohokrát vám děkuju, že jste mi to donesl.“

„Přijdu ještě jednou, najednou jsem to nepobral,“ upozornil ji s veselým smíchem.

„Moc a moc děkuju,“ opakovala a lehce ji bodlo u srdce, když si uvědomila, že s Carlosem nic z těch věcí neužije. Všechno tady po nich zůstane, a matka Johnsonová si to určitě vezme zpátky a prodá to někomu jinému.

„Tak já jdu pro ten zbytek,“ hlásil Jim. „Jak vidím, tahle malá maringotka není zrovna špatná.“ Rozhlédl se s oceňujícím pohledem.

„Ano, mohli jsme dopadnout hůř," prohodila jen tak ledabyle. „Až zbohatneme, koupíme si nějakou s elektrickým osvětlením."

Nemohla si nevšimnout, jak na ni Jim zírá. Ten pohled znala až moc dobře.

„Co se toho týká, na příští štaci se pokusím vás připojit na náš kabel. Provádím tady všechny elektrikářsky práce, a tohle by neměl být problém."

„Je to od vás laskavé. Až to povím manželovi, bude vám moc vděčný."

„To se uvidí," utrousil Jim se zkřivenými rty.

Sotva se otočil k odchodu, Marina dost zapochybovala o vděčnosti manželů za speciální pomoc, kterou Jim zřejmě poskytuje jejich ženám. Byl typ mladého, dost drzého a sebejistého muže překypujícího mužnou silou, která se projevovala na každém kroku a nevyhnutelně k němu přitahovala opačné pohlaví.

Když se vrátil s druhou várkou, na okamžik zůstal stát s rukama v bok. Jeho hlava se téměř dotýkala stropu maringotky.

„Dostanu něco za tu námahu?" zeptal se.

„Jestli chcete, samozřejmě; myslela jsem, že jako syn šéfký jste nad nějaké spropitné povznesený."

„Nemluvil jsem o penězích."

Snažil se po ní sáhnout, ale včas uhnula.

„Očekávám manžela, má se každým okamžikem vrátit," sykla varovným tónem. „A upozorňuju vás, že hrozně žárlí."

„Tak mu dejte příčinu k žárlivosti," sledoval ji do malé kuchyňky, kam před ním ustoupila.

„Příliš si fandíte," zamračila se.

Při řeči otevřela dveře maringotky a vyšla ven. Tam ji Jim nemohl dost dobře napadnout, ale se širokým úšklebkem ji následoval.

„První kolo pro dámu," dobíral si ji, ale tišeji, aby ho nezaslechla žena stojící ve dveřích sousedního vozu.

„Žádné druhé kolo nebude," odsekla, vešla zpátky do maringotky a zavřela dveře.

Kdyby tady s Carlosem nějakou dobu zůstali, určitě by se nevyhnula obtěžování ze strany mladého pana Jima, pomyslela si, ale tahle komplikace snad hrozit nebude.

Bez zájmu odklidila věci pohozené na posteli. Jakmile se Carlos vrátí, vypadnou. Pak si uvědomila, že ať se stane, co se stane, oba se musí najíst.

„Jsem já to ale beznadějná hospodyně!" pokárala se. A vzápětí si vybavila, jak by bylo příjemné pouze cinknout a čekat, až se před ní na stole objeví dokonale připravený lahodný oběd přinejmenším o třech chodech.

Znovu vyšla ven, aby se poohlédla po cikánečce, co jí den předtím nakoupila potraviny. Dívka našťástí bydlela jen o dvě maringotky dál a právě dohlížela na čtyři malé děti ve věkovém rozpětí mezi šesti měsíci a šesti lety. Když ji Marina požádala o pomoc, byla víc než ochotná přijmout instrukce.

Těch pět franků, které den předtím dostala od Mariny za svou úsluhu, pro ni znamenalo něco nepředstavitelného, co v životě dosud nedostala.

Nakázala té šestileté, aby se postarala o ostatní sousrozence, a přiběhla do Mariny maringotky.

„Opravdu tvá matka nebude mít nic proti tomu, co pro mě děláš?" starala se Marina.

„Ne, vážně ne, odešla do města do hospody. Nic jiného než pít ji nezajímá."

Bylo to prosté konstatování faktu. Marině se při něm sevřelo srdce. Pro zlepšení téhle situace se nedalo nic říct ani udělat.

„Mám ti napsat věci, co máš koupit?“ zeptala se dítěte.

„Ne, neumím číst,“ přiznala dívka. „Jen mi to povězte hezky pomalu, zapamatuju si to.“

Marina své požadavky radši dvakrát zopakovala a podala dítěti peníze. Pak se starostlivě staženým obočím sledovala, jak malá cikánka uhání k městu.

Jak je možné, že jsem dřív o takových lidech vůbec nevěděla? žasla. Mohla jsem jim pomáhat.

Nebyla si jistá jak, protože peníze očividně nebyly řešením. Těm, kteří utratili každou vydělanou penci, a těm, kdo všechno propili, peníze nijak nepomohou. Ale rozhodně nebylo správné, že dvanáctileté dítě neumí číst a psát. Matce Johnsonové, patřící k jiné generaci, možná nevadilo, že nemá žádné vzdělání, ale teď, kdy se po celé Anglii objevovaly školy jako houby po dešti, by bylo záhodno, aby se vzdělání dostávalo i cikánským dětem.

Tenhle problém se jí honil hlavou ještě ve chvíli, kdy se dívka vrátila. Nezapomněla na nic, a Marina ji za tu úsluhu a ochotu odměnila dalšími pěti franky. Dítě po nich chňaplo a pak dost váhavě vyhrklo: „Heleďte, jste jedna z nás, tak bych vám měla říct, že mi nemusíte dávat tolik. Frank by byl až až - je to asi šilink a tři pence.“

Marina žasla. Pak na tu malou skoro vykřikla. „Chci ti to dát, tys pomohla mně a já tím možná pomůžu tobě. Nedávej nic z toho matce! Ponech si ty peníze pro případ, kdybyste ty nebo tvoji sourozenci něco potřebovali.“

„Udělám to,“ přikývla malá, „a děkuju, jste moc hodná. Chtěla bych vypadat jako vy.“

Vyslovila přání každé ženy, která při pohledu na jinou, krásnější, přitažlivější či známou osobu stejného

pohlaví cítí, že proti ní vypadá uboze. Marina se zadívala na ten drobný, vážný obličejík se snědou pletí, tmavýma očima a spleť černých vlasů, které zřejmě dosud nepoznaly kartáč.

„Nemůžeš vypadat jako já, protože jsem blondýna. Ale jednoho dne, až víc dospěješ, budeš velice krásná. Třebaže nejsem cikánka, můžu ti věstit osud. Jelikož jsi laskavá a dokážeš pomáhat lidem, a navíc jsi moc příjemná osůbka, potkáš někoho, kdo tě bude milovat. Přinese ti jeho láska štěstí?"

Místo odpovědi se jí dítě vrhlo kolem krku. „Jste tak hezoučká," zašeptala cikánečka, a pak se nečekaně otočila a vyběhla z maringotky.

A Marinu po celou dobu přípravy večere pro Carlose neopouštěla myšlenka, jaké by to bylo mít vlastní děti. Dnes večer se Carlos mohl těšit na lahodnou omáčku s masem, houbami a cibulí. Všechny tyhle věci jí dívenka nakoupila ve městě.

Dokončila poslední přípravy, když uslyšela, že otvírá dveře, a než ho stačila přivítat, chytil ji do náručí a začal ji vášnivě líbat, jako by se bůhvíjak dlouho neviděli.

„Miluji tě," pošeptal jí, jakmile odtrhl své rty od jejích. „Nezapomněl jsem ti to dnes ráno říct? Je to moc důležité. Mám to zopakovat? Miluji tě."

Jako pokaždé, když se jí dotkl, ucítila v celém těle zvláštní rozechvění, které sílilo, až ji úplně zbavilo schopnosti logicky uvažovat, přesto jí něco stále napovídalo, že je pouze nepatrnou, přechodnou součástí jeho života.

„Musím ti něco říct," začala. „Něco moc důležitého."

„Oč jde?" Okamžitě od ní odstoupil a jeho hlas se úplně změnil.

„Byli tady," vyhrkla. „Dva muži. Slyšela jsem je, jak mluví s panem Johnsonem."
„Víš to určitě? Co říkali?"

Vylíčila mu, co zaslechla pod otevřeným oknem maringotky Alfreda Johnsona. Nevynechala ani to, jak je starý šéf vyrazil, aniž jim poskytl sebemenší informaci.

„To ho ctí!" zvolal Carlos.

„Ty to nechápeš? Tohle je nezastaví. Sice jim zakázal čmchat v cirkusu, ale oni samozřejmě nepřestanou, a určitě najdou někoho, kdo jim vyzvoní, že jsme přijeli teprve včera večer. Musíme okamžitě odtud!" vyhrkla.

Posadil se ke stolu.

„Nech mě přemýšlet."

„Ted' se v každém případě musíš najíst," rozhodla. Nalila mu omáčku a měla radost, že maso bylo měkké, křehké a vábně vonělo.

„Možná se mylím," ozval se Carlos po chvíli, „ale jsem si téměř jistý, že se ti chlapi nikam nedostali, jestli se snažili vyptávat lidí z cirkusu. Jak jsem ti řekl už ráno, tihle lidé nic neprozradí."

„A co když se je pokusili podplatit?"

„Pochybuju, že by přijali úplatek," zavrtěl hlavou. „Existuje nepsaný zákon nenahlásit hledaného člověka úřadům, a zdejší lidi by určitě ty dva chlapy považovali za policajty."

„Pan Johnson se zachoval chytře, když od nich požadoval zatykač nebo jejich služební průkazy," poznamenala.

„Johnson se do podobné situace rozhodně nedostal poprvé," usmál se Carlos, „a určitě nechce přijít o nikoho ze svého personálu. Přesto je to pro nás důležitá výstraha. S těmihle lidmi nemůžeme zůstat příliš dlou-

ho, nicméně je to tu bezpečnější než na většině jiných míst. Mimochodem, dneska se s cirkusem stěhujeme." „Cože?" žasla.

„Ano, naši příští štací bude Dijon, asi osmdesát kilometrů odtud. Vyrazíme hned po dnešním večerním představení, a to samozřejmě znamená, že budeme celou noc na cestě. Vždycky jsem si myslel, že vím, co je tvrdá práce, ale ve skutečnosti jsem to poznal až tady. Pořád se učím."

Carlos se usmíval a Marina s potěšením zjistila, že dojedl do posledního sousta.

„Jak je vidět, tou dřinou jsi pořádně vyhládl," poznamenala.

„Posaď se a taky si něco sněz," přikázal jí. „S hladovým žaludkem člověk vidí všechno horší, než to doopravdy je, to mi věř."

Poslechla, ale ne proto, že měla hlad. Bylo tak příjemné sedět naproti němu v malé maringotce nad chutnou omáčkou a krájet si k ní krajíčky křupavé francouzské bagety.

„Máme ještě něco?" zeptal se, když odsunul prázdný talíř.

„Sýr."

Zvedla se, z kuchyňky přinesla camembert a položila mu ho na talíř.

„Nedovedu si představit lepšího společníka na cestu. Myslíš na všechno," pochválil ji.

„Bohužel jsem zapomněla, že bys mohl chtít něco k pití," omlouvala se. „Budeš se muset spokojit s kávou."

„Kdybych měl možnost, zvolil bych vlastní vína," odpověděl.

Pozoroval ji, jak nalévá kávu do šálku, a pak se tiše zeptal: „Vyděsilo tě to, co jsi ráno vyslechla?"

„Přiznám se, že dost.“

„Neměl jsem tě do toho zatáhnout,“ povzdechl si.

„Ničeho nelituju. Ani na okamžik jsem nezalitovala, že jsem tě potkala, nebo toho, co se stalo. Jen se bojím, že by tě mohli zabít. Ach, Carlosi, nemůžeme odejít někam do bezpečí?“

„Myslíš, že jsem o tom nepřemýšlel? Dneska ráno při tréninku koní jsem nemyslel na nic jiného. Díkybohu že je nás docela dost. Jsem přesvědčený, že jen mezi spoustou lidí jsme v bezpečí. To je taky důvod, proč nechci opustit tenhle útulek, pokud to jen trochu půjde.“

„Začínám si zamilovávat tuhle naši malou marinetku,“ přiznala. Před posledními slovy zaváhala, jako by chtěla říct „náš domov“, ale to jí připadalo dost odvážené.

Carlos vypil kávu a zapálil si cigaretu.

„Pokusme se nalézt řešení,“ pokračoval. „Docela by se mi líbilo strávit odpoledne ve správném stylu - siestou.“

„Už nemusíš do práce?“ zajiskřilo jí v očích.

„Díkybohu ne. Dopoledne jsem se nadřel tolik, že mi to stačí na dlouhou dobu, a to dnešní noční harcování nebude žádný piknik.“

Natáhl k ní ruku.

„Počkej chvíli, matka Johnsonová mi půjčila záclonky. Můžeme je spolu pověsit, co říkáš?“

„Máš strach, že by nás mohl někdo zahlédnout, jak se líbáme?“ dobíral si ji. „Stydíš se za to?“

„To není otázka studu,“ namítla. „Spíš nechci, aby nás vůbec někdo viděl, zvlášť ti muži, co nás hledají.“

„Tak dobrá,“ rezignovaně souhlasil. „Kde máš ty tak důležité záclonky? Nejdřív je pověším a pak tě budu líbat. Slíbíš mi to?“

„Budu o tom přemýšlet," s provokativním úsměvem k němu zvedla ruce se záclonami.

Vzal je od ní a sklonil se k jejím očím.

„Čert vem zatracený záclony!" vybuchl a odhodil je na zem.

Popadl ji do náručí a odnesl na postel, kde horce přitiskl svá ústa na její. Jeho divoké, vášnivé polibky v ní zažehly prudký plamen. Vracela mu je se stejnou vášní a zapomínala na všechno, na lidi, kteří by je nezastřenými okny mohli vidět, na neustále číhající nebezpečí, a dokonce i na to, že Carlose milovala mnohem hlubší láskou než on ji.

9

Carlosovy rty jako by jí chtěly vysát duši z těla. Cítila jeho vlastnické polibky, jimiž jako by jí dával najevo, že se mu bezvýhradně oddala a že se skutečně stala jeho součástí. Téměř se jí nedostávalo dechu, zdálo se jí, že tone v zelené, sluncem ozářené vodě moře a klesá hloub a hloub pod hladinu, až se úplně potopila.

Cítila jeho ruce dotýkající se jejího těla, a pak pronikavý paprsek světla ozářil tmou, do níž se propadla, a probudil ji k vědomí, že tohle není ta pravá láska, nýbrž pouze její náhražka, s níž se tak často setkávala v životě, jaký znala před setkáním s Carlosem.

S téměř nadlidským úsilím se přiměla nabýt plného vědomí, přinutila mozek, aby potlačil bolestnou potřebu jejího těla, a nakonec našla sílu odstrčit Carlose a vyskočit z postele.

„Neodcházej, miláčku," žadonil. „Chci tě, miluji tě. V životě jsem nepoznal ženu, jako jsi ty."

Slova, slova, říkala si hořce a náhle viděla všechno úplně jasně. Ani jednou nevyřkl to slovo, které si přála slyšet, to jediné slůvko, z něhož by poznala, že jeho láska není jen přechodný stav, ale něco, co potrvá věčně.

Stála zády k němu a snažila se potlačit divoké buše-

ní krve v žilách, slabost těla toužícího znovu padnout na postel vedle něj a nechat se vášnivě líbat. „Marino, pojď sem.“

Byl to částečně příkaz, částečně prosba. Ale ještě se neotočila. Věděla, že kdyby to udělala, nedokázala by mu odolat.

Cítila, jak ji k sobě přitahuje svým magnetismem, už znala jeho vůli, jíž jí nařizoval, aby ho poslechla, a přesto si umínila, že mu musí odolat, ne pouze v sebeobraně, jelikož by se mu víc než ochotně vzdala, ale protože jí bylo jasné, že kdyby se tak snadno poddala jeho touze, mohla by přijít i o to málo, co už měla.

A právě v té chvíli se zapřísáhla, že udělá všechno pro to, aby ji Carlos miloval stejnou láskou jako ona jeho. Žádný muž jí nikdy předtím neodolal a ona ještě nikdy nebyla prosebnicí. Ale musela si upřímně přiznat, že dosud nepoznala muže, jenž by byl tolik hoden vítězství a lásky.

„Překvapuješ mě, Carlosi; zapomněl jsi na svůj slib, že mě nesvedeš?“ snažila se zažertovat.

„Dobře víš, že jsem nic takového neslíbil. Miluji tě, a zdá se mi, že ani já ti nejsem úplně lhostejný. Je tu ještě něco, na čem záleží?“

„Docela dost věcí,“ dostal chladnou odpověď. „Především tvá země, a pak moje budoucnost.“

„Miláčku, přece víš, že bych neudělal nic, čím bych ti způsobil bolest,“ ujistil ji. „Jednu věc ti můžu slíbit už teď - jestli se z toho všeho dostanu živý, už nikdy nebudeš muset pracovat.“

„Nabízíš mi peníze?“ zeptala se tiše.

Zavrtěl hlavou.

„Ne. Nabízím ti pokud možno bezpečí, a to je něco zcela jiného.“

Otočila se k němu.

„Měla jsem tě za chytřejšího. Myslela jsem, že rozumíš ženám.“

„Řekl jsem snad něco špatně?“ zeptal se tónem zmateného dítěte.

„Podle svých měřítek možná ne, ale ta moje jsou zcela odlišná. Miluji tě, protože se své lásce nedokážu ubránit. Nechtěla jsem odměnu za to, že tě miluji, o nic víc, než ji ty očekáváš za svou lásku ke mně. Je to něco, co se děje mezi námi, a na ničem jiném nezáleží.“

„Vždycky je tady budoucnost,“ připomněl jí s lehkým povzdechem.

„Tvá budoucnost je tvůj problém,“ odsekla. „O mou se prosím nestarej.“

„Ale já se samozřejmě starám,“ vybuchl, teď už dost zlostně. „Vážně si představuješ, že po tom všem, co jeden pro druhého znamenáme, bychom se mohli rozejít, já bych na tebe přestal myslet a nijak se o tebe nepostaral, když budu mít možnost?“

Marina se posadila na postel naproti němu, přitáhla si polštář, opřela se o něj a přehodila nohy přes pelest.

„Myslíš teď na něco hypotetického,“ pokračovala. „Předpokládejme, že se dobereme kořene věci. Jak se pak zachováme? Co uděláme? Nemůžeme zůstat tady a nechat se zabít. Co by nám to přineslo? Jen smrt!“

„Aspoň na chvíli chci na tohle všechno zapomenout,“ přiznal. „A to se mi podaří, jen když tě líbám. Vrať se ke mně, Marino. Dovol mi, abych tě držel v náručí. Slibuji, že neudělám nic, co by sis nepřála.“

„A právě v tom je problém,“ věnovala mu provokativní úsměv.

Rázem se posadil.

„Zatraceně!“ ucedil. „Vzrušíš mě, a když už si myslím, že jsem tě získal a že mi patříš, proklouzneš mi

mezi prsty. Kdo jsi? A co se honí v té tvé malé, rozto-
milé hlavince?"

„Promluvme si rozumně," navrhla, ale srdce jí tro-
chu poskočilo při jeho vyznání, jak moc ho zaujala.
Nicméně pro mužské tělo není těžké nechat se vzrušit
atraktivní ženou. Mnohem obtížnější je dokázat vzru-
šit mužský mozek.

Carlos vyskočil a zamířil k oknu, kam předtím na
parapet odhodil krabičku cigaret.

„Co kdyby ses převlékl do košile a džin, co jsem kou-
pila u paní Johnsonové?" vybídla ho Marina. „A pak
pověsíme ty záclony."

„Kruci, teď mluvíš jako nějaká panička z předměstí,
která nutí manžela, aby se podílel na domácích pra-
cích," zavrčel, ale poslechl a udělal, co si přála. Než se
šel převléknout, zavřel dveře do kuchyně. Když se
vrátil, vypadal přesně podle Maríniých představ, jako
kovboj z nějakého velmi nerealistického filmu.

„Padne ti to dokonale!" uvítala ho nadšeným výkří-
kem. „Vypadáš tak elegantně, že bys mohl být spíš plno-
právným členem cirkusu než jen obyčejným koňákem."

„Od Handrathiho jsem slyšel totéž," pochlubil se.
„Možná bych mohl jít do velkého šapitó. Ujišťuji tě, že
bych valnou část účinkujících strčil do kapsy. Tenhle
ohoz je fakt úžasný!"

„Všichni se k nám chovají opravdu laskavě," nene-
chala na cirkus dopustit, už jen proto, že byl anglický
a Carlos ho kritizoval.

Uhodl, nač myslí, a tiše se zasmál.

„Dobrá, dobrá, Miss Británie, vzdávám čest britské
vlajce a tvrdím, že celá show je prvotřídní, ačkoli bůh-
ví co by řekl Bertram Mills, kdyby mě slyšel."

„Jak je možné, že toho o našich cirkusech tolik víš,
a nejen o nich, i o všem, co je britské?" divila se.

„Jako školáka mě vzali do cirkusu Bertrama Millse," vysvětlil jí. „Zdálo se mi - i když jsem to tehdy sledoval okouzlenýma očima - že je to ta nejfantastičtější a nejnádhernější show na světě. Nikdy jsem nezapomněl na ty koně. Chudák Handrathi, i kdyby se rozkrájel, nedokázal by ani část toho, co dokázali tamti."

„Takže jestli se nikdy nestaneš prezidentem, může z tebe být skvělý voltižér," dobírala si ho.

Okamžitě poznala, že se Carlose poznámka týkající se jeho nelehké situace dotkla. O tomhle neměla mluvit ani v žertu. Zachmuřeně se posadil na kraj lůžka a zuřivě potáhl z cigarety.

„Ptáš se, co udělám?" ozval se úplně změněným tónem. „Zítra se musím nějak spojit s Pedrem. Nemá smysl, abych mu volal příliš brzy, stejně by mi ještě neměl co říct. Zítra nebo pozítří už by mohl něco vědět."

„A mezitím," napověděla mu, „se domníváš, že by bylo pro nás nebezpečné zůstat tam, kde jsme."

„Jelikož ti chlapi z nikoho v cirkusu nevytáhli o nás žádné informace, určitě budou slídit jinde," upozornil ji.

Než stačila něco podotknout, rychle se zvedl.

„Jsem já to ale hlupák!" vykřikl. „Už to mám! Že jsem na to nepřišel dřív!"

„Co je to?"

„Lisabon," vyhrkl. „Musíme se samozřejmě vrátit do Lisabonu. Je to poslední místo, kde by očekávali, že nás najdou. Věděli, že jsme odtamtud odjeli, protože nám byli na stopě, a z mého hlediska je to jediné město, kde bych se měl nacházet, až Pedro dostane odpověď."

„Proč?" zajímalo ji.

„Protože můžu sehnat letadlo z Lisabonu do Buenos Aires a z Buenos Aires do Culuny. Z Paříže nebo i z Anglie by mě čekala spousta přestupů, a všechny by zvyšovaly nebezpečí."

„Tohle by jistě napadlo i je," zamyslela se.

„Nemuselo by. Letět se dá kamkoli, ale když nás vyhnali z Lisabonu, nemyslím, že by očekávali, že se tam znovu objevíme."

„Pojedu taky," rozhodla se.

„Samozřejmě," div nevybuchl. „Snad nepředpokládáš, že bych tě tady nechal, nebo ti dokonce dovolil odjet zpátky do Anglie, dokud se nedostaneme z jejich dosahu. Nedovedeš si představit, co je to za lidi. Navíc by vůči tobě určitě použili nacistické metody, drželi by tě jako rukojmí, nebo ještě spíš chtěli využít jako návnadu, abys mě vlákala do pasti. Ne, dokud žiju, musíme držet spolu."

Vzlykla. Už se nedokázala ovládnout.

„Jak můžeš takhle mluvit, a současně tvrdit, že mě miluješ?"

Posadil se na postel vedle ní a objal ji kolem ramen.

„Ach miláčku, miláčku," povzdechl si. „Nikdy jsem nechtěl, aby to došlo takhle daleko. V té tmavé jeskyni jsi vypadala tak úchvatně, a když jsem tě objal, najednou mnou projel pocit, jako bys měla právo být tam se mnou, v tak těsné blízkosti, tak blízko mého srdce. A pak jsme vyšli nahoru do slunečního světla, a ty jsi byla ještě krásnější, než jsem očekával. Než jsi vkročila do mého života, mé dny nestály za nic, byl jsem nespokojený a měl hrozné deprese."

Prsty jí nadzvedl bradu a otočil její obličej k sobě.

„Už když jsme spolu obědvali v té malé restauraci s výhledem na záliv," pokračoval, „věděl jsem, že jsi úplně jiná než všechny ženy, které jsem předtím poznal. Tušil jsem, že se se mnou něco děje, cítil jsem, jak se měním jen proto, že se tvé oči noří do mých. Vlasy se ti vlnily kolem obličeje jako planoucí svatozář."

Na okamžik se odmlčel a sklonil hlavu, aby se jemně, bez vášně dotkl svými ústy jejích rtů.

„Myslím, že na světě neexistuje žena jako ty. Stále před sebou vidím, jak ses chovala, když jsme utíkali na vlak, uvědomuju si, žeš mi nikdy nic nevyčetla, a v neposlední řadě tě obdivuju, jak ses přizpůsobila tomuhle bláznivému dobrodružství v cirkusu. Marino, jsi skvělý člověk, nedostává se mi slov, abych ti vyjádřil svůj obdiv.“

Z jeho hlasu vycítila, jak trpí, a třebaže toužila ho uklidnit, uvědomila si, že musí dospět k rozhodnutí sám.

Jelikož dosud cítila jeho rty tak blizoučko svých a moc si přála se jich dotknout, radši se spěšně zeptala: „Takže pojedeme do Lisabonu, ale jak?“

Sáhl po další cigaretě.

„To je otázka, na niž zatím neznám odpověď,“ přiznal.

„Budou hlídat letiště?“ vyhrkla.

„Zřejmě ano. Jistě předpokládají, že se vynasnažíme dostat do Anglie. Sama ses domnívala, že tam by to bylo bezpečnější, a oni nejspíš zastávají stejný názor.“

„Co zkusit charterový let?“ navrhla. Zajiskřilo mu v očích, ten nápad se mu zřejmě zamlouval.

„Jsi génius!“ zvolal. „Proč už jsem na to nepřišel dřív? Nebude ovšem snadné najít nějaké malé, nenápadné letiště řízené společností, která dopravuje cestující a náklady. Musí jich být tucty, jen vědět, kde se po nich poohlédnout.“

„Třeba to bude vědět Handrathi,“ poznamenal.

„Mohl by,“ přikývl. „Zrovna dneska ráno mi říkal, že tuhle trasu už s cirkusem podnikají tři roky po sobě.“

Stěžoval si, že prý Alfred Johnson už stárne a bojí se nových míst, která by se jim asi nevyplatila tolik jako ta, na něž byli zvyklí."

„No, za zeptání nic nedáš. Myslím, že nemá cenu, abych se vyptávala zdejších žen, ty by určitě nic nevěděly," usoudila.

„Musíme ale jednat opatrně," upozornil ji Carlos. „Slyšel jsem, že se Johnson dokáže pořádně naštvat, když má některý z jeho mužů chuť odejít. Mohl by ze zášti vyslepičit těm gentlemanům, kteří ho dnes ráno navštívili, co chtěli vědět."

„Jestli to udělá, pak jen doufám, že tou dobou už budeme dávno pryč," prohlásila. „V kolik hodin dneska večer cirkus vyrazí?"

„Hned po posledním představení. Vlastně se začíná balit už po každém čísle, a vozy se zvířaty se zapřáhnou k traktorům, které je potáhnou."

„Co bude s námi?" zajímalo Marinu.

„Handrathi mi řekl, že je všechno zorganizované. Muži, kteří nemají bezprostředně co dělat se zvířaty, připojí maringotky k autům nebo nákladákům. Spousta těch lepších účinkujících má samozřejmě vlastní vůz."

„Doufám, že neodjedeš s koňmi a nenecháš mě někde vzadu," obávala se.

„Musím se řídit jejich rozkazy," vysvětlil jí. Proč nezvolil jiný způsob, jak jí to sdělit, a proč neslibil, že ji nikdy neopustí? smutnila.

„Vyprávěj mi o své zemi," vybídla ho, nejen proto, že ji to opravdu zajímalo, ale protože si přála aspoň na chvíli odvrátit Carlosovu pozornost od ní.

„Je moc krásná," začal. „Dokonalá země pro jízdu na koni. Vlastně se dá jezdit téměř jen po těch volných prostranstvích, protože upravené cesty tam neexistují."

To je jedna ze spousty věcí, o kterou se budu muset postarat. Můj otec byl ze staré školy, nenáviděl motorová vozidla. Ustavičně bránil těm, kdo chtěli naši zemi otevřít světu. Chtěl bych vybudovat silnice k dolům, k řece a do hor, kde se určitě nachází zlato a drahé kameny, které by se daly prodat, a tak získat finanční prostředky na nové důležité projekty."

Světlo v jeho očích a nadšení v hlase dalo Marině víc než jasně na vědomí, co ty plány pro něj znamenají.

„Prvořadým úkolem jsou školy," pokračoval. „Naši lidé musí získat vzdělání, a technická učiliště vychovávají schopné řemeslníky, kteří se budou podílet na rozvoji naší země."

Zaťatou pěstí udeřil do dlaně druhé ruky.

„Všechny zatracené komunisty vyženu za hranice nebo je dám pověsit na stromech. Chtějí naši zemi jen vysát, pro lid by neudělali vůbec nic. Něco takového jsme už mockrát zažili."

„Jak mocný je muž, který zaujal místo tvého otce?" zajímala se.

„Ten by tohle nikdy neudělal!" rozohnil se. „Je to jen slaboch, pěšák na šachovnici, loutka v rukách komunistů. I když se můj tvrdohlavý otec dopouštěl chyb, byl aspoň součástí své země, a svůj lid miloval."

„Budou milovat i tebe?"

„Jestli dostanou šanci, přijmou mě, protože jsem syn svého otce. Ale všechno bude záležet na mně. Nejdřív je musím naučit respektovat mou vládu a pak se snažit, aby si oblíbili mě osobně."

V Carlosových očích se znovu objevil ten zasněný, jasnoživý pohled plný oddanosti a Marina musela zavřít oči, aby ho neviděla. Rozhostilo se dlouhé mlčení. Určitě znovu zapomněl na její přítomnost. Myšlenka-

mi zalétl daleko do své země, kde žili lidé, které miloval a které chtěl mermomocí zachránit.

Prudkým pohybem přehodila nohy přes pelest. Musela se vzchopit, aby na něj nezačala křičet.

„Převlékl ses," prohodila ledabyle, „a já hodlám udělat totéž. Jen počkej, až uvidíš tu cikánskou sukýnku, co jsem si dnes ráno koupila."

Převlékla se - jako před chvílí on - taky za zavřenými dveřmi vedoucími do kuchyňky. Zrcátko z kabelky bylo příliš malé, než aby se v něm viděla celá, stačilo jen na obličej.

Že jí bleděružová halenka s výstřihem a krátkými rukávy a cikánská sukně se zářivě rudými růžemi a modrými chrpami poházenými po sukni do zvonu moc sluší, poznala v okamžiku, kdy na ní spočinuly Carlosovy oči.

Vztáhl k ní ruku.

„Vypadáš nádherně," vydechl, „ale rozhodně ne jako cikánka."

„Vážně ne?"

„Ne! Spíš jako anděl snažící se jí být. A to je něco úplně jiného. Pojd' sem a dej mi pusu. Člověk by měl políbit někoho, koho má rád, když si oblékne něco nového — je to starý culunský zvyk."

„Nevěřím ti ani slovo!"

Nechala se políbit, ale snažila se od něj odtrhnout, když jeho polibky nabyly na vášnivosti. Pokusil se ji znovu stáhnout k sobě na postel.

„Je čas na šálek čaje," prohlásila. „Nezapomínej, že jsem Angličanka, a jestli ty nemáš chuť na čaj o páté, já ano."

„V Culuně pijeme maté - odvar z listů cesmíny — jako ve většině jihoamerických zemí. Zajímalo by mě, jestli by ti chutnalo."

„Ale zřejmě nedostanu šanci to ochutnat, co?“

„Ne,“ souhlasil, „moje země ještě dlouho nebude pro cizí turisty bezpečná.“

Nebyla to odpověď, jakou očekávala, a tak její nálada klesla na bod mrazu, když šla do kuchyňky připravit čaj.

Jakmile dopili silný levný čaj, který malá cikánka přinesla z města, Carlos pohlédl na hodinky.

„Měl bych se jít podívat, co se děje. Handrathi mě asi potřebuje. Až do odjezdu mu budu pomáhat. Jestli se nevrátím, neměj strach.“

„Má to znamenat, že v téhle maringotce zůstanu celou noc sama?“

„Miláčku, jiná možnost není.“

„Nemohla bych jít s tebou?“

Náhle dostala strach. Až dosud aspoň byli pořád spolu.

„Co mám dělat?“ zvolal. „Jestli za nimi nepůjdu, dojde k hádce, a Johnson nás může vyhodit. A to by nám ani trochu nepomohlo. Ne, musím táhnout s nimi, a až se nám podaří zjistit, kde se nachází nějaké šikovné letiště, pokusíme se utéct.“

„Připravím naše oblečení,“ připomněla mu Marina. „V tomhle nemůžeme dost dobře cestovat. Vyžehlím ti oblek a vyperu košili, ale neslibuju, že se mi to povede.“

„Jsi skvělá!“ políbil ji na tvář.

„Ale skvěle se necítím,“ přiznala se slabým zachvěním. „Mám strach. Ach, Carlosi, jsem vyděšená víc než za celou tu dobu, protože teď nebudeme spolu. Když jsi se mnou, je všechno úplně jiné.“

„Miluji tě,“ ujistil ji. „Myslíš, že mě netrápí, že musím od tebe odejít?“

„Alespoň máš něco na práci,“ zamumlala spíš pro

sebe, aniž si uvědomila, že tohle říká každá žena od počátku věků.

„A já musím zůstat v téhle zatuchlé maringotce a jen si lámat hlavu, co se děje venku," zasténala. „Co když tě zastřelí a nechají někde ležet, přijde mi to někdo oznámit?"

„Určitě, ale mně se nic nestane," ujistil ji. „Jedno si pamatuj: tihle chlapi, ať jsou kdokoli, nás nikdy neviděli. Pracují naslepo, pouze podle instrukcí."

„Ale co když mají naše fotografie?"

„To se mi nezdá," usoudil. „V Culuně samozřejmě mají moje fotky, ale připadá mi nepravděpodobné, že by se nějaké dostaly až sem. Ne, jsem si čím dál víc jistý, že jim bylo řečeno, že jsem v Lisabonu. Zdržoval jsem se tam čtyři dny předtím, než mě dostihli. Tuším, že se vyptávali v každém hotelu a v každém penzionu, jestli tam nepřišel někdo podobající se Jihoameričanovi. Ti dva muži, co vešli do toho hotelu, mě mohli zahlédnout, ale to se mi zdá dost nepravděpodobné. Jeden z nich nepochybně nastoupil do vlaku hned po nás a od průvodčího spacího vozu se dozvěděl, kde je naše kupé; pak tam slepě vtrhl a zabil tu dvojici, která předtím zaujala naše místa."

Marina se neznatelně otrásla.

„Na to nemůžu ani pomyslet," zašeptala.

„Doufám, že netrpěli," povzdechl si Carlos. „Ale abych pokračoval... Poté zřejmě ztratili stopu. Ti dva chlapi, kteří se objevili v Paříži, mohli být totožní s těmi v Lisabonu, ale ani to se mi nějak nezdá. A muži, které jsi dnes ráno zaslechla, jak mluví s Alfredem Johnsonem, mohli být ti dva z Paříže, nebo jiní agenti pracující v úplně jiné oblasti. Ale můžeš si být jistá, že kdyby věděli, že jsme jim unikli, cesta na jih by nebyla jediná, kterou by zvolili."

„Všechno je tak složité, tak děsivé," postěžovala si. „Kolik jich vlastně je? To nemají nic jiného na práci, než jít po tobě?"

„Tyhle otázky se ani nepokouším zodpovědět. Jak už jsem řekl, mohu ti slíbit jen to, že rozhodně chci zůstat naživu. Lidé v Culuně dříve nebo později poznají, že současní vládci jsou vlastně okupanti. Ale až se lid ve vnitrozemí dozví o smrti mého otce, určitě se vzchopí k odplatě."

„Doufejme, že máš pravdu." Pohlédla na jeho zmučenou tvář a myslela svá slova vážně. Z nesmírné lásky k němu si přála pro něj jen to nejlepší, i když věděla, že s ní pro budoucnost nepočítá.

Něžně ji políbil.

„Dej na sebe pozor, moje milovaná, opatruj se. Kdyby skutečně došlo k něčemu děsivému, pošli za mnou jedno z dětí, najdou mě, protože budou vědět, kde je Handrathi. Ale v žádném případě nechod' nikam sama. Rozhodně nevypadáš jako někdo, kdo patří k téhle společnosti, i přes ty své pěkné šatičky."

Nedokázala odolat jeho úsměvu, objala ho a přitiskla svou tvář k jeho.

„Miluji tě, miluji tě," slyšela se, jak to stále opakuje, i když se vymanil z jejího objetí, vyběhl ze dveří a zabouchl je za sebou.

Sotva umyla hrnky od čaje, ozvalo se zatřukání na dveře. Vyděsila se.

„Jste tam, drahoušku?"

Poznala hlas cikánky z vedlejší maringotky a otevřela.

„Jé, vypadáte báječně!" zvolala návštěvnice při pohledu na její pestrobarevnou sukni. „Zahlídla jsem ji u matky Johnsonový, ale nemohla jsem si dovolit ji koupit, tenhle tejden ne. Potřebovala jsem nový necky, v těch starejch už byla pořádná díra a tekly."

„Paní Johnsonová bude mít určitě i jiné sukně, stejně pěkné," utěšila ji Marina.

„No, spíš si seženu nákou na tržišti," usoudila cikánka. „Ta stará vydríduška už neví, co si za to svý zboží napočítat. Koupím to, když jinak nemůžu nebo když mi to dá na dluh. Ale při placení hotovejma je to lepší na trhu, to mi věřte."

„Slyšela jsem, že se dneska stěhujeme," začala Marina radši z jiného soudku.

„Proto jsem vlastně přišla," prozradila žena účel své návštěvy. „Mějte všechno dobře připravený a dejte pozor, ať vám nic nespadne. Tyhle maringotky sebou při jízdě hrozně házej. Cestou sem se mi rozbilo několik talířů."

„Jsem ráda, že mi to říkáte."

„Věci si naskládejte na postel, tam je to nejbezpečnější," dostala radu. „Tak zatím sbohem, drahoušku." Vrátila se do své maringotky.

Marina se řídila její radou, naskládala nově koupené hrnky a talíře na postel a přehodila přes ně příkrývku. S pousmáním si pomyslela, že to ani nestojí za to úsilí. Brzy, možná už zítra, s Carlosem utečou a tohle všechno nechají za sebou.

Rozhodla se připíchnout k barevné sukni lístek se vzkazem, že je pro ženu z vedlejší maringotky s vyjádřením díky za to, jak byla k Marině laskavá a přátelská. Pak si uvědomila, že se musí postarat o svoje a Carlosovo normální oblečení.

Pustila se do práce. Dost neodborně vyprala Carlosovu košili, svou halenku a spodní prádlo. Zpočátku byla dost nešikovná, na prádlo se jí lepily shluky mýdlových vloček, ale když všechno dvakrát nebo třikrát vymáchala, zdálo se to čisté. Všechny kousky dokonale vyždímala a rozvěsila nad dřez. Jen zalitovala, že se

do prádla nedala už časně ráno, aby mohlo uschnout venku na slunci.

Než skončila, už se začalo stmívat. K sluchu jí doléhal cinkot kolotoče a občas zaslechla tleskání a veselé výkřiky publika z velkého šapitó.

Dnes budou mít určitě značnou tržbu, pomyslela si, a náhle si uvědomila, že je sobota. Všechno uteklo tak rychle, že ani neměla čas si vzpomenout, jak šly dny za sebou a který den je dnes.

Co asi dělá Sybil? Chudák Sybil! Marně doufala, že se jí Marina ozve z Lisabonu, aby ji ujistila, že bezpečně došla! Marina si nedovedla představit, co by si Sybil nebo kdokoli z jejích přátel asi pomysleli, kdyby ji teď viděli tady, v té staré maringotce. A přitom si uvědomila, že nikdo z nich, snad jen s výjimkou Sybil, by ji nepochopil.. Přímo je slyšela, jak se smějou a dělají si z celé té epizody legraci: „Představte si, má drahá, Marina se dostala do spárů nějakého jihoamerického dobrodruha a ten ji teď s sebou tahá po celé Evropě. Dokonce s ním bydlí v cikánské maringotce!"

Dokázala si představit výraz jejich očí, způsob, jak zkříví rty nad tou zvěstí, naprosto přesvědčení, že s Carlosem žije a že se jedná jen o záležitost přechodné divoké vášně. Že by mezi nimi mohla vzniknout láska, to jim vůbec nepřijde na mysl.

„Co mohlo Marinu na takovém člověku zaujmout, to nechápu!" Takhle by asi zauvažovali ti serióznější z jejích známých, zatímco druzí by prohlásili: „Ach, drahoušku, Jihoameričani jsou pro krátký flirt fascinující."

Rozhlédla se po malé maringotce, zadívala se na postel, kde s Carlosem dnes odpoledne leželi a kde by se mu málem úplně oddala.

Carlos ji nemiloval, jak by si přála, a přesto se nikdy necítila šťastnější než teď. Nikdo z lidí, které kdy po-

znala, nehrál v jejím životě takovou roli jako on - všichni byli pouhé stíny. Až dosud vlastně vůbec nežíla! Kdyby dnes spolu s Carlosem zemřela, odcházela by ze života s vědomím, že díky němu poznala skutečnou sladkost a vášně žití.

Všimla si, že se záclony vypůjčené od matky Johnsonové válí na podlaze, kam je Carlos odhodil. Automaticky je zvedla, ale nesnažila se je pověsit. Už jí to nějak nepřipadalo důležité. Teď chtěla myslet jen na Carlose, vybavovat si chvíle s ním a snít o něm, téměř jako by ji už opustil a jí zbyly pouze vzpomínky na něj.

Lehla si na volnou postel, na níž nebyly naskládány věci, a sledovala, jak světlo zvenčí tvoří obrazec na protější stěně. Měla pocit, jako by se nacházela na malém ostrůvku uprostřed nekonečné vody, která jí brání dostat se na pevninu. Nikdo neznal její totožnost. Byl to zvláštní, ale uspokojující pocit, při němž si uvědomovala jeden nezvratný fakt: od života si přála jediné - stát se Carlosovou ženou.

Zřejmě zadřímala, protože ji ze spánku rázem probudil silný hluk zvenčí - zvuk motorů, lidé pokřikující na sebe různé pokyny, pronikavé dětské hlasy a v dálce řev zvířat v klecích.

Vyskočila a vzápětí se ozvalo ostré zabušení na dveře. Spěchala otevřít a za nimi se na ni ve světle reflektorů šklíbil drzý obličej Jimmyho.

„Připravená?" zeptal se.

„To už jedeme?" vyhrkla překvapeně.

„Za pár minut."

Při těch slovech se ohlédl směrem k cirkusu, kde k zemi klesal velký bílý stan a teď už ztichlý kolotoč se rozkládal na části.

„Váš manžel bude mít spoustu práce," poznamenal, „takže se o vás postarám já."

„Znamená to, že potáhnete maringotku?" Marina sledovala vůz, který předjel ke straně maringotky a stál tam se zapnutým motorem.

„Přesně tak," odpověděl. „Doufám, že se cítíte poctěná."

„A co vaše vlastní maringotka?" zajímalo ji.

„Všechno je zařízeno. Vezměte si kabát nebo něco přes sebe a pojd'te se posadit do vozu vedle mě."

„Asi bych měla radši zůstat v maringotce," navrhla, když si všimla pohledu v jeho očích.

„Nebud'te bláhová," ušklíbl se. „Udělalo by se vám zle. Kromě toho si s vámi potřebuju promluvit."

Marina z něj neměla dobrý pocit, ale byla bezmocná. V Jimovi bylo něco divokého, co jí nahánělo strach. A teď měl být jejím společníkem. Jinou možnost však neměla. Carlos pracoval a ona dost dobře nemohla požádat některou z žen z jiné maringotky, aby jí dělala společnost.

Ale co, pomyslela si. Byla zvyklá postarat se o sebe a nepředpokládala, že se Jim nějak zvlášť liší od těch plejbojů a mladíků z Mayfair, kteří se už od dospívání tak či onak snažili ji svést. Pokud se s ní nechtěli oženit, pak toužili dostat ji do postele. Zvykla si říkat „ne", ale teď to byla neobvyklá situace. Znervózněla, že bude muset zůstat o samotě s Jimem. Ještě že bude sám řídit, aspoň to ji trochu uklidnilo.

„Vezmu si kabát."

Vrátila se do maringotky, vzala kabelku a malý toaletní kufřík - od toho se nemínila odloučit. Naskládala do něj krémy na obličej, pudr a všechny věci, které si s sebou vzala z Lisabonu. Dala si pozor, aby tady nic z toho nezapomněla — byly to nápadně přepychové věci pro ženu pomocníka v cirkusu.

Ze skříně vyndala kabátek, který si ráno koupila

u paní Johnsonové. Visel tam i její plášť a Carlosův oblek. S pocitem viny si uvědomila, že ho nevyžehlila, jak slíbila.

Oblékla si kabátek a hlavu ovázala šátkem. Trochu zalitovala, že má na sobě tu lacinou, ale pěknou halenku a cikánskou sukni, kterou jí prodala matka Johnsonová. Možná by její normální elegantní oblečení Jima odradilo od nějakých odvážných pokusů. Pak se její rty rozvlnily trochu smutným úsměvem. Tohohle mladíka by určitě nic neodradilo, byl ten typ, jaké znávala — ve vzdělanější podobě — ale úplně stejný.

Náhle ucítila, jak se maringotka s rachotem a nadskočením pohnula, div ji to nesrazilo na zem — to jak ji Jim připojil ke svému vozu. Pak něco zakřičel, proto rychle popadla své věci a vyběhla ven.

Všechny maringotky už byly v pohybu, tažené auty, trucky a nákladáky. Tvořily dlouhou řadu.

Po velkém stanu už zbylo jen prázdné místo. Skládaly ho tucty mužů. Marina je spatřila ve světlech reflektorů. Snažila se mezi nimi rozpoznat Carlose, ale nepodařilo se jí to. Pak si vzpomněla, že se měl postarat o koně.

„Jedeme!“ zvolal Jim.

Jeho vůz byl velký a kdysi musel být drahý. Přední sedadlo bylo pohodlné a skýtalo dost prostoru. Usadila se na něj a okamžitě spustila područku mezi nimi. Otočil se k ní; motor sice běžel, ale dosud se nerozjeli.

„Nač ta barikáda?“

„Odpověď znáte,“ odsekla.

„Líbíte se mi. Jste vtipná. Myslím, že si spolu porozumíme,“ usmál se.

„Jistě, budete-li se chovat, jak se patří. Jestli ne, vystoupím a půjdu pěšky,“ varovala ho.

„Vy jste ten typ děvčete, co?" Ted' se usmíval od ucha k uchu.

„Ano, jsem," potvrdila to. „Můžeme si všechno vysvětlit hned na počátku."

„Změníte názor. Všechny ho změní, tím si buďte jistá," holedbal se.

„Musí vás to hrozně nudit!" poznamenala.

„Co tím myslíte?"

Bylo zřejmé, že se tahle konverzace nevyvíjela zcela podle plánu.

„To, co je snadno získané, nemá žádnou cenu," prohlásila. „Tohle byste měl vědět."

„Možná ano, možná ne," pokrčil rameny. „No tak, buďte na mě milá. Už tak jsem se hrozně pohádal s mamá Johnsonovou, protože jsem jí oznámil, že radši odtáhnu vaši maringotku než tu její."

„Měl byste se stydět," napomenula ho, „nedívím se, že ji to rozzlobilo. A mě jste tím ještě dostal do řeči. Pomyslete, co na to řeknou ostatní."

„Myslíte, že mi na tom záleží? Celý den myslím jen na vás. Jste vážně hezká jako obrázek. S někým tak pěkným se v tyhle díře často nesetkáme."

„Díky za kompliment, ale já se vážně domnívám, že byste měl jít za svou matkou a říct jí, že jste změnil názor."

„Dejte s tím pokoj!" řekl otráveně. „Nehodlám znovu a znovu poslouchat ty její řeči, a pak, ona není moje matka. Nechápu, proč se s ní starej pán oženil. Jen ho otravuje."

„Proč se vy neoženíte a nepřestanete plést hlavu vdaným ženám?"

Zaklonil hlavu a halasně se rozesmál.

„Jste zvědavá, co? Třeba před koncem naší cesty dostanete odpověď. Podívejte! Vypadá to, že se hnuli."

Starej dneska večer spěchá. Vždycky se jen třese, aby už byl někde jinde. Pokaždý si myslí, že na nový štaci trhne víc peněz. Znáte to: dneska průšvih, zítra růžová budoucnost."

„Jaké máte vzdělání?" zajímalo ji.

Vypadal překvapeně. Takovou otázku rozhodně nečekal.

„Co se mého vzdělání týká, otec na ně dost dbal, a byl přísný. Vyrůstal jsem za války a cirkus byl tenkrát samozřejmě rozpuštěný a velký stan uskladněný. Otcí to téměř zlomilo srdce, ale byl jsem to já, kdo tím trpěl. Na otcův příkaz jsem se musel pořád učit, div jsem se z toho nezbláznil. Ještě že jsem nemusel chodit do školy, otec mi obstaral extra výuku, domácí učitele. K smíchu, co? Lidi z naší společenské vrstvy nemívají preceptory, ale starý pán je našel - penzionované ředitele škol a jim podobné. Pracovali se mnou po večerech. Vůbec si to nedovedete představit! Tenkrát jsme žili sotva o suchých bramborách - otec nedovolil sáhnout na úspory víc, než bylo třeba k životu, ale na mém vzdělání nešetřil. Když teď na to pomyslím, musím se smát."

„Měl byste být svému otcí vděčný, a ne se vysmívat jeho snaze," napomenula ho. „Hned jsem poznala, že jste vzdělanější než průměrný muž ve vašem postavení."

„Jsem tím pro vás přitažlivější? Jestli ano, pak to všechno mělo nějaký smysl. Ještě žádnou ženu nezajímalo, co jsem si nahustil do hlavy."

„Copak nechápete, jaký je to vklad do života?" žasla. „Nespočívá v tom, že budete pro nějakou hloupou holku přitažlivější, ale že si dokážete víc vydělat, dosáhnete větších úspěchů a budete se cítit důležitější."

„No ne!“ zvolal. „Celé odpoledne jsem uvažoval, o čem se budeme bavit, až pojedeme spolu sami v tomhle autáku, ale ani ve snu by mě nenapadlo, že se budete zajímat o mé vzdělání.“

„Přijdete na to, že mám pravdu. Jednou třeba napíšete knihu o cirkusu, ale mezitím byste díky své inteligenci mohl vylepšit některá z čísel.“

„Co vy o nich víte? Vždyť jste je ani neviděla. Přijela jste teprve včera večer.“

„Viděla jsem velké cirkusy, v Anglii a v...“ Už měla na jazyku „v New Yorku“, ale včas se zarazila. „Znám některé výstupy, nejsou moc dobré. Vašemu otci možná vyhovují, ale vy byste mohl vymyslet něco lepšího.“

„Potřeboval bych k tomu někoho, jako jste vy, aby mi pomohl. Moudrá, chytrá žena dokáže s mužem udělat divy. Zřejmě věříte, že mám možnosti. Co s tím provedete?“

Při řeči si položil levou paži na sedadlo za Marinou. Cítila její tlak na ramenou. Ach bože, pomyslela si s lehkým povzdechem, tohle rozhodně nebude snadná cesta.

10

Dlouhá řada tahačů, maringotek a klecí se velmi zvolna rozjela do tmavé noci. Marina ve snaze vyhnout se jakémukoli hovoru na intimní téma zaspala Jima otázkami ohledně organizace téhle náročné přepravy cirkusu. Zajímalo ji, jak je možné tak rychle přesunout tolik lidí, stanů a poutových atrakcí.

„Starý pán už to dělá léta," odpověděl. „Cirkus moc nevynáší, a až otec zemře, pochybuju, že ho udržím v chodu."

„Byla by škoda ho zavřít," usoudila. „Spíš bych si vybral pár efektních čísel, s nimiž by se dalo vystupovat ve varieté." Po chvíli dodal: „Musím přiznat, že mám to věčné tuláctví v krvi! Asi budu pokračovat, zvlášť jestli se mi podaří najít nějakou pěknou sukni, která mě v mém úsilí podpoří."

Na tohle nijak nereagovala, a tak na ni po chvíli vyrukoval s otázkou: „Co vás vedlo k rozhodnutí vzít si toho Jihoameričana?"

„Miluju ho."

„O těchhle přivandrovalcích jsem nikdy neměl dobré mínění," prohlásil pohrdavě. „Taky jich dost zaměštnáváme, ale jsou nespolehliví. Vůbec bych se nedivil, kdyby ten váš měl ve své zemi půl tuctu dalších žen."

„Ne každý je křivák," prohlásila odsuzujícím tónem, nebo alespoň doufala, že to Jim tak pochopí. Ale jen se zasmál.

„Křivák jako já, co," vrhl na ni postranní pohled. „No, když na to přijde, docela se mi daří krást pěkné ženské."

„Myslím, že věnujete až moc myšlenek a času opačnému pohlaví. Proč neděláte něco užitečného a radši se nesnažíte vylepšit cirkus? Carlos mi říkal, že tam máte pár opravdu dobrých čísel."

„Co o tom sakra Carlos může vědět?" div nevybuchl. „Ani vy, ani on nejste cirkusáci. Kdyby otec neměl nouzi o pomocníky, nikdy by vás nenajal."

„Ale on nás najal," odsekla. „A Carlos to s koňmi dokonale umí. Jestli mi nevěříte, zeptejte se pana Handrathiho."

„Handrathiho názor mě ani za mák nezajímá," vyštěkl.

Mezi těmi dvěma zřejmě došlo k nějakému nedorozumění, protože vzápětí změnil téma a úplně jiným tónem ji požádal: „Povězte mi něco o sobě. Z které části Anglie pocházíte?"

„Z Londýna."

„Velice přesné, musím přiznat. A hodně mi to říká, to je fakt."

„Nerada o sobě mluvím s cizími lidmi," ohradila se. „Radši mi vyprávějte o cirkusu."

„Nerad mluvím o cirkusu s cizími lidmi," napodobil její tón.

Ztichla a v duchu si říkala, že tohle bude zřejmě velice nepříjemná cesta. A pak náhle ucítla, jak se Jimo-va paže ocitla na jejích ramenou. Přitáhl ji blíž k sobě, než si stačila uvědomit, co se děje.

„Nechme těch řečí," zamumlal zhrublým hlasem.

„Myslím, že jste ten nejpěknější kus ženský, jaký jsem viděl. Trochu si spolu zašpásujeme. Tyhle noční přesuny obyčejně bývají zatraceně nudný, ale ténhle by mohl být jinej.“

Vší silou ho odstrčila.

„Neopovažujte se mě dotknout!“ pohrozila mu. „Jestli to ještě jednou zkusíte, vystoupím a půjdu si sednout dozadu do maringotky. Je to moje vina, neměla jsem s vámi jezdit.“

„Třesky plesky!“ zasmál se s paží stále na jejích ramenou, ale teď už ji aspoň k sobě netiskl.

„Pusťte mě, prosím.“ Ledový hlas byl v minulosti pokaždé dost účinný, když se odvážný mladík pokusil o přílišnou důvěrnost.

„Copak vás trápí?“ zeptal se, ale právě v tu chvíli vůz před nimi nečekaně zastavil. Jim byl nucen stáhnout paži z Maríniých ramen a dupnout na brzdou, takže byla volná.

Hmátla po klice dveří a otevřela je.

„Mám jít do maringotky, nebo se už budete chovat slušně?“ vyjela na něj.

Jim sundal ruku z volantu a otočil se k ní.

„Bože, jste tak hezoučká!“ zvolal. „Už když jsem vás uviděl poprvé, zdála jste se mi fantastická. V té blůzce a pestré sukni jste k nakousnutí. A nebuďte na mě zlá.“

Mluvil chraptivým hlasem, znělo to dost vulgárně, ale Marina si musela přiznat, že má v sobě jistý šarm. Přesto ji cosi varovalo, že s tímhle člověkem není radno si zahrávat.

„Poslyšte,“ ozvala se, „teď stojíme a já se klidně můžu přesunout do maringotky. Pokud mi nedáte čestné slovo, že se budete chovat jako gentleman, nehodlám tady s vámi zůstat. Můžete jet sám.“

„To se vám ani trochu nelíbím?"

„V tom to není," odsekla. „Nenechám se osahávat. Musíte mi slíbit, že už se mě nedotknete."

Jim pochopil, že to myslí vážně. Vůz před nimi se dal znovu do pohybu.

„Oukej, ať je tedy po vašem, ale musím přiznat, že jsem se ve vás zklamal."

„A to je hodně zlé, co?"

„Vdaná nebo svobodná, jaký je v tom rozdíl? Když na to přijde, vdané jsou na to líc připravené a bývají ochotnější," hlásal svoji teorii.

„V tomhle se mýlíte," prohlásila přesvědčeně. „Já například svého manžela miluji a o žádného jiného muže nemám sebemenší zájem. Chápete to? Vysvětlila jsem vám to dost jasně?"

„Až moc," zamumlal. „Rád bych věděl, kdo si myslíte, že jste — je ve vás jakási povýšenost a chováte se jako členka nějaké ligy neposkvrněných. Ale změníte se! Všechny se po čase změň. Já měl jen tu smůlu, že jsem vás potkal tak brzy po svatbě."

„Máte hodně špatný názor na ženy, co?"

„Ženy jsou stvořené k milování."

„Proč jste se tedy dosud neoženil?"

„Viděl jsem příliš mnoho vdaných žen, než abych strčil hlavu do oprátky," zasmál se. „Zatím se mi nepodařilo najít tu pravou, ale kdybych potkal někoho, jako jste vy, dal bych si říct."

„Mluvíte o tom jako o dobré koupě," řekla rozhorleně. „Určitě to nemyslíte vážně."

„Už jsem přišel na to, jaká jste - kritická."

Usmál se na ni a znovu se soustředil na řízení.

„Ne, jste jiná," opravil se. „Máte v sobě něco, co se mi zatím nepodařilo vyhmátnout. Vypadáte sexy, ale když dojde na věc, stane se z vás zatracená lednička."

„Ano, tak chladně se chovám ke všem mužům kromě Carlose," připustila.

„Má ten váš Carlos něco, co mně chybí?"

Jeho otázka vyvolala v Marinině hlavě celý řetěz myšlenek. Co ji vlastně na Carlosovi tolik zaujalo? Co ji k němu tak hrozně přitahovalo? V životě už poznala spoustu mužů, mužů, kteří ji bezmezně milovali, mužů jako Victor, který všem připadal jako naprosto vhodný partner, a přesto v ní nezažehl tu pravou jiskru.

Čím se Carlos lišil od ostatních? Byl hezký, ale pohledných mužů by se našly stovky. Měl šarm, vybrané chování a vyzařovala z něj zvláštní autorita, která ji přitahovala, ale ostatní mohla odpuzovat. Třeba ji zaujala jeho mužnost. Vycítila v něm jistou neoblomnost, kterou postrádala u tolika jiných nápadníků. Carlos se k ní choval jako dokonalý gentleman, rozhodně v něm nevyčítala ani zrnko hrubosti, i když si byla jistá, že když vyslovil příkaz, očekával jeho bezvýhradné splnění. Nicméně nic z těchhle věcí nehrálo roli.

Tu hrála skutečnost, že stačil jediný jeho dotyk, aby v ní zažehl oheň. Stačilo jí jen cítit ho blízko sebe, aby věděla, že touží po jeho objetí a po jeho polibcích.

Na okamžik zavřela oči a prožívala neuvěřitelnou extázi a nepředstavitelnou radost, která zaplavila celou její bytost. Znovu si vybavila tu chvíli, kdy spolu leželi na úzkém lůžku a ona se mu téměř vzdala. V tom okamžiku po něm bezmezně zatoužila, ta touha byla silnější než cokoli, co v životě poznala, silnější, než co si kdy dokázala představit. Tehdy to byl jen zázrak, síla vůle, o níž ani nevěděla, že ji má, která ji přiměla odtrhnout se od něj a odmítnout jeho přání.

Miluji ho, opakovala si teď v duchu, a přesto jsem mu řekla „ne".

Žasla, že dokázala být tak silná. Uvědomovala si, že láska ke Carlosovi je pro ni to nejkrásnější v životě a že by se nikdy neodvážila ji nějak snížit a pošpinit ze strachu, aby o ni nepřišla. Považovala ji za něco posvátného, téměř svatého. Nesnesla by, kdyby pouto, jež se mezi nimi utvořilo, nebylo tak dokonalé jako ideální láska, kterou celý život hledala.

Jimův hlas ji vyrušil.

„Nač myslíte?“ zeptal se.

„To je tajemství.“

„Tak to bude určitě na mě,“ prohlásil domýšlivě.

„Omyl. Vlastně jsem myslela na svého manžela a říkala si, jak si teď asi vede s koňmi. Jedou vpředu, nebo vzadu za ostatními?“

„Co na tom ksakru záleží?“ vybafl. „Jste tím chláp-
kem úplně posedlá. Co s vámi dělá — používá bič, že
jste tak poddajná?“

Neodpověděla. Zasmál se.

„Určitě to tak je. Ženy jsou jako zvířata, mužskej je
musí krotit. Když se s nima piplá, ztratí je. Stačí švih-
nutí bičem — a máje u nohou.“

„Jste úplně vedle,“ rozhořčila se. „Sám jednáte
se ženami jako s hračkami, ale ony nic takového nejsou,
a vzhledem ke svému názoru na ně nikdy žádnou vhod-
nou ženu nenajdete.“

„Co když už jsem ji našel?“ vrhl na ni postranní po-
hled. „Zajímáte mě a přitahujete. Vypadáte roztomile
a naivně, ale myslí vám to, mozek vám dokonale fun-
guje, to si pište!“

„Díky,“ ucedila sarkasticky. „Vaši lichotku přijí-
mám a oceňuji.“

„U žen si obvykle chytrosti necením,“ pokračoval.
„Moc řečí nikam nevede. Mluvení je výsadou mužů,
ženy by měly být něžné a ochotné.“

„Jen vůči vám, jen k vašim službám, co?“ vyprskla rozhorleně. „Ale na světě ještě existují muži, kteří nemají ve zvyku ženy degradovat tak jako vy.“

„Poslyšte, můžete tvrdit, co chcete, ale jaký život má průměrná žena? Pár let je hezká, a má-li jen trochu rozumu, snaží se těch roků co nejvíc využít a pořádně se pobavit, protože zbytek života bude jen otročit houfu děcek a manželovi, který se začne poohlížet po nějaké křehotince, jakou byla v mládí i jeho žena.“

„Přestaňte! Už nic neříkejte, děsíte mě! Jak může mít někdo o mně a o ženách vůbec tak hrozné mínění!“

„Nesnesete pravdu, tak je to!“ usmál se. „Soudím, že jste nikdy nic takového neslyšela. Teď jste na vrcholu; od některých mužů uslyšíte, že jste žena, jakou hledali celý život, a další podobné řečičky. Jakmile dostanou, co chtějí, co bude následovat? Půjdou o dům dál, hledat novou kořist.“

Na chvíličku se odmlčel, pak téměř vzpurně vyhrkl: „Je to tak, ne?“

Vzpomněla si na své přátele. V něčem měl krutou pravdu. Vybavila si milostné vztahy mezi těmi, které znala v Londýně, Paříži a New Yorku. Připomněla si jednu přítelkyni, jíž jiná žena odloudila manžela. V záplavě slz vzlykala: „Nemohl mě dostat bez manželství, tak se se mnou oženil. Teď hledá jinou, kterou musí dobývat.“

Marina se otřásla. I ji čeká takový osud? Manžel, který ji chtěl, když byla mladá a přitažlivá, a jenž jí bude nevěrný s mladšími ženami, až zestárne?

„Zamyslela jste se nad tím, vidíte?“ ozval se posměšně.

„Buďte zticha!“ vypěnila. „Jen mě rozčilujete, a jsem z těch vašich řečí nešťastná!“

Jako by spíš než jemu odpovídala na své otázky, ale jím to ani nehnulo.

„Věřte mi, polibky jsou lepší než řeči. Se slovy se nikdy nikam nedostanete. Co se tak pro změnu líbat?”

Natáhl k ní ruku, ale prudce ucukla.

„Něco jste mi slíbil,” varovala ho.

„Jestli teď vystoupíte, zlomíte si nohu,” upozornil ji.

Na hlavní silnici mohli zvýšit rychlost.

„Jak daleko pojedeme?” chtěla vědět.

„K předměstí Lebrunu,” informoval ji. „Je to dobrá štace. Při pěkném počasí můžeme začít už odpoledním představením.”

„Co se bude dít, až dorazíme?” zajímalo ji.

„Muži postaví šapitó a další atrakce. Máte starost o manžela? Můžu vám garantovat, že nebude vědět, co dřív, a únava mu nedovolí se vám věnovat.”

„Jen mě to tak napadlo. Říkala jsem si, že být celou noc na cestě a po příjezdu okamžitě pořádat představení —”

„Nezapomeňte, že většina čeká na páteční výplatu,” upozornil ji.

„Nepřipadá mi, že vy byste se zrovna prací přetřhl,” popíchla ho.

„Myslíte?” odsekl. „Někdo musí na všechno dohlížet, jinak by práci odflákli a pak by to skončilo fiaskem. Otec dospěl k názoru, že je na mě spolehnoutí.” Po krátké odmlce dodal: „Co říkám, platí. Jen si to zapamatujte, jestli chcete, aby si váš manžilek udržel svý zaměstnání.”

„Nesazte se mě vydírat!” vykřikla. „To by byla vážně poslední kapka!”

Pokusila se o bezstarostný tón, a dokonce se zasmála, ale zároveň si uvědomila, že Jimovu pohružku nemůže brát na lehkou váhu, mohl by ji splnit.

„Vydírání je nepříjemné slovo," prohlásil, „ale předpokládejme, že váš muž zatouží po lepší práci a možná i po lepším místě pro maringotku - je velký rozdíl, jestli někdo stojí až úplně vzadu, nebo přímo u flašinetu."

Pootočil hlavu a zadíval se jí do obličeje.

„Potrpíte si na pohodlí, co? Která dívka ne? Těm hezkým se někdy nedostává peněz. A strýček Jim pro ně může hodně udělat, když si to s ním nerozházejí."

„Trvám na tom, že je to vydírání," prohlásila nekompromisně, „a naprosto otevřeně říkám, že tyhle vaše silácké řeči na mě nijak nepůsobí."

„To je škoda. Jistě byste vašemu drahému mužičkovi nepřála, aby schytil tu nejhorší dřinu, že ne? Některé práce jsou lepší než ty druhé, a jiné i dost nebezpečné."

Prudce se otočila na sedadle a podívala se na něj.

„Jste vážně prevít, víte to?" už se neudržela. „Nemáte v sobě kouska cti a slušnosti?"

„Co se týká žen, tak ne," prohlásil bezstarostně, „a jak už jsem řekl, jste moc hezká, a udělám všechno, abych vás dostal. Vyjádřil jsem se dost jasně?"

„Už jste se dost namluvil těch nesmyslů," sykla, „musím vám znovu zopakovat, že nejsem dlouho vdaná? Miluji svého manžela a nikdy se nepodívám na jiného muže - zvlášť ne na vás."

Rozesmálo ho to.

„Uvidíme. Ale nedávejte mi vinu za to, co se jemu asi nebude líbit."

Zase v jeho slovech zazněla skrytá výhrůžka, která Marinu znepokojila. Neodpověděla a odvrátila hlavu. Uvědomila si, že by nebylo rozumné zajít při rozhovoru příliš daleko.

Tenhle člověk neměl vůbec žádné zábrany. Instinktivně vycítila, že čím víc mu bude unikat, tím víc na ni

bude naléhat. Jim Johnson byl očividně zvyklý řídit se vlastní morálkou. Jeho přímý postup, skutečnost, že je synem velkého šéfa, i to, že se neštítí použít jakékoli prostředky k dosažení svých cílů, mu určitě zajistilo značný úspěch u určitého typu žen. Jen těžko by ho přesvědčila, že ona není jako ty ostatní, a i když se sama pokárala, že je to nesmysl, přesto vytušila, že by si mohl své zklamání a frustraci nějak vylít na Carlosovi.

„Jak dlouho ještě pojedeme?" Snažila se změnit téma hovoru.

Pohlédl na přepychové hodinky na širokém stříbrném náramku blyštícím se mu na opáleném zápěstí.

„Ještě hodinu. Prisuňte se blíž, musím vám něco říct."

„Tady se mi sedí docela dobře. A kromě toho mám váš slib. Zapomněl jste na něj?"

„Vy mi ani nedovolíte na něj zapomenout," zavrčel. „Proč jste tak opatrná? Pár pus ještě nikoho nezabilo."

„Odpověď zní, že nerada líbám cizí lidi," usadila ho.

„Já nejsem cizí," namítl. „Už mě hezkou chvíli znáte. Vzpomínáte si, jak jsem vám přenášel ty věci z maringotky matky Johnsonových? Byla to ode mě laskavost, ne? Kdybyste nebyla tak pěkná, poslal bych někoho z těch cikánských kluků."

„Byla jsem ochotná dát vám spropitné," připomněla mu.

Zasmál se.

„Nemůžu zapomenout na výraz vašeho obličeje, když jsem vám řekl, že peníze nejsou to, co chci. Kde jste byla celá ta léta? Zavřená v klášteře nebo v něčem podobném? Vždyť vy vůbec neznáte život."

Mohla odpovědět, že nemá ve zvyku potkávat se s muži, kteří jí ke dveřím doručí balíky, a kdyby přece jen, pak by je nepovažovala za perspektivní nápadníky

nebo muže, kteří by ji rádi políbili. Žasla, že si Jim zřejmě vůbec neuvědomuje tu hlubokou propast, která je od sebe dělí. Propast postavení, vzdělání, peněz, ale pak si řekla, že v tuhle chvíli ani na jednom z toho nezáleží. Ona a Jim byli pouze muž a žena, samotní ve zvolna se pohybujícím autě, a bylo úplně jedno, co vlastní nebo kým jsou. Ona byla žena se sex-appealem, on muž, který po ní toužil.

Na okamžik k němu téměř pocítila lítost. Tolik toho v životě zmeškal. Pak náhle s překvapením zjistila, že si klade otázku, zda tenhle zdravý, otevřený přístup k životu není svým způsobem lepší než ten její vnějškový a značně sofistikovaný.

„Povězte mi, Jime, co si opravdu přejete od života? Jaké máte ambice?“

„Milovat se s vámi.“

„Ne, ne,“ protestovala, „takovouhle odpověď nechci, nemyslím nic přechodného, něco, co se děje v tomhle okamžiku. Ptám se na vaši ctižádost, na váš cíl. Na co se těšíte?“

„Na peníze a ženy,“ odpověděl s úsměvem, „a na spoustu dobrého pití. Existuje něco lepšího?“

Neubránila se smíchu. Položila otázku, dostalo se jí odpovědi, a když se dospělo k jádru věci, bylo tam ještě něco? Pochybovala, že si Jim po absolvování výuky ještě někdy přečetl knihu. Veškeré informace o současném dění určitě získával z rádia, nikoli z novin, a teď už věřila, že mluvil pravdu, když prohlásil, že jediné, co si přeje, jsou peníze a ženy.

Vzpomněla si na Victora. Nepřál si totéž? Ne že by nějak zvlášť bažil po penězích, měl jich spoustu. Ale ženy byly středem jeho zájmu, vedle několika jiných aktivit, jimiž zabíjel čas - závodění, cestování a hazardní hry. Tohle všechno tvořilo jeho život. Ovšem

během uplynulého roku bezesporu upřednostnil svůj hlavní zájem - nepřestával jí nadbíhat.

Neodsuzuju Jima nespravedlivě zpytovala své svědomí, jen proto, že patří k jiné společenské vrstvě?

„Na co teď myslíte?“ vyzvídal. „Jestli si pro mě vymýslíte další otázky, můžete si je zodpovědět sama. Co chci? Jen trochu pohodlí. Přisedněte si blíž ke mně. Přestaňte se chovat jako jeptiška a buďte trochu lidská.“

„Můžu být ‚trochu lidská‘ i bez toho, že si sednu k vám blíž,“ odsekla.

„Jinak řečeno, můžete pokračovat v konverzaci. Jak já lituju toho vašeho manžílka! Vy do něj polovinu noci zřejmě nepřestáváte něco hustit, zatímco on touží jít do postele s nějakou měkoučkou kočkou, s mladým masíčkem.“

„Manželský život je něco úplně jiného než to, o čem mluvíte. Sežeňte si manželku a přestanete být *enfant terrible*, hrozba pro ženy.“

„Takhle mě vidíte?“ podivil se. „Někdo tomu říká jinak. Nenašlo by se moc těch, co nebyly spokojené. A pro případ, že máte na mysli právě tu jednu, odpovídám, že si nemůžete udělat názor na něco, co jste nevyzkoušela.“

Zase nedokázala potlačit smích.

„Jste nenapravitelný. Možná by se z nás mohli stát přátelé, ale to byste se musel chovat decentně a nechat své ruce na pokoji,“ usoudila.

„No není to skvělé!“ promluvil sám k sobě s pohledem upřeným na cestu před sebou. „Konečně potkám dívku, která mě skutečně přitahuje, která má fakt něco do sebe, a ona mi nabízí přátelství. Tak to už se mnou musí jít pořádně z kopce!“

„Možná dospíváte,“ prohodila.

„Vy fakt máte odpověď na všechno. A pěkně břitkou, to se musí nechat.“

Mezitím vůz před nimi trochu zpomalil. Marina stáhla okénko a vyhlédla ven.

„Vidím domy, to znamená, že už se blížíme k městu,“ hlásila.

„Nemůžeme být od něj daleko,“ souhlasil. „Asi bych vám měl poděkovat. Díky vám ta cesta dost rychle utekla — i když neproběhla přesně podle mých představ a očekávání.“

„Řízení jednou rukou jsem vždycky považovala za nebezpečný risk,“ poznamenala trochu zlomyslně.

„To já vždycky považoval za vzrušující hru s ohněm, a můžu vás ujistit, že jsem v žádném případě ještě neskončil.“

Zase slabý podtón výhrůžky v tom jinak bezstarostném tónu. Marina jen neznatelně pokrčila rameny a řekla si, že zítra nebo pozítří už možná budou s Carlosem někde na cestě. Nemohla uvěřit, že by Jim své výhrůžky týkající se Carlose myslel vážně, přesto neměla dobrý pocit. Od prvopočátku vytušila v Jimovi krutost a bezohlednost, a tyhle charakterové vlastnosti jí napověděly, že Jim je typ muže neuznávajícího pravidla hry.

Znovu vykoukla z okna. V dálce před nimi zahlédla světlá vozů odbočujících ze silnice doleva.

„Zřejmě musíme dál pokračovat po poli. Jak vzrušující! Jsem zvědavá, jak to tu bude zítra vypadat,“ poznamenala.

„Před rozedněním nás čeká spousta práce,“ upozornil ji.

„Proč to postavení stanu a ostatní věci nenecháte na ráno?“ divila se.

„Nebyla by to dobrá vizitka. Lidé se dozví, že přijel

cirkus, a od časného rána ho budou chtít omrknout; zpola postavený stan a kolem nevábne rozpakované věci by je mohly odradit od pozdější návštěvy. Ne, starý pán má pravdu, když trvá na tom, že se všechno musí dát do pořádku okamžitě po příjezdu na místo. Personál se může vyspat později."

Uznala, že na tom něco je. Jako dítě byla jednou svědkem, jak se připravovaly atrakce v lunaparku. Tehdy se jí zdálo, že velké kolo je maličké, protože ho viděla rozložené. A co koně na kolotoči? Když se kolotoč roztočil, byla to nádhera, jeden kuň za druhým, fantastický pohled — ale to zklamání, když viděla, jak je potom muži jednoho po druhém, smutné a otřískané, strkali do nákladáku. Pochopila, že při organizování cirkusu hodně záleží na psychologii, je důležité umět navnadit diváky zvláštními efekty a romantickým kouzlem a vyvolat v nich vzrušení dlouho předtím, než si zaplatí vstupenku do velkého šapitó.

Jak se blížili k místu, kam ti před nimi už odbočili, spatřila na volném prostranství před sebou maringotky a nákladáky tvořící obrovský kruh. V dálce zahlédla domy, nikoli otevřený prostor, jaký zažila na poslední štaci. Jestlipak už se Carlosovi podařilo zjistit nějaké informace o letišti? říkala si v duchu.

Opatrně volila slova, aby nevzbudila podezření, když se jen tak ledabyle zeptala: „Něco mi říká, že někde tady v blízkém okolí je letiště. Měla jsem přítele, dopravního pilota, a vzpomínám si, že mluvil o Lebrunu."

„Jeden z vašich nápadníků, co?" ušklíbl se. „Dovolovali jste mu milovat se s vámi?"

„Ne tak, jak si myslíte," odsekla.

„To znamená, že jo. Sázím se, že tenhle váš manžílek nebyl vaším prvním milencem, co?"

„Jistěže byl," vyhrkla dost vztekle. „Proč překrucujete všechno, co řeknu? Ptala jsem se vás na to letiště."

„Nezajímá mě letiště, ale vy," vybuchl. „Uvědomujete si, že jsme spolu strávili polovinu noci a vy jste mi o sobě neřekla ani slovo?"

„Od vás jsem se toho taky moc nedozvěděla," kontrovala. „Jen že jste nenechal na pokoji jedinou pěknou ženskou, kterou jste potkal."

„A co je na tom špatného? Přestaňte rejpat do mužských. Panebože! Z vás bude pěkná semetrika, až zestárnete."

„Vás naštěstí otravovat nebudu," odsekla.

Při téhle konverzaci stále okénkem sledovala, co se děje venku. Náhle na rameni ucítila Jimovu těžkou ruku. Přitáhl ji blíž k sobě.

„Tlačíte mě ke zdi," zahučel. „Máte v sobě něco - nevím, co to je — co ve mně vzbuzuje pocit, jaký jsem nikdy s žádnou ženou nezažil. Chci vás líbat, toužím se s vámi milovat — a zároveň mám chuť vás bít."

Marina sotva slyšela, co do ní hučí, protože měla co dělat, aby se vymanila z jeho sevření.

„Pusťte mě!" vykřikla. „Mám váš slib!"

„Slíbil jsem, že se budu chovat slušně, dokud nedojedeme na místo. Jestli chcete vystoupit a jít dál pěšky, prosím. Daleko se nedostanete, brzy vás dostihnou."

Jeho tón jí napověděl, že mluví pravdu.

„Neuteču, nechte mě vystoupit."

„Proč bych měl?" Přitiskl ji k sobě.

„Protože vás o to žádám. Protože jste mnohem silnější než já. Nebudu se s vámi prát."

„Zatraceně, vy si pokaždé najdete argument mluvící ve váš prospěch, co?"

Pustil ji, ale nikoli kvůli tomu, co mu řekla, nýbrž proto, že potřeboval obě ruce volné k řízení, aby mohl prudce zabojit.

„Promarněná cesta," zamumlal. „Jednou mi ji budete muset vynahradit. I lidé jako vy platí své dluhy."

„Pak se tedy považuji za vaši dlužnici. Sice jste mi nabídl svezení, ale podívejte se na to i z druhé stránky. Pobavila jsem vás, často jste se zasmál. Uvědomujete si to?"

„Jste provokativní ďáblík. A co víc, jste si toho vědoma. Ale neviděli jsme se naposled, mladá dámo, ještě jsem neřekl poslední slovo."

Rozhodla se nebrat jeho výhrůžku na vědomí a vystrčila hlavu z okénka.

„Už vidím klece se zvířaty," hlásila. „Zastavují napravo."

„Takže my se dáme vlevo," usoudil. „Starý pán nechce bydlet blízko lvů, tvrdí, že ho v noci budí."

Vybočil z řady vozů a vjel na jakési hrbolaté prostranství. Vůz po hroudách šíleně drncal a nadskakoval, takže Marina teprve teď ocenila, že nemusela zůstat v maringotce, v níž by se v tuhle chvíli určitě cítila jak na velice rozbouřeném moři. Rozhodně by nemohla být námořníkem.

Díky reflektorům Jimova auta zjistili, že kousek před nimi stojí červenobílá maringotka patřící jeho otci. Zamířili k ní a Jim zastavil v diskrétní vzdálenosti za ní.

„Tak jsme tady," otočil se k ní. „Hodláte mi poděkovat?"

„Samozřejmě. Mockrát děkuju."

„Proboha, nechte toho. Dobře víte, co myslím." Jelikož až moc přesně věděla, co myslí, spěšně otevřela dveře a vystoupila na opačnou stranu vozu. S bí-

lým kosmetickým kuffíkem a kabelkou v ruce přešla ke dveřím maringotky a otevřela ji.

Světla z ostatních vozů a nákladních aut dost jasně ozářila vnitřek maringotky, takže se okamžitě přesvědčila, že se cestou zřejmě nic nerozbilo ani nerozházelo. Všechno se zdálo úplně netknuté.

Odložila kuffík a náhle si uvědomila, že je velmi unavená. Slyšela, jak Jim odpojuje maringotku od auta, a pak zaslechla řev motoru. Doufala, že odjel.

„Rozsvítím lampu a sundám věci z postele," říkala si, „aby si Carlos, až se vrátí, mohl jít hned lehnout."

Stáhla z Carlosovy postele pokrývku, kterou předtím přikryla naskládané talíře, a vtom uslyšela, že se dveře otvírají.

„Jsi to ty, Carlosi?" zvolala radostně. Teprve teď si plně uvědomila, jak moc ho postrádala.

„Ten se hned tak nevrátí," ozval se hlas nepatřící Carlosovi. Marina s talířem v ruce se prudce otočila a stála tváří v tvář Jimovi.

Příliš pozdě si uvědomila, že nezamkla dveře. Hlu-pačka! V mihotavých světlech pronikajících dovnitř zvenčí spatřila výraz jeho obličeje a lesk v jeho očích.

„Ještě jednou vám moc děkuju za to, že jste táhl naši maringotku," snažila se o lehký, nezaujatý tón. „Bylo to od vás opravdu moc milé, ale teď, když dovolíte, jsem unavená a chci jít do postele."

„Měl jsem stejný nápad," odpověděl. Nesnažila se předstírat, že nepochopila.

„Jíme, prosím, neztěžujte mi to. Mám za sebou vážně dlouhý den a teď musím ještě uklidit všechno tohle nádobí."

Natáhla k němu ruku s talířem, téměř jako by chtěla mezi ně postavit štít. Ale než stačila něco dodat nebo se pohnout, byl jedním skokem u ní.

Vytrhl jí z ruky talíř a mrštil jím o zem. Slyšela, jak se rozbil, a pak už se s tím násilníkem začala divoce prát, bránila se jako zvíře lapené do pasti, slabá proti jeho silným pažím.

Jeho ruce se pokoušely laskat její tělo a jeho ústa hledala její, aby je uvěznila. Byl hrubý a brutální. Naplnil ji pocit zoufalství, že se neubrání, že jí nebudou stačit síly.

Bojovala, pěstmi bušila do jeho mohutné hrudi, snažila se mu nehty rozdrásat obličej, a když ji zdvihl do vzduchu, oběma nohama do něj kopala — ale uvědomovala si, že vede beznadějný boj.

Jakmile ji položil na postel, vyděšeně se rozkřičela.

„Prosím, ne, ne!“ sípala. Nemohla popadnout dech a hlas jako by se jí vzpříčil v hrdle. „Nedělejte to Jime, ne, ne! Nechte mě být, odejděte!“

„Už jsi mě dost dlouho pokoušela,“ sykl mezi zuby, „ty malá tygřice. Ale já tě dostanu.“

Padl na ni. Cítila, že se jí nedostává dechu, a pak se jeho ústa přitiskla na její a umlčela všechny protesty. Najednou jako by se propadla do černočerné tmy, která ji téměř pohltila. Zmocnila se jí apatie.

Potom se náhle ozval hlas: „Můj bože!“

Následovalo: „Vstaň, ty svině!“

Jim uvolnil její rty, když jím kdosi prudce trhl a postavil ho.

V první chvíli mu značné překvapení vzalo dech a nebyl mocen slov, dokud ho prudká rána do tváře rázem nevzpamatovala.

„Neopovažuj se na mě sáhnout, ty jihoamerická kryso,“ zasyčel.

Poslední slovo téměř zaniklo v řevu, když mu Carlos uštědřil důkladnou ránu do žaludku a další úder do brady. Zapotácel se, ale vzápětí se vzchopil, jako býk

se vrhl na svého menšího soupeře a začal ho tlouct hlava nehlava.

Marina vykřikla hrůzou, že Jim Carlose zabije. Carlos byl mnohem menší než ten hrubiánský obr. Ale pak ve slabém světle vnikajícím dovnitř oknem spatřila, jak se Carlos obratně vyhnul Jimově ráně a naopak Jim od něj schytl děsivý úder do brady.

Zapotácel a začal padat dozadu. Marina znovu vykřikla, protože čekala, že dopadne na ni, ale Jim klesl jako žok na podlahu a udeřil hlavou o stěnu maringotky, až to křuplo. Pád jeho mohutného těla div nerozhoupal křehkou schránku vozu. A pak nastalo ticho.

Marina se zahleděla na ležící tělo; muž byl očividně v bezvědomí.

„Podej mi nějaký provaz," křikl na ni Carlos, „a ten hedvábný šátek, co nosíš na hlavě."

„Co chceš dělat?" Marinin hlas se prodrál zraněnými rty jako zaskřehotání. Pak téměř automaticky uposlechla Carlosova příkazu.

Žádný vhodný provaz v maringotce nebyl; po chvilkovém horečném přemýšlení si vzpomněla na záclony, které jí půjčila paní Johnsonová. Byly provlečené dlouhou šňůrou.

„Pospěš si," vykřikl Carlos. Jeho ostrý tón ji vyděsil.

„Nic jiného nemáme," řekla lítostivě a zvedla záclony.

Beze slova jí je vytrhl z ruky a stáhl ze šňůry kroužky. Překvapeně sledovala, jak Jima obrátil a svázal mu ruce za zády. Tenká šňůra se mu zaryla do masa pod náramkovými hodinkami. Viděla to, ale nic neřekla, jen čekala, co bude následovat.

„Přines tu druhou záclonu," ucedil přes rameno.

Poslechla. I tuhle pestrobarevnou záclonu zbavil šňůry a vkleče Jimovi svázal nohy k sobě. „Tvůj šátek," zněl další příkaz.

V první chvíli si nemohla vybavit, kde je, ale pak si vzpomněla, že ho měla celou cestu na hlavě. Teď při Jimově útoku jí sklouzl na krk.

Rozvázala ho a podala Carlosovi. Vsunul ho Jimovi mezi zuby a pevně uvázal za hlavou.

„Co to děláš?" zašeptala. „Z toho bude pořádný malér, nemůžeš s ním takhle zacházet."

„Malér už nezažiju, protože odcházíme."

„Odcházíme," opakovala tupě, „ale kam?"

„Pryč odtud," zamumlal. „Dělej. Musíme vypadnout, dokud mají všichni napilno."

„Ale Carlosi, v tomhle nemůžu odejít," sklopila oči ke své pomuchlané sukni.

Jim jí natrhl výstřih u halenky a její prsty se teď instinktivně snažily před Carlosem zahladit stopy.

„Půjdeme, jak jsme," rozhodl. „Hod' si nějaké věci přes ruku, jestli chceš, ale musíme okamžitě vypadnout."

Pochopila, že nesmějí ztrácet čas. Potmě spěšně vytáhla ze skříně své oblečení a Carlosův oblek. Jeho košile a její halenka se sušily nad dřezem. Sundala je ze šňůry, a teprve pak si vzpomněla, že měla ještě kabátek, který ležel na posteli. Natáhla se pro něj přes svázaného Jima.

„Tak rychle," popoháněl ji netrpělivě Carlos.

Popadla svůj toaletní kufřík a kabelku a následovala ho. Už stál u dveří maringotky a opatrně se rozhlížel. Zaletěl pohledem k místu, kde se pohybovali ostatní.

Ze silnice sjížděly další maringotky. Viděla, jak přes výmoly drncají k místu, kde už stály traktory a klece, a zaslechla zvýšené hlasy, jak kdosi uděloval povely.

„Jdeme," vyběhl jí Carlos.

Otočil se, aby jí vzal kufřík, načež seběhl ze schůdků a obešel maringotku. Šla za ním s náručí šatstva, trochu zmatená a s pocitem strachu.

Co se stane, až Jim nabude vědomí? Utrpěl vážný úraz hlavy a Carlosova rána do brady ho poslala tvrdě k zemi. Ale byla si jistá, že díky silné a odolné tělesné konstituci nezůstane dlouho v bezvědomí.

Carlos vzal její volnou ruku do své. Měla co dělat, aby s ním udržela krok, jak spěchal. Pak o něco zakopla.

„Kam vlastně jdeme?" zeptala se zadýchaně.

„Pryč od toho chlipníka," ucedil.

„Ach, Carlosi, díkybohu, žes přišel včas," vyhrkla chraptivě a vyděšeně.

„Co jsi ksakru prováděla s tím chlapem?" vypěnil.

Samým překvapením se nezmohla na kloudnou odpověď.

„Přišel... on... on táhl... tu maringotku," koktala.

„Co jsem mohla dělat?"

„Mohla jsi sehnat mě nebo jet s některou z těch žen." Z Carlosova hlasu nemizel vztek a rozčilení. Bylo jí do pláče.

„Myslela jsem, že si s ním poradím," hlesla.

„Tak ty sis myslela!" zařval. „Přece víš, co je to za chlapa."

„Nevěděla jsem to."

Došli k silnici a Carlos zamířil k městu, aniž zvolnil krok.

„To bys koukala, co jsem se toho dozvěděl o Jimu Johnsonovi. Od Handrathiho vím, jaký je ve vztahu k ženám, a když se chtěl zbavit jednoho nepohodlného manžela, najal si na něj gang, který ho měl vyřadit. Při jedné nebo dvou příležitostech nebylo daleko k vraždě. Tohle všechno jsem vyslechl, ale nenapadlo mě, že

bys byla tak bláhová a sedla si k němu do auta, nebo ho dokonce pustila do maringotky."

Marina se zastavila, aby se nadechla.

„Jdeš moc rychle, nestačím ti," lapala po dechu. „Prosím, nezlob se na mě... nebyla to moje vina... nevěděla jsem, jaký je... a ty jsi odešel a nechal mě samotnou."

„Handrathi mi slíbil, že tvoji maringotku odtáhne některý ze starších pomocníků. Že jedeš s tímhle chlapem, jsem se dozvěděl až tady, když vás někdo zahlédl, jak jedete přes pole; jeden z chlapů se ušklíbl, prý se dalo čekat, že Jim si tu jízdu zpříjemní."

„Jsem tomu člověku vděčná, že nás viděl," přiznala. „Kdybys nepřišel včas -" Zarazila se, teprve teď jí došel plný dosah toho, co se mohlo stát.

„Ach, Carlosi!"

Nijak nezareagoval, jen ji hnal silnicí bez ohledu na to, že ji nohy už sotva nesly.

„Musíme se odtud dostat, Jim Johnson nesnese porážku. Kromě toho, jak jsem slyšel, jakmile si zamane, že chce nějakou ženu dostat, vždycky dosáhne svého."

Marina ze strachu zrychlila krok.

„Je mi to líto, Carlosi. Opravdu to nebyla má vina," zlomil se jí hlas.

„Teď už nám cirkus neposkytne ochranu," pokračoval, „mohlo by to být pro nás nebezpečné i jinak."

„Nebezpečné?"

„Ano, vždycky existuje nebezpečí," vybuchl zlostně, „zvlášť když se člověk zaplete se ženskou."

Tón jeho hlasu byl pro Marinu poslední kapkou. Z očí jí vytryskly slzy a řinuly se po tvářích. Už ta hrůza, kterou zažila s Jimem, ji pořádně rozhodila, ale teď si uvědomila, že to nebylo nic proti skutečnosti, že Carlos se na ni opravdu zlobí. Zuří, pomyslela si zoufale, a lituje, že se do ní zamiloval.

11

A si čtvrt míle kráčeli mlčky, Marina s kupou oblečení přehozeného přes levou paži a Carlos s jejím bílým kosmetickým kufříkem. Ve tmě několikrát klopýtla, ale on jí ani jednou nenabídl rámě, třebaže měl jednu ruku volnou. To napětí už dál nesnesla.

„Drahý, je mi to moc líto," začala, „nezlob se na mě, nevydržím to."

Hlas se jí zlomil. Cítila se tak hrozně, že k dalším slovům neměla sílu, a taky se bála, aby ještě víc nepřizivila jeho vztek.

Slaboučký, vzdálený, výsměšný hlas kdesi v nejhlubším závitě mozku jí položil otázku: „Je možné, že tahle slova vyřkla Marina Martynová?"

Na kratičký okamžik spatřila samu sebe, skleslou a poníženou, protože byla zamilovaná. A pak jako by pozbyla schopnost pohlédnout na celou věc kritickými očima, bázkivě a rozechvěle žadonila: „Prosím, prosím, odpusť mi. To mlčení mě zabije."

„Mlčím, protože se stydím," dostala odpověď.

Volnou paží ovinul její pas a přitiskl ji ke svému boku, aniž zpomalil krok.

„Jak mi můžeš dovolit, abych se k tobě choval takhle hrubě, když jsi tak skvělá?"

Promluvil téměř stejně rozechvělým hlasem jako předtím ona a ve světle měsíce vykukujícího z mraků se snažil zahlédnout výraz jejího obličeje.

„Ty se nezlobíš?“ vyhrkla s nevýslovným ulehčením.

„Zuřím,“ přivinul ji k sobě. „Když jsem vešel do maringotky a viděl, co tam ten mizera provádí, chtěl jsem ho zabít. Kdyby měl po ruce zbraň, udělal bych to. A když jsme potom zůstali sami, asi jsem tě nenáviděl. Proč? Protože jsi mě dohnala k zuřivosti a já poznal, jak nesmírně tě miluju.“

Marina naslouchala se srdcem plným vděku. Stačilo se zaposlouchat do jeho hlasu chvějícího se upřímností, aby si uvědomila, že takovéhle vysvětlení by nemohla očekávat od žádného Angličana - a i pro Carlose muselo být hodně těžké.

Na kratičký okamžik si opřela hlavu o jeho rameno.

„Ach, drahý, tolik tě miluji.“

Slova, která vyřkla předtím tak často, nebyla důležitá. Ted' se za nimi skrýval cit a především úleva, že i Carlos ji miluje, takže jí připadalo, že teprve nyní jí poprvé přešla přes rty.

Carlos se ohlédl.

„Musíme si pospíšet,“ poznamenal.

„Nemyslíš si, že nás Jim bude pronásledovat, že ne?“ strchovala se.

„Nevím. Vím jen to, že chci být co nejdřív pryč. Musíme se dostat k letišti, někdo nám určitě řekne, kde je.“

Právě vešli do města s ted' už opuštěnými ulicemi, takže nepotkali ani strážníka či nějakého nočního flamenra, aby jim ukázal cestu. Pouliční lampy nahradily měsíc, který je dosud vedl; zvuk jejich kroků se rozléhal prázdnými ulicemi.

„Letišťe by mohlo být na téhle straně města,“ za-

doufala Marina. Rychlá chůze a dlouhé kroky už ji hodně zmohly, cítila únavu, a kupa šatstva, kterou nesla přes ruku, jí připadala minutu od minuty těžší.

„Ne, zdá se, že jdeme správným směrem," usoudil Carlos. „Nenápadně jsem se trochu poptal, a z toho, co jsem slyšel, má být jižně od města."

„Ale jak daleko od města," povzdechla si.

„Někoho přece musíme potkat," zamumlal spíš pro sebe.

Sotva dořekl, uslyšeli za sebou zvuk přijíždějícího vozu. Oba otočili hlavu a téměř na konci ulice, kterou kráčeli, spatřili reflektory auta.

„Třeba by nás mohl svézt," poznamenala nepřiliš přesvědčivě Marina, ale vzápětí si uvědomila, že se ten vůz chová nějak podivně. Šněroval ulici z jedné strany na druhou, stále s naplno rozsvícenými světly.

„Zřejmě nějaký opilý řidič," usoudila téměř pobaveným tónem, než Carlos stačil něco poznamenat. Ten ji prudce popadl za paži a rychle ji táhl pryč.

„Co se děje? Kam jdeme?" vyhrkla bez dechu, překvapená, jak náhle zrychlil krok.

Neodpověděl. Vzápětí se nalevo od nich objevil kostel, vysoká, prastará budova s portálem, stojící pouhých pár kroků od chodníku.

Carlos se otočil a rychlým pohybem ji vtáhl do stínu sloupoví.

„Co děláš?" žasla. „Nechápu to."

„Jinou možnost nevidím," zamumlal.

Vůz pořád popojížděl ulicí, pohyboval se velmi pomalu, nepřestával přejíždět z jedné strany na druhou, teď už se blížil místům, kde svítily pouliční lampy. Zastavil, aby se vzápětí znovu rozjel, aniž ztlumil reflektory.

Portál kostela nebyl hluboký. Cítila, jak ji Carlos tiskne zády ke zdi a zakrývá její tělo svým.

„Myslíš, že to mohl být...?“ začala, ale okamžitě na ni sykl, aby byla zticha.

Vůz se přibližoval, stále jel velmi pomalu, určitě nepřekročil patnáct mil v hodině. Když se Marina odvážila opatrně vykuknout ze stínu kamenných sloupů, zahlédla dva muže na předních sedadlech a jednoho vzadu.

Muž za volantem byl Jim. Jeho profil viděla až příliš jasně. A pak si uvědomila, že ten, co sedí vzadu, je vykloněný z okénka a totéž provádí chlápek na sedadle vedle řidiče.

Auto pomalu popojíždělo, všichni tři jeho pasažéři měli oči na stopkách, jak důkladně zkoumali každický dům, nahlíželi do postranních uliček, snažili se pohledem proniknout do zahrádek mezi keře a stromy - a Marina se srdcem sevřeným strachem už s jistotou věděla, že tihle lidé jdou po nich.

Instinktivně zvedla k obličejí šaty přehozené přes ruku, aby skryla bělost své halenky i vlastní bledou pleť, takže teď jí vykukovaly jen vyděšené oči. A pak jí celým tělem projela ničím nezměřitelná hrůza, když zaslechla zaskřípění brzd. Vůz zastavil.

„Tady je kostel,“ ozval se muž sedící za Jimem. „Budeme se muset podívat dovnitř.“

Jim otočil obličej k portálu. Marina se přitiskla blíž ke Carlosovi. Cítila, jak ji pevně objal a vsunul druhou ruku do kapsy. A po chvíli, která se jí zdála věčností, zaslechla Jimovu odpověď procezenou vztekem skrz rozbité rty.

„Nic. Určitě se dostali dál než sem. Rozhodně zamířili na nádraží a teď už tam budou.“

Carlos se zhluboka nadechl, přitiskl svou tvář k její

a se rty těsně u jejích vlasů zašeptal: „Máme štěstí, moje milovaná.“

Odstoupil od ní a dotkl se kůží potažených dveří kostela. Nebyly zavřené. „Pojďme dovnitř.“

Šla za ním. Co má v úmyslu? říkala si.

Interiér nevelkého chrámu Páně tonul ve tmě, kterou jen slabě narušovala mihotavá světlka svíček hořících před sochami svatých. Více světla bylo u obrázku Panny Marie. Velebnost místa zdůrazňovala sladká vůně kadidla a hlavně pocit klidu a míru. Marině připadalo, jako by z hluku a rozbouřených živlů vstoupila do tichého poklidu přístavu.

„Nemáme času nazbyt,“ zašeptal Carlos. „Tady se převlékneme, aspoň nebudeme tak nápadní.“

Odebral jí náruč šatstva, vzal si svou košili a oblek a ostatní jí vrátil.

„Rychle se převleč, nikdo tu není.“

Marina beze slova zamířila do nejzazší části kostela za křtitelnici. Bleskově ze sebe shodila křiklavou sukni a blůzku a oblékla si to, co měla na sobě při jejich útěku z Lisabonu. Všechno zoufale volalo po žehličce, ale aspoň to bylo suché. Jelikož žádné ženě nechybí marnivost, která ji neopouští ani v těžkých krizových situacích, i Marina teď zadoufala, že nezmačkaný plášť skryje ostatní nedostatky oblečení.

Někde ve tmě slyšela tiché pohyby a slabý šustot, jak se Carlos převlékal. Náhle ji roztrásl chlad. Zapнула si kabát až ke krku.

Když zvedla oči, nalevo od sebe spatřila něžný, rozjímavý obličej svaté Terezy z Lisieux. Tahle světička držela v kamenné ruce kytici rudých růží, které Marině připadaly jako živé, čerstvé, a rozsvícené svíce mihotající se pod nimi v téměř nepostřehnutelném průvanu dodávaly soše zdání živé a dýchající bytosti.

„Pomoz nám dostat se do bezpečí.“ Modlitba vyšla z hloubi Marínina srdce. „A prosím, ať mě Carlos miluje stejně hlubokou láskou jako já jeho.“

Zdálo se jí, jako by ta úpěnlivá slova vyřkla nahlas — a zároveň si uvědomila, že se nikdy v životě nemodlila s takovou vroucností, že ještě nikdy pro ni modlitba tolik neznamenal jako právě v tuhle chvíli. Stala se součástí celé její bytosti.

Impulzivně, bez rozmýšlení, aniž uvažovala o tom, co si Carlos pomyslí, poklekla před oltářem. Sepjala ruce — a vytušila, že poklekl vedle ní s hlavou skloněnou k modlitbě. V tom okamžiku pocítila, že jsou spolu spojeni tak jako nikdy předtím. Připadalo jí, jako by jim ta svatá nad nimi žehnala, jim oběma v jediné společné bytosti.

„On je můj a já jsem jeho,“ říkala si, a znovu se pohroužila do modlitby s takovou intenzitou, jako nikdy předtím. Modlila se tělem, srdcem a duší, aby se jejich lásce dostalo požehnání a aby všechno, čím procházeli, dospělo ke šťastnému konci.

„Bože, prosím, pomoz mi!“

Zdálo se jí, jako by se její hlas odrážel od stěn kostela, ale hned si uvědomila, že ten výkřik zazněl pouze v jejím nitru a její rty se ani nepohnuly.

Carlos zvedl hlavu, pokřížoval se, pak vzal její ruku do své a políbil ji. Společně vstali.

Carlos sáhl do kapsy a Marina si všimla, že vytáhl nějaké peníze. Zaslechla zašustění bankovky, která hladce vklouzla do otvoru pokladničky připevněné k zábradlí před oltářem. Neušel jí úsměv na Carlosově tváři, který se mihl ve světle svíček.

„Moje oblíbená svatá,“ prohlásil. „Modlím se k ní pořád, když se dostanu do těžké situace.“

„A reaguje na tvé prosby?“ zeptala se s hlubokou vážností v hlase.

„Zatím mě ještě nikdy nezklamala. Pojdme, drahá, už se tady nesmíme dál zdržovat.“

Otočil se k odchodu. Tiše řekla.

„Zapomněla jsem vzít tvou vázanku! A taky jsem neměla čas vyžehlit ti košili.“

„Stačí, že je čistá,“ uklidnil ji.

„Ne, počkej. Něco mě napadlo. Máš u sebe nožík?“

Zalovil rukou v kapse a něco vytáhl. Zaslechla slabé cvaknutí a vzápětí jí před očima kmitl ocelový jazýček. Zaleskl se ve světle svíčky.

„Vystřelovací nůž!“ vykřikla. „Ach, Carlosi, jak jsi mohl?“

„Před nedávnem jsem ho málem potřeboval, nemyslíš? Kdybych si na něj vzpomněl, když jsem vešel do maringotky, Jim Johnson by nám teď nebyl v patách.“

„Ale policie by nás hledala pro vraždu,“ opáčila a ostře dodala: „Takhle už nikdy nemluv, nesnesla bych to.“

Dost bojácně mu ho vzala z ruky. Pak došla k místu, kde nechala ležet barevnou sukni, zvedla ji a u dolního okraje jí kus ostrým nožem uřízla.

Okraj byl - jak to u laciné konfekce bývá - zpevněný jinou látkou. Tahle byla černá a Marina za pár vteřin podala Carlosovi dlouhý, tmavý pruh viskóзовého hedvábí, ne nepodobný vázance.

„Oviň si ho kolem krku,“ vybídla ho. „Vypadá to důstojněji než ta rozhalenka.“

Zasmál se.

„Jsem připravený na návštěvu u vévody!“

„Jim a jeho banda se budou pít po dvojici křiklavě oblečených cikánů.“ Rozhlédla se po místu na kamenné podlaze, kde Carlos nechal ležet světle modré džínasy a červenobílou košili.

Sklonila se a sebrala svoje svršky.

„Kam dáme tohle?“ zeptala se.

„Někam, kde to nějaký čas nenajdou.“

Zvedl svoje staré oblečení, spolu s jejím všechno svinul do klubka a náhlým pohybem jím tvrdě mrštil vysoko nad dveře.

Vnitřní dveře kostela vystupovaly dopředu a Marina nad nimi zahlédla úzkou vyřezávanou a pozlacenou římsu.

„Doufejme, že to tady aspoň čtyřiaadvacet hodin nenajdou,“

poznamenal

Carlos.

Pousmála se.

„Jestli ano, možná se jim to bude hodit.“

Vzal ji za ruku.

„Pojďme, už jsme se tu zdrželi příliš dlouho.“ Otevřel kůží potažené dveře, jimiž vešli, a oba opustili ten chrám ticha a klidu. Dveře se za nimi s tichým šelestem podobným povzdechu zavřely.

Venku je přivítalo téměř oslňující světlo pouličních lamp. Když Marina zvedla oči k obloze, tiše řekla: „Hvězdy zmizely! To znamená, že není daleko do úsvitu.“

Carlose toto zjištění nijak zvlášť nezajímalo. Opatrně a s obavami se rozhlížel na všechny strany, pak vzal Marinu za ruku a zamířil vlevo, kde na prvním rohu odbočili do postranní ulice.

„Kam jdeme?“

„Nevím,“ pokrčil rameny. „Jen si chci být naprosto jistý, že nepotkáme toho tvého expřítele.“

Z jeho slov už vyprchala zášť. Poznala, že ho krátký pobyt v kostele změnil, už necítil zlost ani nežáril. Ty minuty před oltářem naplnily jeho duši stejným klidem a mírem, jaký teď cítila i ona.

Obě strany ulice lemovaly řady malých předměstských domků. Byly čist'ouunké a upravené. Na všech

oknech byly dosud zatažené záclony, dveře zůstávaly bezpečně zamčené a zahradní branky ještě zajištěné závorou.

„Musíme přece už někoho potkat," zoufala si.

Jen to dořekla, zpoza rohu vyjelo auto. Byl to malý šedivý peugeot, ne nepodobný tomu, v němž přicestovali z Paříže, a pár metrů před nimi z něho vystoupil mladík v montérkách a se zašpiněným, unaveným obličejem. Zalétl pohledem směrem k nim a zdálo se, že spěchá do jednoho z domků. Carlos nelenil.

„*Pardon, Monsieur,*" oslovil ho francouzsky, „měl bych k vám prosbu. Nemohl byste nás odvézt na letiště? Moje žena a já jsme měli nehodu a teď musíme stihnout letadlo."

„Je mi líto, *Monsieur*, ale už se nemůžu dočkat, až budu v posteli. Nepochybně najdete někoho jiného, kdo vám pomůže."

„Za vaši pomoc jsem ochoten zaplatit víc než velkorýse," lákal ho Carlos.

Při řeči vytáhl z kapsy několik bankovek a téměř konverzačním tónem dodal: „Co takhle dvě stě nových franků?"

Mladý muž jen překvapeně zíral.

„Pane," vyhrkl. „To by bylo až moc. Letiště je odtud tak patnáct minut jízdy."

„Přesto jsem ochoten zaplatit dvě stě franků," opakoval Carlos.

Mladík se zadíval ke dveřím domu, jako by se nechtěl vzdát představy odpočinku v teplé posteli, a pak prostým gestem ukázal na svůj vůz.

„Obávám se, že není moc pohodlný, *Monsieur.*"

Ještě nestačil domluvit, a Carlos už otevřel zadní dvířka a pomohl Marině nastoupit. Mladík usedl za volant a nastartoval.

„Pracujete v noci? zeptal se Carlos, aby řeč nestála.

„Byl jsem ve fabrice na noční šichtě," dostal odpověď. „Je potřeba spousta přesčasů — export do zámoří."

„A je to pro vás výhodné?"

„Pro někoho jo, ale jsou to dlouhé hodiny práce, a za ty by se mělo dostávat víc."

Dost se rozhorlil, a Marina v obavě, aby se nedostala do nějaké politické debaty, spěšně změnila téma.

„To letiště je soukromé, že?"

Muž přikývl.

„Ano, a myslím, že si vede dobře. Už to tady provozují pět roků. Povídá se něco o rozšíření, aby tu mohli přistávat i státní aerolinky."

„Jméno majitele náhodou neznáte?" zajímal se Carlos.

„Ne. Ale vede si dobře, to tedy všechna čest. Začínal s jedním letadlem a teď jich má dvacet, možná i víc."

Řidič mluvil dost nabroušeným tónem, jako by ho příliš netěšilo bavit se o úspěchu jiného člověka.

Carlos lehce stiskl Marině ruku.

Všechno vychází dobře, pomyslela si. Svatá Tereza vyslyšela naše modlitby a odvádí nás do bezpečí.

Pár vteřin nato už projeli bránou letiště, na němž stálo několik budov a dva obrovské hangáry. V předjitřním světle Marina zahlédla dvě nebo tři letadla připravená na kraji přistávací plochy.

„A jsme tady," hlásil mladík za volantem tónem, v němž se mísila obava s jistou útočností, jako by očekával, že se Carlos začne ošívát ohledně placení.

Carlos mu bez řečí podal dvě stofrankové bankovky. „*Merci, Monsieur.* Jste nesmírně laskavý," poděkoval mu.

Mladík němě zíral na bankovky, jako by nemohl uvěřit, že jsou pravé. Když pak znovu nabyl řeči, vyhrkl: „*Merci, Monsieur. Au revoir a bon voyage.*”

Odfrčel dřív, než stačili zjistit, jestli jsou dveře otevřené. Carlos vzal za kliku. Zamčeno.

Beze slova zamířili přes hrbolatou, nedokončenou plochu k vedlejší budově. I ta byla zamčená.

„Kdy se tady vlastně začíná pracovat?” Marina se snažila skrýt zklamání v hlase.

„Snad tu je noční hlídač,” doufal Carlos.

Pokračoval dál k hangáru a Marina za ním.

V koutě nejprostornějšího hangáru, kde stála malá pánev na žhavé uhlí, spal na podlaze starý muž s obyčejným pytlem přehozeným přes prostory kolena. Na sobě měl ošumělý kabát s vyhrnutým límcem, který mu sahal až k rádiovce přetažené hluboko přes uši.

„*Bonjour, Monsieur!*” zařval na něj Carlos. Dotyčný byl rázem vzhůru.

„Co tu děláte?” zahuhlal. „Do tohohle hangáru je vstup zakázanej!”

„Chci vědět, kdy chodí do práce váš šéf. Potřebuju si najmout letadlo,” dostal odpověď.

„Tak teda zákazníci, jo?”

Staroch si povytáhl čepici, aby uvolnil uši a líp slyšel. Změřil si je zvědavým pohledem, jako by se chtěl ujistit, že splňují podmínky klientů schopných zaplatit si charterový let, a pak se zvolna zvedl.

„Odvedu vás do čekárny,” nabídl se. „První let dneska ráno je v plánu na šestou. Někdo by se tu měl už každou chvíli vobjevit.”

Vypadalo to, že si spíš povídá pro sebe.

„Kam letí ten v šest?” vyrazil dost ostře Carlos.

„Nemám páru,” pokrčil muž rameny. „Nesvěřujou

se mi, kam lítaj. Ani mě to nezajímá. Jen čekám, až se dostavěj do práce, a pak mizím domů."

Vymotal se z pytle, položil ho na bedýnku, na níž odpočíval, a co noha nohu mine zamířil z hangáru směrem k budovám.

Dělalo mu evidentně potíže strefit se klíčem do zámku, ale nakonec se mu podařilo dveře otevřít a vstoupili dovnitř.

„Můžete počkat tady. Už musej každou chvíli přijít-“

Čekárna byla mimořádně neútná a panoval v ní lezavý chlad. Kolem malých stolků stálo bez ladu a skladu pár židlí a na stolcích se povalovala spousta časopisů. Bar na jednom konci byl zavřený a ostentativně zamčený na visací zámek.

„Mockrát vám děkujeme," řekl Carlos.

Vsunul do starcovy dlaně pár franků, na něž muž chvíli udiveně zíral a pak je honem strčil do kapsy.

„*Merci, Monsieur — merci beaucoup,*" zamumlal, než se odšoural.

„Kolik je hodin?" vyhrkla Marina, když osaměli.

Carlos se podíval na hodinky.

„To nevím. Hodinky se zřejmě zastavily, možná jak jsem praštil Jima Johnsona. Ale má-li první letadlo vzlétnout v šest, jak ten chlápek tvrdil, nemělo by do té šesté moc chybět," usoudil.

Když je hlídač odvedl do čekárny a rozsvítil, Marina si mohla konečně Carlose pořádně prohlédnout. Zasmála se.

„Vypadáš docela upraveně na to, čím vším jsi prošel," prohlásila. „Tvoje kravata by mohla být inspirací pro ostatní."

„Musím se na sebe podívat do zrcadla."

„Já taky," přidala se.

„Počkej chvíli," zadržel ji, když se chystala zamířit k šatně na opačném konci čekárny.
„Musím ti něco říct."

„Co?" zeptala se s obavou.

„Jen to, že jsi krásná. Už jsem tě viděl v tolika různých proměnách - dokonale oblečenou ten večer, kdy sis vyšla na procházku v Lisabonu — jak dávno mi to teď připadá! — i rozcuchanou a ospalou, když jsi musela celou noc prosedět ve vlaku, nápadně a velice provokativně oblečenou jako holku od cirkusu a teď —" odmlčel se.

„Ano, jaká jsem teď?" napovídala mu.

„Zbožňování hodná."

„Lichotíš mi," zachvěl se jí hlas. „Vím, že vypadám příšerně. Ještě štěstí, že mám v tom kufříku pár líčidel. Bez nich se rozhodně neobejdu."

Snažila se o bezstarostný tón, ale jakákoli další konverzace už nebyla možná. Pevně ji objal, přivinul k sobě a jeho rty hledaly její. Vášnivě ji políbil. Ten polibek jí připadal jiný než předtím. Nebyla si jistá, čím to bylo, ale v těle jako by se jí rozechvěla každá buňka a v tu chvíli jí bylo jasné, že do konce života nezapomene na tuhle ošumělou malou čekárnu s holou žárovkou nad jejich hlavami.

„Miláčku, jsi prostě nádherná," zašeptal. „Nikdy jsi mě nezklamala, nikdy jsi mě nenechala na holičkách, ani v těch nejhorších chvílích."

„Zvládli jsme je společně," zamumlala.

„Ano, společně," přitakal.

V jeho hlasu spíš vycítila, než uslyšela neznatelný podtón konečnosti. Chce mě opustit, zoufala si. To je konec, poslední cesta - po návratu do Lisabonu odjede a já už ho nikdy neuvidím.

Sama ta myšlenka jí zasadila bolestnou ránu do srdce. Impulzivně ho objala kolem krku.

„Miláčku, milovaný Carlosi," zašeptala. „Všechno za to stálo. Ten strach, nepohodlí — všechno."

Cítila, jak ji k sobě pevně přivinul, a když se náhle za jejich zády otevřely dveře, téměř provinile od sebe odskočili.

Do místnosti vešel menší, podsaditý chlapík s krátkým doutníkem v koutku úst. Jejich přítomnost ho evidentně překvapila.

„Nevěděl jsem, že tu někdo je," vyhrkl a dodal: „Chcete něco, nebo jste jen šli kolem?"

Carlos se ani v nejmenším nedal vyvést z míry. „Jste majitel letiště?" zeptal se. „Čekám tu na vás, protože si chceme najmout letadlo."

„Tak to vám můžeme posloužit," odpověděl britec Francouz.

Při řeči vyndal klíč a odemkl dveře na konci místnosti, označené cedulkou „Kancelář". „Kam chcete letět?" zeptal se majitel letiště tak lhostejně, jako by ho to nezajímalo.

Carlos šel za ním s důstojností, která té malé kanceláři dodala na významu. Uprostřed neuklizené místnosti stál stůl zavalený papíry a na všech stěnách visely mapy — některé nakřivo.

„Do Lisabonu," dostal odpověď.

Muž, který se mezitím posadil za stůl, teď překvapeně vzhlédl.

„Zvláštní!" poznamenal.

„Zvláštní?" nechápal Carlos.

„Ano." Muž přimhouřil oči. „Včera sem přijeli dva muži a vyptávali se, jestli mě někdo nežádal o dopravu do Lisabonu nebo do Ženevy. Řekl jsem jim pravdu. Do těchhle destinací jsem neposílal letadlo už aspoň deset let."

„Ale já si přeju letět do Lisabonu. A jsem ochoten

zaplatit nejen za let, ale i za naprostou diskrétnost a mlčení," prohlásil Carlos.

Francouz na něj upřel zkoumavý pohled. „Má to něco společného s policií?"

Carlos zavrtěl hlavou.

„Máte mé čestné slovo, že nemá," ujistil ho.

„Tak proč ty dotazy?"

Marina v mužově postoji vycítila nepřátelství a zoufale se bála, že každým okamžikem může rozhovor skončit hádkou a třeba ještě něčím horším. Ale překvapilo ji, že se Carlos usmál a k úsměvu přidal něco ze svého neodolatelného šarmu.

„Tak já vám povím pravdu," začal naprosto klidným hlasem. „A musím se samozřejmě spolehnout na vaši diskrétnost. Moje žena a já jsme utekli."

Muž na něj okamžik nechápavě zíral, ale pak se jeho obličej zkrabatil do chápavého úsměvu.

„Aha, milostná záležitost, co?"

Se smíchem se plácl do stehů.

„Přesně, pane - milostná záležitost," opakoval Carlos. „Jsme manželé teprve od včerejška. Má žena je bohatá, nebo spíš bude, až její otec zemře. A právě její otec si myslel, že by se jeho peníze měly dostat do rukou někoho, koho on sám vybere. Jste světaznalý muž, pane. Určitě až moc dobře chápete, co se o mně asi povídá."

„A je pravda, co se o vás říká?"

„I kdyby byla, nezáleží na tom. My se milujeme."

Francouz vyprskl smíchy, pak se zadíval na Marinu a lišácky se mu zaleskly oči.

„Nemám vám to za zlé, pane. *Madame je* okouzlující," prohlásil.

„Dovolte, abych vám ji představil."

Tahle formalita by byla zcela na místě na nějakém diplomatickém večíрку.

„*Madame* Ayolová, moje paní. A vy, pane? Asi jsem přeslechl vaše jméno."

„*Boussac*," představil se *Francouz*, „k vašim službám, *Madame*."

Pozvedl *Marininy* prsty ke svým rtům s téměř dvorskou vznešeností, ale po těchhle společenských formalitách se okamžitě vrátil k obchodním jednáním.

„*Letadlo do Lisabonu, Monsieur*, vás bude stát hodně peněz. Za diskrétnost si samozřejmě nebudu počítat nic, ale musíte pochopit, že kromě mne je tu ještě pilot," upozornil *Carlose*.

„Jistě, samozřejmě," souhlasil *Carlos*.

„Tyhle věci vůbec nejsou snadné," pokračoval *Francouz*. „Můžou se objevit potíže — pasy — ty vaše jsou doufám v pořádku?"

„Jistěže," ujistil ho *Carlos*, „až na to, že manželčin zní dosud na její jméno za svobodna. Ještě jsme neměli čas dát provést změnu."

„To nevádí. A teď mě nechte, ať to spočítám -"

Začal na piják čmárat neuvěřitelnou spoustu číslic. Nakonec jim oznámil výsledek.

„*Dohromady to dělá tři tisíce devět set nových franků, pane*."

Marina zatajila dech, ale *Carlosem* to zřejmě ani nehnulo.

„Doufám, že vám nebudou vadit cestovní šeky?" zeptal se *Francouze*.

„Ne, rozhodně ne."

Carlos pohlédl na *Marinu* a vztáhl k ní ruku.

„Omlouvám se, že k tomuhle muselo dojít."

Bylo to poprvé, kdy nemohl za všechno zaplatit sám — a v *Marině* se jen na kratičký okamžik ozval výstražný hlas, který ji pokaždé varoval před muži lačnicími po jejích penězích. Ale stejně rychle, jako

se ozval, taky utichl a Marina podala Carlosovi kabelku.

„Je tam dvě stě padesát liber v cestovních šecích," špitla, „a nějaké bankovky, ani přesně nevím kolik."

Carlos vytáhl z kapsy pár bankovek, spočítal je a položil na desku stolu před pana Boussaca.

„Šeky mé manželky jsou v librách. Znáte kurz?"

Boussac vyndal z dešek na stole jakousi kartu.

„Tohle je kurz, který jsem byl ochoten dát včera. Doufám, že se nebudete dohadovat, jestli je o pár centů nižší, než jaký byste dostali ve městě."

„Souhlasím se vším," prohlásil spokojeně Carlos.

Marina podepsala polovinu šeků, podala je Carlosovi a ten je předal Boussacovi. Majitel letiště je přiložil k úpravě složenému komínku Carlosových bankovek ležících na velkém pijáku a zvedl telefon.

Byl to dlouhý, a jak se zdálo, velice vznětlivý hovor týkající se letu — které letadlo by se mělo použít, kdo ho bude pilotovat a v kolik hodin bude připravené. Marina už pomalu ztrácela naději, že vůbec odletí, ale pak Boussac konečně položil sluchátko a prohlásil s téměř andělským úsměvem: „Letadlo bude připravené k odletu během dvaceti minut. Máte chvíli čas, nechtěli byste oslavit vaši svatbu? V baru máme docela dobrý výběr šampaňského."

Carlos zaplatil láhev, z níž většinu zkonsumoval Boussac, ale Marina se spíš zajímala, jestli si mohou na cestu koupit pár balíčků sušenek a několik konzerv paštiky z husích jater.

„Kdybychom měli víc času, mohl bych zařídit, aby vám z nedaleké restaurace přinesli kávu." Boussac se překonával, avšak v tónu jeho hlasu Marina neshledala ani špetku lítosti. Rozhodně by jim horká káva prospěla víc než drahé šampaňské. Ale neměla dost sil ani

chuti zpochybňovat nic z toho, co řekl nebo udělal pan Boussac. Měla jen jediné přání — konečně nastoupit do letadla a dostat se odtud. Cítila, že ani Carlos není ve své kůži, třebaže to nedal vůbec najevo.

Několikrát si všimla, jak vyhlíží z okna, ale nebyla na něm patrná žádná známka netrpělivosti.

Když pak konečně v doprovodu pane Boussaca vyšli z budovy a zamířili k čekajícímu letadlu, ani se nezdálo, že by zrychlil krok. Teprve když vystoupili po schůdcích do letadla a zůstali tam na okamžik stát, aby se rozloučili, Marina zahlédla v dálce na silnici, po níž sem přijeli, dlouhé šedivé auto blížící se k bráně letiště.

Tenhle vůz nikdy předtím neviděla. Nevyvolal v ní žádné vzpomínky, a přesto pocítila zvláštní obavu.

Zamávala Boussacovi a s mírně skloněnou hlavou spěšně vešla do kabiny.

Dveře se zavřely, motory naskočily a stroj už zvolna roloval po ranveji.

Marina si sedla k oknu a zadívala se dolů. Šedé auto zastavilo před budovou. Vystoupili z něho dva muži. Sice je zahlédla jen letmo, ale nějak jí nepřipadali jako ti dva, co přišli tenkrát v noci v Lisabonu do jejího pokoje.

Možná se spletla. Třeba všude viděla nepřátele — a mnohem větší nebezpečí, než představoval Jim Johnson a jeho kumpáni.

Zachvěla se a vsunula ruku do dlaně Carlosovi, který seděl na vedlejším sedadle.

„Všechno bude v pořádku,“ uklidňoval ji. „Mám pocit, že Boussac dodrží slovo.“

Další vysvětlování nemělo smysl, nebylo zapotřebí říkat Carlosovi, nač myslí a co cítí.

„Myslíš, že opravdu nic neprozradí?“ zeptala se.

„Řekl bych, že je to zvláštní nátura — ale svým způsobem čestný člověk. Vzal si naše peníze a dal nám čestné slovo. Jsem přesvědčen, že ho neporuší.“

„A co když mu nabídnu víc, než dostal od nás?“

„O tom pochybuju. Spíš mu budou vyhrožovat, ale Boussac není typ člověka, který by se dal zastrašit.“

„Asi máš pravdu,“ přikývla.

Ten Francouz se jí zpočátku nelíbil, ale teď musela uznat, že je to zřejmě svým způsobem poctivý chlap - a hlavně měl pochopení pro mileneckou dvojici. Ulehčeně si oddechla.

„Jak jsou ti Francouzi zranitelní a útlocitní, když jde o záležitosti srdce,“ poznamenala.

„Jako my,“ odpověděl.

Opřela si hlavu o jeho rameno, šťastná, že může být tak blízko. Z jeho přítomnosti čerpala klid.

Zvuk motorů byl ohlušující. Pilot sedící před nimi měl na uších sluchátka, takže neslyšel, co si povídali.

Téměř sami se vznášeli nad světem.

Malé letadlo prolétlo vrstvou mraků, které se teď nacházeli nad nimi v záři slunce. Země byla v nedohlednu a je zajímalo jen to, že jsou spolu.

„Co budeme dělat, až se dostaneme do Lisabonu?“ zašeptala Marina jako ve snách. Lámala si hlavu, kde by se mohli ubytovat, kam by mohli zajít, aby je nikdo nenašel.

„Záleží na tom, jestli se mi podaří najít Pedra. Určitě tam bude pro mě vzkaz.“ Carlos si byl naprosto jistý.

„Myslíš, že budeš muset okamžitě odjet?“ zeptala se znepokojeně. „Že se možná ihned vrátíš do Culuny?“

„Víš přece, že musím,“ potvrdil. „Opravdu?“ zvolala.

Byl to výkřik strachu. Ale on jako by ho neslyšel.

„Kdybych se nevrátil, pak bych byl člověk bez vlasti, jehož život nemá smysl," poznamenal trpce.

Podle výrazu jeho obličeje poznala, že na ni zapomněl. Znovu se mezi ně postavila bariéra, říkala si v duchu sklíčeně, bariéra, na niž vždycky doplatí ona, bariéra, která ji od něj pokaždé odloučí.

12

Pilot otočil hlavu.
„Za pár minut přistaneme, pane," hlásil. „Zapněte si prosím bezpečnostní pásy."

Carlos se naklonil nad Marinou, aby jí pomohl. Ucítila dotyk jeho ruky, a i když mu neviděla do obličeje, napadlo ji, zda v ní ještě někdo někdy vyvolá takový pocit nepředstavitelného vzrušení a chvějivé radosti, který si nedokázala vysvětlit a který ji zaléval jako zurčící potok chladné kameny.

Měla strach, že by se rozplakala, kdyby mu pošeptala slova lásky, a tak se jen tiše zeptala: „Co budeme dělat, až přiletíme do Lisabonu?"

Odklonil se od ní a opřel se o sedadlo. „Snažím se vymyslet nějaký plán, ale bude záležet hlavně na tom, jestli nás tam Pedro bude čekat."

„Proč by měl?" Překvapilo ji to. „Nemůže přece vědět, že přiletíme."

„Dohodli jsme se, že pokud z toho projektu sejde, Pedro se vrátí do Lisabonu už během týdne."

„Tohle jsi mi neřekl," vyčetla mu. „Snažil jsem se na to nemyslet," přiznal. „Pokoušel jsem se nepřipustit si, že by se to mohlo zvrtnout."

„Chudáčku Carlosi," zamumlala sotva slyšitelně. Zatoužila vzít ho za ruku, ale pak si to rozmyslela.

„A jestli nás Pedro nebude očekávat, což se mi zdá velice pravděpodobné, co uděláme pak?“ zajímalo ji.

„Nejspíš si najdeme nějaký malý, nenápadný hotýlek u pobřeží. Samozřejmě žádný Estoril. V místě, kde se mezi letními hosty snadno ztratíme.“

„Ale především si musíme koupit nějaká zavazadla,“ připomněla mu. „Je známo, že v hotelích vzbudí podezření každý host, který tam přijde bez zavazadel - a zvláště když vypadá jako my.“

Nedokázala potlačit smích při pohledu na Carlose, u pomačkanou košili a kravatu domácí výroby.

Otočil se k ní a úsměv změkčil jeho vážný výraz. „Mně se zdáš nádherná, ostatně jako vždycky.“

Chtěla mu uvěřit, ale přála si slyšet víc, otázka, která ji uvnitř tolik trápila, musela ven.

„A co potom?“ vyhrkla. „Až se ukryjeme někde mezi turisty a tobě se podaří kontaktovat Pedra, co bude pak?“

Odvrátil hlavu. Dívala se na jeho přísný a nekompromisní profil.

„Odpověď na tu otázku znáš,“ prohlásil.

Uvědomovala si, že se neměla ptát, ale celé její já se bouřilo proti poslušnému přijetí jejich nevyhnutelného rozloučení. Chtěla na něj naléhat, přála si zeptat se ho, jestli tyhle společné dny a noci prožité v nebezpečí pro něj nic neznamenaly. Toužila vědět, zda jejich polibky, tak vášnivé a horoucí, tak nepředstavitelně nádherné byly pro něj jen pouhou zábavou. Třebaže jí hrdost zabránila takhle se ponižovat, cítila, jak ji pod víčky pálí slzy a jak se jí bolestně stáhlo hrdlo.

„Klesáme,“ ozval se pilot.

Instinktivně odvrátila pohled od Carlose a otočila se k oknu. Pod sebou spatřila letiště, pole a lesy, už s ná-

dechem jarní zeleně, a stříbřitou řeku klikatě si razící cestu k moři.

Letadlo se mírně naklonilo a teď už viděla jen moře odrážející modrou oblohu a táhnoucí se k dalekému, zamžnému obzoru. Tohle nekonečné moře bude mít Carlos pod sebou, až od ní odletí a zamíří k západu, odkud, jak cítila hluboko v srdci, se k ní už nikdy nevrátí.

Přistihla se, že v duchu uvažuje nad otřepanými frázemi, jaké si asi řeknou při loučení. „Děkuju ti za krásné chvíle?“ Jak by mohli tohle vyslovit? Ale i přes všechno nebezpečí, nepohodlí, strach a hrůzu to aspoň pro ni byla ta nejkrásnější a nejšťastnější doba, jakou za celý svůj dosavadní život poznala.

Myslela na Londýn, New York, Paříž — na všechna ta místa, kam jezdívala, na nekonečné večírky, žvanění takzvaných přátel, pohodlné cestování z místa na místo, přejíždění z jedné přepychové rezidence do druhé, ať už to byl hotel, vlastní apartmá či dům některé přítelkyně — bylo to stejné, moc velký výběr neměla. Všechno jí připadalo neskutečné, úplně a naprosto nesmyslné.

„Jdeme na přistání,“ ozval se Carlos a dotkl se její ruky uklidňujícím gestem.

Cítila sílu jeho prstů, a protože nedokázala ovládnout vlastní reakci na jeho dotyk, přitiskla svou dlaň na jeho ruku, jako by z ní zoufale chtěla načerpat klid. Možná si Carlos pomyslí, že se bojí přistání, blesklo jí hlavou. Vlastně už ani nezáleží na tom, co si Carlos bude myslet. Věděla jen to, že se blíží konec a že jim dvěma zbývá jen chvilíčka.

Kola stroje se dotkla země se sotva slabým trhnutím. Letadlo popojíždělo po makadamu, až konečně zastavilo jen kousek od hlavní budovy.

Carlos pilotovi poděkoval. Všichni si potřásli rukama, načež ke dveřím letadla dorazily schůdky a Marina vystoupila do slunečného dne.

Vzpomněla si, jak naposledy přistála na lisabonském letišti. Zdálo se jí, že od té doby uplynuly měsíce, div ne roky — a přitom to bylo jen několik dní. Tehdy utíkala před Victorem. Teď si nepřála nic víc než prchat dál nejen před Victorem, ale i před těmi strašlivými lidmi, jimž se naučili říkat „oni“, před Jimem Johnsonem, prostě před kýmkoli, tak dlouho, dokud by byl Carlos vedle ní.

Zvolna kráčeli k východu z letiště, prošli celní kontrolou, a když na dotaz, mají-li nějaká zavazadla, Carlos odpověděl záporně, směli vyjít do haly.

Nebyla moc velká, ale panoval tu čilý ruch, lidé přijížděli a odjížděli, sledovali tabuli s přílety a odlety, kupovali si noviny a zaplavovali nekonečnými dotazy uštvané letištní pracovníky.

Carlos se zastavil a pozorně se rozhlížel. Marina zavřela oči.

„Bože, nedopust', aby našel Pedra. Ať tady ten člověk není!“ modlila se. Vzápětí jí bylo jasné, že jí modlitba nepomohla, to když zazněl Carlosův výkřik.

„Tamhle je!“ zvolal, nechal ji stát a rozběhl se k novinovému stánku.

Malý snědý muž středního věku stál zády k nim a listoval v časopisech.

„Pedro!“

Slyšela Carlosův hlas a viděla, jak se druhý muž prudce otočil a oba si potřásli rukama.

Zůstala na místě, kde ji Carlos nechal stát samotnou a nerozhodnou. Napadlo ji, že kdyby tohle byla scéna z filmu nebo z televizní inscenace, ona by teď odkráčela a nechala ty dva v živém rozhovoru; aspoň by tím

předešla rozpakům z loučení a všem těm posledním, zoufale bolestným slovům vysvětlování.

Ale přestože si byla vědoma, že tohle by bylo jediné správné a statečné řešení, nedokázala to. Nemohla ho opustit. Musí zůstat až do hořkého konce. Dosnit svůj sen, vidět to zoufalství a únavu na jeho obličejí a vědět, že s tím nemůže nic udělat. Tohle bylo možná horší než všechno předtím, říkala si, muset stát opodál, být svědkem jeho utrpení a nemoci mu nijak pomoci.

„Miluji tě víc, než jsem si myslela," uvědomovala si, když její rty nehlasně tvořily slova lásky. V tom okamžiku jí bylo naprosto jasné, že kdyby mohla Carlosovi dát, co chtěl, poskytla by mu to, i kdyby se sama na tom nemohla podílet, i kdyby to navíc znamenalo, že by si museli dát sbohem ještě dřív, než kdyby neměl kam jít a co dělat. „On mě nechce," zašeptala a snažila se zachovat si poslední zbytky hrdosti.

Počká. Bude stát stranou a vyslechne si poslední výlevy jeho lásky, než se navždy rozejdou.

Carlos stál zády k ní. Pozorovala Pedra, jak s ním hovoří a při řeči živě gestikuluje. Instinktivně otevřela kabelu, aby z ní vyndala toaletní kufřík a prepudrovala si nos.

Jak otevřela kabelu, zrak jí okamžitě padl na blok cestovních šeků, teď hodně ztenčený, protože jich spoustu podepsala. Ale zbyla jí malá hotovost. Horečně zauvažovala, jak Carlose přimět, aby si ty peníze vzal, aniž by zranila jeho hrdost.

„Splatím ti to," řekl, když podepisovala šeky pro Boussaca. Bral to prohlášení jako hotovou věc. Bylo tak snadné odpovědět: „Nedělej si starosti, tohle pro mě nic neznamená." Ale už znala Carlose natolik dobře, aby věděla, že by její peníze nepřijal, a ať bude

v budoucnu sebechudší, dluh jí rozhodně splatí. Jak by mu mohla pomoci? Co může udělat?

Dívala se na svůj obličej v miniaturním zrcátku toaletního kufříku a uvědomovala si, že se ještě nikdy necítila tak bezmocná, tak zbytečná. Muže, jehož milovala, si nedokázala udržet ani mu nemohla pomoci. Její obrovské bohatství, veškerý její vliv, všechny věci, které považovala za nedílnou součást svého života, byly najednou k ničemu.

Vztekle sklápěla kufřík, protože už nesnesla ani pohled na sebe, a vložila ho zpátky do kabely. A v tu chvíli uslyšela, jak někdo vykřikl její jméno.

„Marino!”

Ohlédla se. Sotva pár kroků od ní stál Victor.

Stačil jí jediný pohled, aby poznala, že se ani trochu nezměnil. Stál tady v dokonale střiženém šedém obleku Savile Row doplněném exkluzivní kravatou, v naleštěných střevících od Lobba, na zápěstí hodinky Cartier, a za ním nosič strkal vozík plně naložený zavazadly, která okamžitě poznala. Byly to její červeno-bílé pruhované kufry, které si dala vyrobit na zakázku.

„Marino, co tady děláš? Co má ksakru tohle všechno znamenat? Strachy o tebe jsem se div nezbláznil.”

„Měl jsi o mě strach? Proč?”

„Nebud’ směšná!” vybuchl. „Sybil se tě snaží vypátrat už od tvého zmizení. Správci tvého majetku potřebovali, abys podepsala nějaké papíry, prý dost důležité. Obtelefonovali jsme všechny hotely v Lisabonu, jen abychom se dozvěděli, že jsi zmizela.”

„To jí řekli?”

„Samozřejmě,” rozčiloval se. „Prý ses ani neodhlásila a nechala jsi tam všechny věci. Sybil úplně šlela a byla tak zoufalá, že mi všechno vyklopila. Co jsi měla v úmyslu, Marino? Cos to se sebou provedla?”

Na jeho tváři spatřila nelíčené ohromení, když teď putoval pohledem po celé její postavě. Uvědomila si, co vidí: neupravenou, unavenou ženu s rozčuchanými vlasy, v pomačkané, nevyžehlené halence, v sandálech na nízkém podpatku, které měly ladit s její bavlněnou obnošenou sukní.

„Co se stalo? Kdybych tě nenašel, už jsem byl rozhodnutý oznámit tvé zmizení na policii.“

„Ale neudělal jsi to, že ne?“ vyděsila se.

„Kvůli tomu jsem přijel do Lisabonu. Nemohli jsme pochopit, proč jsi odjela, aniž sis vzala své oblečení. Ale přivezl jsem ti něco na sebe.“

Marina pohlédla na kupu červenobílých kufrů.

„Asi bych ti měla poděkovat,“ řekla váhavě.

„Poslyš, Marino, tohle nestačí. Sybil z tebe div nezešílela a já měl pořádně nahnáno, to ti povím. Takováhle vylomeniny už víckrát nedělej.“

„Nemyslím, že bych je ještě někdy dělala,“ hlesla téměř neslyšně. Zalétla pohledem k místu, kde se Carlos dosud živě bavil s Pedrem, načež hlasem, který jako by vyšel ze samé hlubiny zoufalství, tiše řekla: „Neměj obavu, Victore. Jsem připravená odjet domů.“

„Díkybohu za to.“

Victorův hlas zněl podrážděně a Marina si uvědomila, že ho její čin opravdu vyvedl z jeho obvyklého klidu. Ale nějak jí na tom nezáleželo.

„Tak pojďme,“ vybídl ji. „Čeká tu na mě vůz.“

Nabídl jí rámě, aby se do něj mohla zavěsit.

Carlos se právě otočil a mířil k nim. Stála a dívala se na něj, v očích celé své srdce. Očekávala, že bude sklíčený, ale usmíval se.

„Miláčku!“ zvolal, když se ocitl pár kroků od ní. „Dobré zprávy — co dobré, skvělé!“

„Co se stalo?“

„Je po všem! K povstání nedošlo!" Tolik vzrušení a jásotu v jeho hlase dosud nezažila. „Ten komunistický vůdce se někde ukryl a většina jeho lidí přišla o život. Říkal jsem ti, že lid mého otce miluje. Naši lidé ho teď pomstili."

„Jsem ráda, strašně ráda," vydechla.

Jako z dálky zaslechla Victorův rozmrzelý hlas. „Kdo je to, Marino?"

Ani neotočila hlavu. Carlos teď držel obě její ruce ve svých.

„Chtějí mě zpátky," říkal jí. „V mé nepřítomnosti už mě zvolili prezidentem. Bože, ani ti nedokážu vypovědět, co to pro mě znamená!"

„Mám radost, moc se těším z tvé radosti."

Cítila, jak jeho nadšení přechází i na ni; jeho prsty tiskly její tak silně, až to bolelo.

„Co se to tu děje?" zahřměl Victor a tentokrát se Carlos i Marina rázem otočili a zadívali se na něj.

„Kdo je to?" Carlos opakoval tutéž otázku, kterou před okamžikem vznesl Victor.

„To je Victor Harrison, jeden můj přítel," představila ho.

„Přítel, ztraceně!" vypěnil Victor. „Rád bych, abyste věděl, pane, ať jste kdokoli, že slečna Martynová je v mé péči. Přijel jsem do Lisabonu z Anglie, abych ji tady vyzvedl, a mám v úmyslu ji okamžitě odvézt zpátky do Anglie."

Carlos povytáhl obočí. „Slečna Martynová?" To jméno teď zaznělo jako otázka.

„Zatím jsem neměla čas ti to říct," začala, ale Victor ji přerušil.

„Ano, Marina Martynová," teď téměř křičel, „a netvrdte mi, že to jméno je pro vás překvapením, protože ať byly vaše úmysly jakékoli, jsem si zcela jistý, že

její naprosto hloupé a amatérské přestrojení, které bych, kdybych o tom věděl předem, nikdy nepřipustil, jste prokoukl hned v prvním okamžiku vašeho seznámení."

Marina zalapala po dechu, ale Carlosovy ruce nepustila. Cítila, že nemá sílu nechat ho odejít, a že kdyby ho pustila, zmizel by a ona už by nikdy neměla příležitost mu to vysvětlit. Nesvěřila se mu, že není tím, za koho ji považoval, ne proto, že mu nevěřila, tak to nebylo, jen jí to nepřipadalo důležité. Milovali se, a bylo jedno, kdo je kdo.

„Carlosi, prosím," řekla tiše, jako by doufala, že ji Victor neuslyší. „Prosím, Carlosi, vyslechni mě."

„Vůbec nevím, oč tady vlastně jde," nechápal Carlos. „Marino, musím s tebou mluvit. Pedro mi řekl, že na mě bude už dnes odpoledne čekat letadlo."

„Ach, Carlosi, tak brzy?"

„Musím se vrátit," dostala prostou odpověď. „To jistě chápeš, ne?"

„Mohla bys mi laskavě věnovat pozornost?" soptil Victor. „Chci vědět, co se tu děje?"

„Victore, mlč!" okřikla ho, jako se napomíná vztekající se dítě.

„Nebudu mlčet," nedal se. „Odpovídám za tebe, Marino. Víš stejně dobře jako já, že ty absurdnosti, cos mi navykládala, když jsme byli naposledy spolu, nebyly myšleny vážně. Musíš mít někoho, kdo na tebe dohlédne, kdo se o tebe bude starat, nemůžeš se sama toulat po světě, ztrácet se v takhle bláznivém oblečení a všechny přivádět k šílenství. Bůhví co se ti mohlo stát!"

Carlos zvolna vymanil své ruce z Marínina sevření. „Stále nechápu, o co tady jde. Je tenhle muž pro tebe něčím, Marino?"

Díval se jí do obličeje a ona ani na vteřinu nezaváhala s odpovědí.

„Ničím. Nic pro mě neznamená, Carlosi. Jen se snaží být laskavý. Když zjistil, že jsem zmizela z hotelu beze všech zavazadel, začal se o mě strachovat.“

„Chápu. Alespoň nějaké vysvětlení.“

„Ano, měla jsem ti už dávno povědět, že jsem Marina Martynová, ale nějak jsem to nepovažovala za důležité.“

„Nebylo to důležité,“ poznamenal Carlos, „nebo mělo být?“ V jeho obličeji, ve výrazu jeho očí spatřila něco, v co dosud nevěřila, že by bylo možné, a ani ve snu si nepředstavila, že by se mohlo stát. Aspoň jeden muž na světě nevěděl, kdo je Marina Martynová.

Ted' už ho znala natolik dobře, dovedla rozpoznat každíčkou nuanci jeho hlasu, každíčký výraz obličeje, a kdyby cokoli předstíral, poznala by to.

„Tak dost s těmi nesmysly,“ ozval se namyšleně Victor. „Dobře víte, kdo je Marina Martynová, a jak už jsem řekl, je naprosto jasné, že jste to věděl od samého počátku.“

„Odpusťte,“ Carlos ted' poprvé oslovil přímo Victora, „ale skutečně nevím, o čem to mluvíte. Kdo je Marina Martynová? Filmová hvězda? Je mi líto, ale musím přiznat, že ve znalostech týkajících se evropských celebrit mám značné mezery.“

Marina vyprskla smíchy a zavěsila se do něj. „Ach, Carlosi, ty zgruntu otrásáš základy Victorova světa. Tohle on nechápe.“

„Je to důležité?“ zeptal se Carlos vážně.

Zavrtěla hlavou.

„Ani v nejmenším.“

„Tak mluvmе o tom, co je důležité. Odlétáme ve tři odpoledne.“

„My?“

O krok couvla a zvedla k němu obličej, z něhož náhle vyprchala všechna krev.

„Samozřejmě. Víš přece, že bez tebe bych teď neodjel, teď, kdy je tam bezpečno, aspoň relativně.“

„Nabízíš mi bezpečí? To ale není to, co...“

Vzal její ruce do svých.

„Vím, na co myslíš, miláčku. Ale nemohl jsem jednat jinak. Jak jsem tě mohl žádat, aby ses vrátila a čelila jisté smrti, nebo zůstala tady v naprosté chudobě? Až doted jsem ti nemohl nabídnout nic jiného.“

„Copak to nechápeš?“ vyhrkla. „Já...“

Už měla na jazyku větu „Byla bych šla s tebou třeba bosa až na konec světa“, ale spolkla ji.

„Nemusíš mi nic vysvětlovat. Vím to, a právě proto tě miluji. Jednou ti vynahradím všechno, čím jsi kvůli mně prošla a jak jsi trpěla. Teď záleží pouze na jediném - můžeme odjet domů, ty a já spolu. Hned po příletu se dáme oddat. Moji lidé to přivítají s jásotem. Svatbu považují skoro za stejnou slávu jako korunovaci.“

Rty se mu rozvlnily šťastným úsměvem a v očích měl jas. Tohle byl celý on, pomyslela si. Nezeptal se jí, jestli s ním chce odjet. Dokonce ji ani nepožádal o ruku. Prostě věděl, že se navzájem hluboce milují, a ostatní bylo nepodstatné.

On chtěl ji a ona chtěla jeho, a když teď dostál svému zákonu cti, vezme si ji a provede to stejně brilantně, jak neohroženě a uvážlivě si počínal v těch několika posledních dnech jejich šíleného útěku před jeho nepřáteli.

„Ach, Carlosi!“

Na nic jiného se nezmohla. Měla pocit, jako by se celé letiště kolem ní zhouplo. Ten černý mrak zoufal-

ství, který ji obklopoval po celý let z Francie, odválo jediné magické lusknutí Carlosových prstů, a teď se nad nimi vyhouplo zlaté a zářící slunce, které je úplně oslnilo.

Kdesi daleko ve světě, kam s Carlosem nepatřili, zaslechla Victorovo zlostné supění a výkřiky.

„Co má tohle znamenat? Kdo je ten chlap, Marino? Jak by sis ho mohla vzít? Kdo je to?“

Jeho hlas zanikl ve zmatku a ruchu letiště. Marina pocítila vůči Victorovi slabý záchvív lítosti, že on asi nikdy nepozná to štěstí, jaké teď úplně zaplavilo ji, a nikdy se nedočká zázraku, který stěží najde na tomhle světě.

„Odpusť, Victore. Ten příběh je příliš dlouhý, než abych ti ho teď mohla vylíčit. Děkuji ti, že jsi mi přivezl moje oblečení. Budu ho potřebovat, protože dnes odpoledne odlétám do Culuny.“

„To nemůžeš! Co je to za nesmysl! Culuna? Proboha, vždyť ta je v Jižní Americe!“

„Ano, to vím.“

Otočila se zpátky ke Carlosovi.

„Zřejmě si chceš promluvit s Pedrem,“ řekla ohleduplně, jako by už pochopila, že manželka musí vždycky předvídat a respektovat potřeby svého manžela. „A já bych se s ním taky ráda seznámila.“

„Tak pojďme. Má pro nás opravdu hodně novinek. Dnes ráno se mu podařilo navázat telefonické spojení. Staly se neuvěřitelné věci.“

Dychtivě se otočil ke svému rodákovi, taktně čekajícímu u novinového stánku, kde ho před chvílí nechal stát.

Marina se naposledy obrátila k Victorovi. „Sbohem, Victore,“ loučila se s ohromeným mužem, který jako by se během těch několika posledních vteřin

v jejích očích scvrkl a úplně pozbyl významu. „Sbohem, a děkuji ti, žes přijel. Napíšu ti. A napíšu i Sybil. Nemusíš si o mě dělat starost.”

„Ale Marino, tohle je nemožné —” začal, avšak ona už se s Carlosem rozběhla ke stánku s novinami. Držela se za ruce jako dvě dychtivé děti.

Než se ale dostali k Pedrovi, zablokoval jim cestu letištní zřízenec s kupou zavazadel. Carlos se zastavil a pohlédl na ženu po svém boku.

„Ten muž tě miluje. Proč si ho nechceš vzít?”

Byl to jeho starý trik, na který čekal jasnou odpověď.

Věnovala mu šťastný úsměv.

„Nemiluji ho,” dostal prostou, jasnou odpověď.

„A mě miluješ?” V té otázce byla prudkost, podmanivost, vášeň a majetnictví.

„Miluji tě, Carlosi - hrozně moc tě miluji.”

Jejich oči se na okamžik setkaly. V té setině vteřiny se zdálo, jako by všechno - dokonce i Culuna — ztratilo význam. Existovali jen oni.

„Miluji tě,” zašeptal.

Znělo to téměř jako přísaha. A pak se štěstím zářícími obličejí radostně zamířili k místu, kde na ně čekal Pedro, aby je seznámil s plánem jejich návratu domů.